Έτος Ζ'

Τεῦχος 137ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 6647

ΕΘΝΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

Θ. Κολοκοτρώνης 6650

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δηλητηριάσεις ἐκ φαρμακευτικῶν λαθῶν, ὑπὸ τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς κ. Γρηγ. Κάτσα 6651

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Τὸ Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ 6655

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Σημασία καὶ σκοποὶ τῆς ποινῆς—Σχολαὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ν. Ντζιώρα 6656

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Διεθνεῖς διαρρῆκται χρηματοκιβωτίων—Ἡ ἀπόπειρα διαρρήξεως στὴν Πάτρα καὶ ἡ διάρρηξις χρηματοκιβωτίου τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων Ἀθηνῶν—Πῶς ἀνεκαλύφθησαν καὶ πῶς συνελήφθησαν οἱ δρᾶσται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ Δοκίμων Ὑπαστυνόμων κ.κ. Δ. Σχοινῆ καὶ Α. Συφάντου (συνέχεια καὶ τέλος) 6663

Ρετζαῖοι—Ἡ λῃστεία τῆς Πέτρας—Πῶς ἀνεκαλύφθησαν καὶ πῶς συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὸ Ἐξωτερικό, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου (συνέχεια) 6673

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

«Μάννα..», ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 6676

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Ἀλεξοπούλου 6679

Ἡ δύναμις τῆς πίσεως—Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων καὶ τὸ θαῦμα του—Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Φ. Μπουγᾶ 6681

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια) 6684

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6687

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 6690

Σημείωσις : Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο», λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 137ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

209.—Ἀνακάλυψις τῶν μελῶν τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τῆς Κ. Ο. Ἀθήνας γιὰ τὴν κατασκευὴ κρυπτῶν.

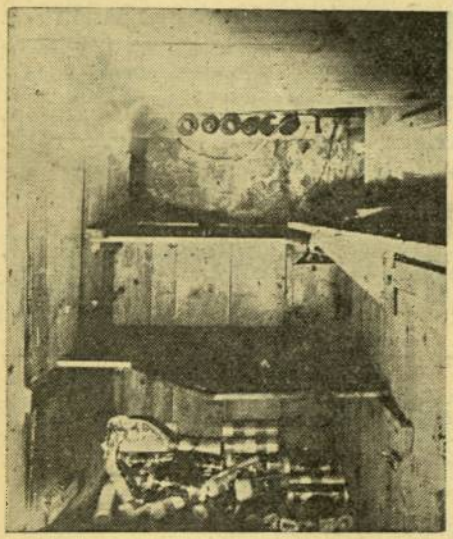
***

209. Ἀνακάλυψις τῶν μελῶν τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τῆς Κ.Ο. Ἀθήνας γιὰ τὴν κατασκευὴ κρυπτῶν.

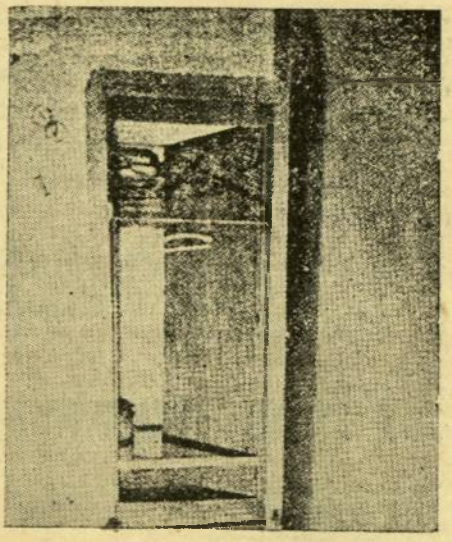
Στὶς 19 Ἰουλίου 1948 ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε 23 ἀνώτερα στελέχη τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Ἀθηνῶν τὰ ὁποῖα μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ἰωάννου Ποτήρη, ποὺ ἦταν σοβαρὸ στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶχαν ὀργανώσει τὸν παράνομον τεχνικὸ μηχανισμὸ γιὰ τὴν κατασκευὴ κρυπτῶν. Στὶς κρύπτες αὐτὲς ἐκρύβησαν ἀνώτερα στελέχη καὶ ὑλικὰ τοῦ ἐκδοτικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἀλλὰ τί ἦσαν οἱ κρύπτες αὐτὲς καὶ πῶς κατωρθώνετο νὰ κατασκευάζωνται μέσα σὲ κεντρικώτατες συνοικίες τῆς πρωτευούσης χωρὶς νὰ τὶς ἀντιλαμβάνωνται οἱ Ὑπηρεσίες Ἀσφαλείας; Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τὸ ὁποῖο μεταπολεμικῶς διαθέτει μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ σὲ χρυσὲς λίρες, κατωρθώνει μὲ ἄτομα τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του, τὰ ὁποῖα μάλιστα εἶναι γνωστὰ στὴν Ἀστυνομία ὡς ἐθνικόφρονες πολῖτες, νὰ νοικιάζῃ διάφορα σπίτια ἢ καὶ νὰ χτίζῃ νέα γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ ἀποκλειστικὰ ὡς καταφύγια τῶν στελεχῶν τοῦ κόμματος ἢ γιὰ τὴν ἐγκατάστασιν τυπογραφείων ἢ ἄλλων ἐκδοτικῶν μέσων καὶ ἀρχείων.

Τὰ σπίτια αὐτὰ διασκευάζονται ἢ κατασκευάζονται κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε κατὰ τὶς ἐπιμελέστερες ἔρευνες νὰ μὴ παρουσιάζεται τίποτε τὸ ὕποπτο, ἐνῶ μπορεῖ ἐκεῖ νὰ ὑπάρχουν μία, δύο ἢ καὶ περισσότερες κρύπτες.

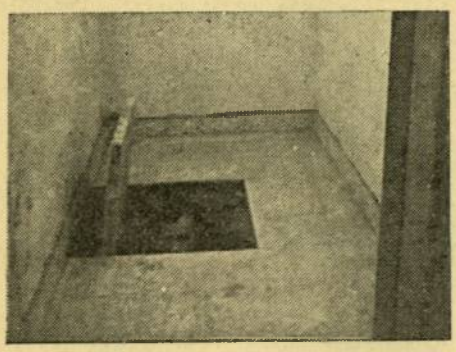

Κρύπτη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ Βαβούδης, στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε., χρησιμοποιῶν τέλειον ἀσύρματον.

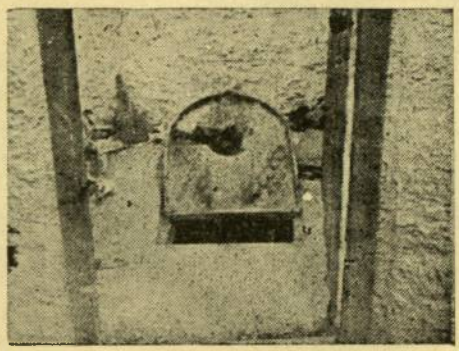

Κρύπτη ἐντὸς ντουλάπας, εἰς ἣν συνελήφθησαν κρυπτόμενοι οἱ Μενούτης Ἀγησίλαος καὶ Παπαγιάννης Κων/νος, στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔμπαιναν στὰ σπίτια αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ἐδίδετο τυχὸν πληροφορία ὅτι εἶναι ὕποπτα, βρίσκονταν ἄλλοτε μπροστὰ σ' ἕνα γνωστὸ ἐπαγγελματία γιὰ τὰ ἐθνικόφρονα φρονήματά του, ἄλλοτε τοὺς ὑποδέχετο μία μοδί-

Κρύπτη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ Δανιηλίδης, στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε.

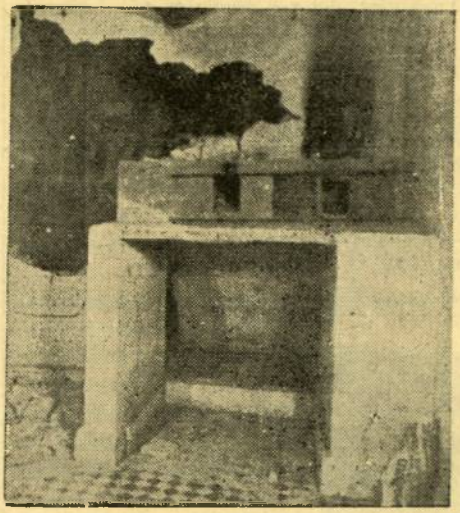

Κρύπτη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ Δημητρίου, στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε.

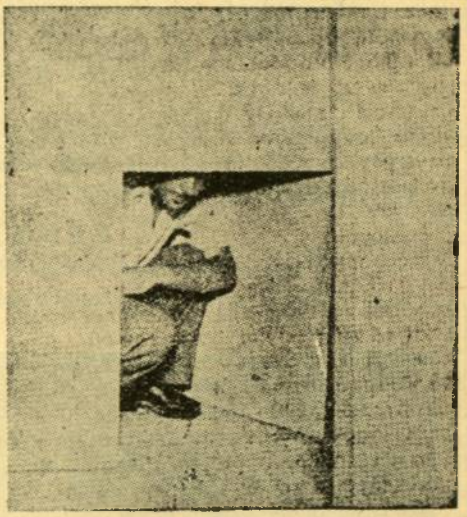
στα κλπ. Συνήθως ἀπὸ τὰ σπίτια αὐτὰ δὲ λείπουν τὰ εἰκονοστάσια καὶ εἰκόνες τῶν Βασιλέων.

Οἱ φωτογραφίες ποὺ παραθέτουμε δείχνουν πόσο τεχνικὰ δουλεύουν οἱ κομμουνισταὶ στὸν παράνομο μηχανισμό τους.

'Εκτὸς τῶν κρυπτῶν ὁ παραπάνω παράνομος μηχανισμὸς τῆς Κομμουνιστικῆς 'Οργανώσεως 'Αθηνῶν καθώριζε καὶ τὰ **ἀχτὶβ**, δηλαδὴ τὰ σπίτια γιὰ τὴ συνάντησι

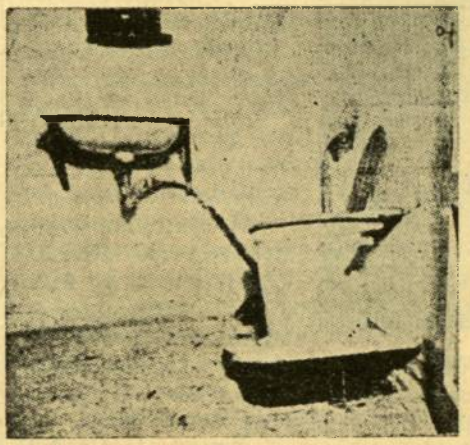

Κρύπτη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ 'Αναστασιάδης, μέλος τοῦ Π. Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε.

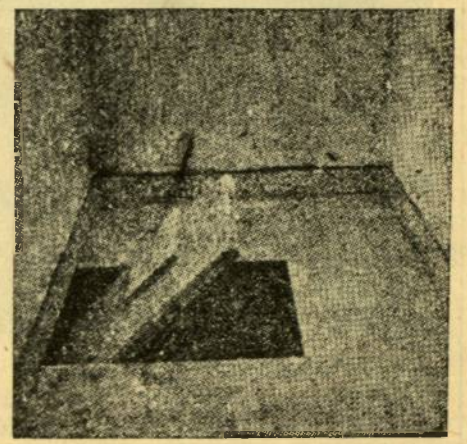

Κρύπτη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ Τσιρίκος Κων/νος, στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε.

τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν. Στὶς κρύπτες κατεσχέθησαν, διάφορα τυπογραφικὰ **πιεστήρια** καὶ ἄλλα ὑλικὰ γιὰ τὴν ἐκτύπωσι προκηρύξεων καὶ παρανόμων ἐντύ-

Εἴσοδος κρύπτης ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνευρέθη χειροκίνητον πιεστήριον δι' οὗ ἐξετυποῦτο ὁ «Ριζοσπάστης».

Εἰδικῶς κατασκευασθεῖσα κρύπτη ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε., εἰς νεόδμητον οἰκίαν παρὰ τὸ Ψυχικόν.

πων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ συνελήφθησαν ὁ Σοβατζόγλου Βύρων, μέλος τῆς 'Επιτροπῆς Πόλεως 'Αθηνῶν καὶ ὁ Τιμογιαννάκης Παναγιώτης μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ὑπεύθυνος τῆς 'Επιτροπῆς Πόλεως Πειραιῶς.

(Συνεχίζεται)

Θ. Κολοκοτρώνης

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐγκύκλιον τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐαγγέλου Καλαντζῆ πρὸς τὰ Ἀρχηγεῖα Ἀστυνομίας Πόλεων, Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, διὰ τὴν συμβολὴν τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τούτων εἰς τὸν ἐνεργούμενον ἔρανον ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ Τριπόλει.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», ἀποτίοντα φόρον τιμῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν μορφὴν τοῦ Ἥρωος τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας μας προσέφερον 1.000 δραχμὰς ὡς συμβολὴν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἀνδριάντος, αἵτινες καὶ ἀπεστάλησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 478/1959 ἐντολῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐρανικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μαντινείας κ.κ. Γερμανόν.

ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

«Περὶ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη».

Οὐδεὶς Ἕλλην εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐλευθερίας μας τοῦ 1821. Μέσα σ' αὐτοὺς κυριαρχεῖ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν δυνάμεων τῆς Πελοποννήσου Θ. Κολοκοτρώνη.

Τοῦ ἥρωος αὐτοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπεφασίσθη νὰ στηθῇ ἀνδριὰς εἰς τὴν ἱστορικὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀρκαδίας τὴν ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΝ. Εἶναι ἡ πόλις τὴν ὁποίαν ὁ Θ. Κολοκοτρώνης κατέλαβε πρώτην καὶ ὁ ἆθλος αὐτὸς ἐστερέωσε τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἀγῶνος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ποσοῦ, ἧς προεδρεύει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας κ.κ. Γερμανός, ἀπετάνθη καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἵνα συστήσωμεν τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν προσπάθειαν καὶ τῶν μελῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Δὲν ἐδιστάσαμεν νὰ διαβεβαιώσωμεν τὴν Ἐπιτροπήν, ὅτι οἱ ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας θὰ θεωρήσουν ὑψίστην τιμὴν νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Τριπόλει τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη καὶ νὰ παραστοῦν δι' ἐκπροσώπου αὐτῶν, λίαν συντόμως, εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια.

Οἱ κ.κ. Ἀρχηγοὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας παρακαλοῦνται, ὅπως συστήσωσι τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἔρανον τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνδρῶν κατὰ τὴν κρίσιν των. Τὰ συγκεντρωθησόμενα ποσὰ δέον νὰ ἀποστείλωσιν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐρανικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μαντινείας.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ ΕΚ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ [1]

Ὑπὸ τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς
κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ

Αἱ δηλητηριάσεις ἔχουσιν ὡς γνωστόν, διάφορον ἑκάστοτε αἰτιολογίαν. Τῶν ὀξειῶν δηλητηριάσεων ποσοστόν τι, οὐχὶ μικρὸν δυστυχῶς, ὀφείλεται εἰς ἰατρικὰ ἢ φαρμακευτικὰ λάθη. Ἐν τοῖς κατωτέρω θέλομεν ἀσχοληθῆ μόνον περί τινων δηλητηριάσεων ὀξειῶν, προελθουσῶν ἐκ λαθῶν φαρμακοποιῶν. Αἱ περιπτώσεις ἡμῶν ἀναφέρονται εἰς θανατηφόρους δυστυχῶς ἀπολήξεις τοῦ φαρμακευτικοῦ λάθους. Ἐὰν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι πλὴν τῶν εἰς θάνατον ἀποληγουσῶν περιπτώσεων ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ ἄλλαι ἀτόμων κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν διασωθέντων, λαμβάνομεν ἰδέαν τοῦ ὅτι αἱ ἐκ λάθους τῶν φαρμακοποιῶν δηλητηριάσεις εἶναι, ὡς μὴ ὤφειλε, συχνότεραι παρ' ὅτι πιστεύεται.

Ὁ φαρμακοποιὸς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβῆ συνένοχος μὲν δηλητηριάσεως ἂν ἐξετέλεσε κακὴν συνταγὴν ἰατροῦ τινος ἀπροσέκτου ἢ ἀμαθοῦς, ἔνοχος δὲ ἀπόλυτος τῆς δηλητηριάσεως ἂν ἐξ ἀγνοίας τῆς ἐπιστήμης ἢ ἀπερισκεψίας ἢ ἀκαταστασίας τοῦ φαρμακείου ἢ ἐπιπολαιότητος ἔδωκεν δηλητηριῶδες τι φάρμακον ἀντὶ ἄλλου ἀκινδύνου, ζητηθέντος διὰ συνταγῆς ἢ ἄνευ τοιαύτης παρὰ πελάτου τινός. Παραδείγματα τοιαῦτα πλεῖστα θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναφέρῃ, ἐγχώριά τε καὶ ξένα, θέλομεν ὅμως ἀρκεσθῆ μόνον εἰς ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν ἀπασχολησάντων τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἰατροδικαστικοῦ καὶ Τοξικολογικοῦ Ἐργαστηρίου, διότι ταῦτα προεκάλεσαν τὸν θάνατον ἀτόμων ὑγιῶν, ἐχόντων τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀπευθυνθῶσι μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἐπικουρίαν τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Ὁ νόμος λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν—καὶ τοῦ φαρμακοποιοῦ ἑπομένως—σαφῶς καθώρισε μέτρα δι' ὧν ἀποφεύγονται αἱ φαρμακευτικαὶ δηλητηριάσεις καὶ ἀπαιτεῖ τὸν ἐγκλεισμὸν τῶν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν εἰς εἰδικὸν διαμέρισμα, οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἶναι πρόχειραι εἰς τὸν φαρμακοποιὸν ἐν στιγμῇ ἀφαιρέσεως αὐτοῦ. (Βλέπε Δαμβέργη Φαρμακοποιΐα 1902—Ἐμμανουὴλ Φαρμακοποιΐα καὶ Φαρμακοτεχνία 1931).

Ἡ πρόνοια ὅμως τοῦ νόμου δὲν ἀρκεῖ. Ὁ φαρμακοποιὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν συνταγῆς τινὸς καὶ τὴν χορήγησιν οἱουδήποτε φαρμάκου δέον νὰ ἔχῃ τὸ πνεῦμα ἐγρηγορός, ἀναλαγιζόμενος ὅτι ἐπιτελεῖ ἱερώτατον ὑπούργημα, ἐνδιαφέρον τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀτόμου τινός. Ἡ μετὰ νωχελείας, ἀδιαφορίας καὶ ἐγκληματικῆς ἀπροσεξίας χορήγησις φαρμάκου τινὸς δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς θλιβερὰ ἀποτελέσματα ὡς εἰς τὰς κάτωθι ἀναφερομένας περιπτώσεις.

Ὡς εἴπομεν, θὰ εἴχομεν νὰ ἀναφέρωμεν ἱκανὰς δηλητηριάσεις ἐκ φαρμακευτικῶν λαθῶν θέλομεν ὅμως περιορισθῆ εἰς τὰς κάτωθι ἀποδιδούσας κάλλιστα τὰς συνηθεστέρας περιπτώσεις ὑφ' ἃς ὁ φαρμακοποιὸς δύναται νὰ ἀποβῆ αἴτιος κακοῦ καὶ δὴ θανάτου τοῦ πελάτου του.

Περίπτωσις πρώτη. Ἔλαβε χώραν ἐν Ἀθήναις πρὸ 20ετίας περίπου. Ἰατρός τις ἀνέγραψε διὰ ἡλικιωμένην τινὰ γυναῖκα, πάσχουσαν ἐξ αἱμορροΐδων, γνωστὴν ἀντιαιμορροϊδικὴν κόνιν φερομένην ὑπὸ τὸ ὄνομα Pulvis antihemorroidalis ἢ P. hemorroidalis (Poudre antihemorroidale). Τῆς κόνεως ταύτης ἓν τῶν συστατικῶν εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ τρυξ ἢ τρυγία, δηλαδὴ τὸ ὄξινον τρυγικὸν κάλιον.

Ὁ φαρμακοποιὸς ἐξέλαβε τὴν τρύγα ὡς τὴν ἐμετικὴν τρύγα, δηλαδὴ τὸ τρυγικὸν κάλιο-ἀντιμονύλιον καὶ τὴν οὐσίαν ταύτην προσέθηκε πρὸς σχηματισμὸν τῆς διαταχθείσης ἀντιαιμορροϊδικῆς κόνεως. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ποσότητος τῆς ἐντεθείσης ἐμετικῆς τρυγὸς εὐνόητον ὅτι ἤρκεσεν ἡ πρώτη δόσις τοῦ φαρμάκου,

1. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῶν «Ἀρχείων τῆς Φαρμακευτικῆς».

ἵνα προκαλέσῃ ὀξεῖαν δι' ἀντιμονίου δηλητηρίασιν τῆς δυστυχοῦς γυναικός. Ἡ ἐμετικὴ τρὺξ σπανίως χορηγεῖται ἐσωτερικῶς ὑπὸ ἐλαχίστην ποσότητα καὶ δὴ μετ' ἐξαιρετικῆς προσοχῆς προκειμένου περὶ ἀσθενῶν, γερόντων καὶ ἐξησθενημένων· διὰ τῆς ἀντιαιμορροϊδικῆς ὅμως κόνεως ἐλήφθη ἡ ἐμετικὴ τρὺξ εἰς ποσότητα περίπου γραμμαρίου, εὐνόητος ὅθεν ἡ ἐπελθοῦσα ὀξεῖα καὶ θανατηφόρος δι' ἀντιμονίου δηλητηρίασις. Ἡ ἐν τῷ Τοξολογικῷ Ἐργαστηρίῳ γενομένη ἀνάλυσις τῶν σπλάχνων τῆς θανούσης γυναικὸς ἐβεβαίωσε τὴν ἐξ ἀντιμονίου δηλητηρίασιν. Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης σημειοῦμεν ὅτι, ἅμα τῇ πρώτῃ ἐκδηλώσει τῶν δηλητηριωδῶν φαινομένων ἡ οἰκογένεια τῆς δηλητηριασθείσης προσεκάλεσεν ἐν τάχει τὸν ἀναγράψαντα τὴν συνταγὴν ἰατρὸν πρὸς διασαφήνισιν τῆς καταστάσεως. Οὗτος, μὴ φανταζόμενος τὸ φαρμακευτικὸν λάθος καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ πείσῃ τὴν οἰκογένειαν, ὅτι ἡ ἀναγραφεῖσα κόνις ἦτο ἀθῷόν τι σκεύασμα, ἔλαβεν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς οἰκογενείας ποσότητά τινα τῆς κόνεως, ταχέως ὅμως καὶ οὗτος ἐξεδήλωσε φαινόμενα ὀξείας δηλητηριάσεως, ἀφ' ὧν ἐσώθη δι' ἐσπευσμένης θεραπείας. Σημειοῦμεν ὅτι καὶ ἡ ἀνάλυσις τῆς κόνεως ἔδειξεν ὅτι, ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀθῴας τρυγὸς εἶχε τεθῇ πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἀντιαιμορροϊδικῆς κόνεως ἡ ἐμετικὴ τρύξ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχομεν κατάφορον ἐπιπολαιότητα ἢ ἀμάθειαν τοῦ φαρμακοποιοῦ· πιθανοτέρα φαίνεται ἡ πλήρης ἀμάθεια, καθ' ὅσον ὁ ἐκτελέσας τὴν συνταγὴν φαρμακοποιὸς ἦτο πρακτικός τις, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἀποκτήσας τὴν ἄδειαν συντηρήσεως φαρμακείου ἐν μέσαις Ἀθήναις. Καὶ παρεπέμφθη μὲν οὗτος εἰς δίκην ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ ἐξ ἀμελείας ἠθῳώθη ὅμως, ἴσως διότι τὸ Ἅδῃ ἐξαποσταλὲν πρόσωπον ἦτο γραῖα, ἐπέζησε δὲ τὸ φαρμακεῖον του καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικός.

Περίπτωσις δευτέρα. Ἔλαβε χώραν ἐπίσης ἐν Ἀθήναις ἐν συνοικίᾳ τινί. Γυνή τις τριακονταέτις τὴν ἡλικίαν ἐλαφρῶς ἀσθενήσασα ἐκ κοιλιακῆς τινὸς διαταραχῆς ἀπέστειλε τὴν μικράν της θυγατέρα εἰς τὸ πλησίον φαρμακεῖον ζητοῦσα ἄνευ συνταγῆς μίαν δόσιν ἅλατος καθαρτικοῦ. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀντὶ νὰ χορηγήσῃ θειϊκὸν νάτριον, ἢ θειϊκὴν μαγνησίαν, ἢ Karlsbad—τὰ κοινῶς χορηγούμενα ὡς ἁλατώδη καθάρσια—ἐχορήγησεν ἐν πλήρει ἀφαιρέσει ὀξαλικὸν ὀξύ. Ἐφ' ὅσον δὲ ἀντὶ τῆς συνήθους δόσεως τῶν ἁλατωδῶν καθαρσίων (20—30 γρμ.) ἐχορήγησεν ἀντίστοιχον δόσιν ὀξαλικοῦ ὀξέος εἶναι εὐεξήγητος ἡ μετὰ τὴν λῆψιν τούτου ἐκραγεῖσα ὀξεῖα δηλητηρίασις, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τῆς δυστυχοῦς γυναικός, μητρὸς δύο ἢ τριῶν τέκνων. Τὸ πτῶμα αὐτῆς μετεφέρθη εἰς τὸ Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον ἔνθα ἐνεκροτομήθη καὶ ἀνευρέθησαν αἱ συνήθεις ἀλλοιώσεις αἱ ἐξ ὀξαλικοῦ ὀξέος παραγόμεναι, ἐβεβαιώθη δὲ ἡ δηλητηρίασις διὰ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ὀξαλικοῦ ὀξέος κατόπιν τοξικολογικῆς ἐξετάσεως τῶν σπλάχνων τῆς θανούσης, ὡς καὶ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ φαρμάκου.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καταδεικνύεται καὶ ἡ ἀμέλεια τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ ἡ ἀκαταστασία τοῦ φαρμακείου, ὡς δεικνύει ἡ διατήρησις τοῦ ὀξαλικοῦ ὀξέος οὐχὶ κεχωρισμένως, ὡς ὁ νόμος ἐπιβάλλει (βλέπε Ἐμμανουὴλ Φαρμακοποιΐα σελὶς 1000), ἀλλ' ἐν προχείρῳ τινὶ ἐρμαρίῳ, παραπλεύρως ἴσως τῶν συνήθων ἁλατωδῶν καθαρσίων. Τὴν ἀπόληξιν τῆς ἐγερθείσης δίκης δὲν ἐμάθομεν.

Περίπτωσις τρίτη. Γυνή τις εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, συζῶσα ἐλευθέρως μετ' ἀνδρός τινος ἐν ἀναμονῇ δυσχερειῶν τινων πρὸς σύναψιν νομίμου γάμου, ἠσθένησεν ἐλαφρῶς καὶ ἀνέθηκεν εἰς τὸν σύντροφον αὐτῆς νὰ προμηθευθῇ σωληνάριον κινίνης τοῦ Κράτους ὅπως ἐξ αὐτοῦ λάβῃ δισκία τινά. Ὁ σύζυγος περατώσας τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν του—εἰς θεάτρόν τι—ἀπηυθύνθη εἰς διανυκτερεῦον κεντρικώτατον φαρμακεῖον τῶν Ἀθηνῶν ζητήσας σωληνάριον κινίνης τοῦ Κράτους. Ἐδόθη εἰς αὐτὸν τοιοῦτον καὶ ἅμα τῇ μεταβάσει του εἰς τὴν οἰκίαν ἡ σύζυγός του ἔλαβε περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐκ τοῦ σωληναρίου δύο δισκία. Μικρὸν κατόπιν ἡ γυνὴ προσελβήθη ὑπὸ ἐμέτων, πόνων κατὰ τὴν κοιλίαν, διαρροίας καὶ ἄλλων φαινομένων, ἅτινα ἡ γυνὴ ἀπέ-

δωκεν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν ἀδιαθεσίαν καὶ μόνον δεκάωρον περίπου μετὰ τὴν λῆψιν τῶν δισκίων, διὰ τὴν ἐπιμονὴν τῶν συμπτωμάτων, προσεκλήθην ἐγὼ αὐτός, ὢν τακτικὸς θεράπων τῆς οἰκογενείας. Δὲν ὑπῆρξε δυσκολία διαγνώσεως τῆς διαπραχθείσης δηλητηριάσεως, ἐβεβαίου ἄλλως τε ταύτην τὸ ἀγορασθὲν σωληνάριον, φέρον ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνωστὴν νεκροκεφαλὴν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Oxycyanure de Mercure. Ἀντὶ λοιπὸν σωληναρίου κινίνης ἐδόθη σωληνάριον ὀξυκυανιούχου ὑδραργύρου καὶ ἀντὶ τῶν δύο δισκίων κινίνης ἡ γυνὴ ἔλαβε δύο δισκία ὀξυκυανιούχου ὑδραργύρου ἐξ 0,50 ἕκαστον, ὑπεραρκετὰ ὅπως προκαλέσωσιν ὀξεῖαν δηλητηρίασιν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης δηλητηριάσεως ὑπῆρξαν τραγικά. Αἱ πρῶται βοήθειαι, ἀργὰ παρασχεθεῖσαι, ὑπῆρξαν ἀνίσχυροι. Ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ τὰ πρῶτα συμπτώματα ἐνεφάνισε τὴν κλασσικὴν εἰκόνα τῶν ἐξ ὑδραργυρούχων σκευασμάτων δηλητηριάσεων· ἀνουρία πλήρης καὶ ἐπὶ ἡμέρας ἐπίμονος ἐπηκολούθησε. Μόλις τὸ οὖρα ἐπεφάνισαν καὶ ἡ κατάστασις ἤρχισε βελτιουμένη ἐπῆλθε στοματῖτις βαρεῖα καὶ γαγραινώδης μετὰ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς καὶ περὶ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δηλητηριάσεως ἡ γυνὴ ἀπέθανε. Τὸ πτῶμα μεταφέρθη εἰς τὸ Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον. Ἡ νεκροτομικὴ ἐξέτασις καὶ ἡ τοξικολογικὴ ἀνίχνευσις τῶν σπλάγχνων ἐβεβαίωσαν τὴν ἐξ ὑδραργύρου δηλητηρίασιν, πρᾶγμα ὅπερ ἄλλως τε ἐπερίττευεν, ἐφ' ὅσον ἐβεβαιοῦτο ὅτι ἐκ τοῦ φέροντος τὴν νεκροκεφαλὴν καὶ τὴν ἀναφερθεῖσαν ἐπιγραφὴν τοῦ σωληναρίου ἐλήφθησαν τὰ δύο δισκία. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνεφάνη ὑποψία τις, λόγῳ τῆς ἐλευθέρας βιώσεως τοῦ ζεύγους, μήπως ὁ σύζυγος ἐπίτηδες ἔδωσε τὰ δισκία τοῦ ὀξυκυανιούχου ὑδραργύρου εἰς τὴν σύζυγον ἀντὶ τοιούτων κινίνης. Ἡ ἀνάκρισις ὅμως σαφῶς κατέδειξεν ὅτι ἡ ἐκ φαρμακευτικοῦ λάθους χορηγία σωληναρίου δισκίων ὀξυκυανιούχου ὑδραργύρου ἀντὶ τοιούτου κινίνης ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς δηλητηριάσεως. Τὸ φαρμακευτικὸν λάθος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπέφερε τὸν θάνατον νεαρᾶς γυναικός, ἠδύνατο δὲ νὰ ἐπιφέρῃ καὶ δίωξιν τοῦ ἀθῴου συζύγου μετὰ θλιβερῶν συνεπειῶν καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς Δικαιοσύνης. Θαυμάζει τις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἢ τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ φαρμακείου—κεντρικωτάτου ὡς εἴρηται—ἢ τὴν ἀφηρημάδα τοῦ χορηγήσαντος τὸ σωληνάριον ὑπαλλήλου τοῦ φαρμακείου, ἁρπάσαντος τὸ πρῶτον παρατυχὸν σωληνάριον καὶ χορηγήσαντος αὐτὸ εἰς τὸν αἰτήσαντα πελάτην. Ἡ ὑπόθεσις κατέληξεν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ χορηγήσαντος τὸ σωληνάριον ὑπαλλήλου καὶ εἰς χρηματικὸν πρόστιμον τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ φαρμακείου.

Περίπτωσις τετάρτη. Αὕτη ἔλαβε χώραν ἐν μικρᾷ τινι νήσῳ τῆς Ἑλλάδος πρὸ τριετίας περίπου. Πρὸς ἀπαλλαγὴν μικροῦ παιδὸς ἡλικίας 5 ἢ 6 ἐτῶν ἀπὸ ἐντερικῶν παρασίτων ὁ ἐξετάσας αὐτὸ ἰατρὸς ἀνέγραψε δόσιν σαντονίνης εἰς τέσσαρα ξηρία μετὰ τῆς ἀναγκαίας ὁδηγίας. Τὴν συνταγὴν ἡ μήτηρ ἐξετέλεσεν εἰς τὸ μοναδικὸν φαρμακεῖον τῆς νήσου, διευθυνόμενον ὑπὸ ἐπιστήμονος φαρμακοποιοῦ, ὅστις καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συνταγῆς. Ἅμα τῇ λήψει ὅμως τοῦ πρώτου ξηρίου ὁ παῖς κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν ἀπαύστων καὶ ταχέως ἐπῆλθεν ὁ θάνατος. Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ ἐπεμβᾶσα κατέσχεσε μὲν τὰ ὑπόλοιπα ξηρία, ἀπέστειλε δὲ ταῦτα ὡς καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ νεκροτομηθέντος παιδὸς εἰς τὸ Τοξικολογικὸν Ἐργαστήριον πρὸς ἐξέτασιν. Ἡ διενεργηθεῖσα τοξικοχημικὴ ἐξέτασις τῶν ξηρίων ἀπέδειξεν ὅτι ἀντὶ τῆς σαντονίνης εἶχε χορηγηθῇ θειϊκὴ στρυχνίνη.

Ἐν τῇ συνταγῇ, ἥτις ζητηθεῖσα ἀπεστάλη εἰς τὸ Ἐργαστήριον, ἀνεγράφετο ποσότης σαντονίνης 0,01 γρ. τοσαύτην δὲ ποτότητα στρυχνίνης ἐνεῖχεν ἕκαστον τῶν ἀποσταλέντων ξηρίων. Ἐπομένως ὁ μικρὸς παῖς λαβὼν ἓν ξηρίον ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ ἐκτελεσθέντων ἔλαβε 0,01 γρ. στρυχνίνης, ποσὸν ἀρκετὸν ἵνα προκληθῇ ὀξεῖα δηλητηρίασις ἐπὶ παιδὸς μικρᾶς ἡλικίας.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ γίνεται κατάφορος ἡ μεγίστη ἀπροσεξία τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ πιθανώτατα ἡ ἀκαταστασία τοῦ φαρμακείου. Ἐν τῇ συνταγῇ τοῦ ἰα-

τροῦ εὐκρινῶς, ὡς ἀπεδείχθη, ἀνεγράφετο τὸ ζητούμενον φάρμακον σαντονίνη, ὥστε νὰ μὴ εἶναι εὔκολος καὶ διὰ κοινὸν ἀναγνώστην ἡ σύγχυσις πρὸς τὴν λέξιν στρυχνίνην (ἐννοεῖται εἰς γλῶσσαν συνταγῆς). Ἀλλὰ καὶ ἂν κακογράφως ἀναγραφόμενον τὸ φάρμακον ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως, ἔδει ὁ φαρμακοποιὸς νὰ μὴ ἐκτελέσῃ συνταγὴν δι' ἧς ἐχορηγεῖτο κολοσσιαῖον ποσὸν στρυχνίνης. Οὔτε ἠδύνατο ὁ ἁμαρτήσας φαρμακοποιὸς νὰ ἐπικαλεσθῇ πρὸς δικαιολογίαν τὴν παραπλάνησίν του ὑπὸ ἐμπόρου χονδρικῆς πωλήσεως, χορηγήσαντος εἰς αὐτὸν στρυχνίνην ἐντὸς φιαλιδίου ἀναγράφοντος σαντονίνην. Τὸ πρᾶγμα εἶναι δυνατόν, ἀλλ' ἡ εὐθύνη τοῦ φαρμακοποιοῦ δὲν αἴρεται τελείως ἐφ' ὅσον ὑποχρεοῦται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀγοραζομένων φαρμάκων. Ἐν τῇ προκειμένῃ ἄλλως τε περιπτώσει ἐδείχθη ὅτι καλῶς εἶχον ἡ τε σαντονίνη καὶ ἡ στρυχνίνη τοῦ φαρμακείου ἐν τοῖς ἀναλόγοις φιαλιδίοις καὶ μόνον ἡ ἀπροσεξία τοῦ φαρμακοποιοῦ ἐπέτρεψε τὴν σύγχυσιν μεταξὺ δύο φαρμάκων, ἅτινα μάλιστα ἐν ἰδιαιτέραις προθήκαις δέον νὰ διατηρῶνται.

Ἡ ἐξέλιξις τῆς ὑποθέσεως ὑπῆρξεν συντριπτικὴ διὰ τὸν φαρμακοποιὸν δικασθέντα καὶ καταδικασθέντα ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ μεθ' ὅλων τῶν ἐπακολούθων (ἀποζημιώσεως κλπ.)

Σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ πρὸς παρηγορίαν ἡμῶν ἀναφέρομεν ὅτι καὶ ἀλλαχοῦ παρετηρήθησαν δηλητηριάσεις, ἐκ συγχύσεως δοθείσης στρυχνίνης ἀντὶ τῆς διατασσομένης σαντονίνης. Ἐν Γαλλίᾳ παρετηρήθη πρὸ διετίας εἰς ἐποχὴν ὀλίγῳ μεταγενεστέραν τῆς ἡμετέρας περιπτώσεως παρομοία ἐπακριβῶς σύγχυσις, δοθείσης ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ στρυχνίνης ἀντὶ τῆς ἐν τῇ ἰατρικῇ συνταγῇ ἀναγραφομένης σαντονίνης.

Ἐσχάτως ἀνεφέρθησαν ἐν Γαλλίᾳ τρεῖς θανατηφόροι περιπτώσεις παιδίων λαβόντων δισκία σαντονίνης ἐργοστασίου τινὸς ἅτινα ὅμως ἀντὶ ταύτης περιεῖχον στρυχνίνην. Αἱ συχναὶ τοιαῦται δηλητηριάσεις ὤθησαν τήν τε Ἑταιρίαν τῆς Φαρμακευτικῆς καὶ τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ἰατρικῆς τῶν Παρισίων εἰς διατύπωσιν γνώμης ὅπως ἡ σαντονίνη ἐκβληθῇ ἐκ τοῦ πίνακος Α (τῶν ἰδιαιτέρως φυλασσομένων φαρμάκων) καὶ ἐγγραφῇ εἰς τὸν πίνακα C (τῶν δηλητηριωδῶν φαρμάκων). Κατὰ πολλοὺς ὅμως τὸ τοιοῦτον ἐνδέχεται νὰ διευκολύνῃ τὴν σύγχυσιν καθ' ὅσον ἐν τῷ αὐτῷ διαμερίσματι τῶν δηλητηριωδῶν φαρμάκων θὰ παράκεινται τὰ δοχεῖα τὰ ἐνέχοντα στρυχνίνην καὶ σαντονίνην. Συντελεστικότερον μέσον πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεων θεωροῦσιν οὗτοι τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὀνόματος σαντονίνης εἰς σαντονινικὸν ὀξὺ ἢ κάλλιον εἰς σαντονινολακτόνην ἐφ' ὅσον ἀπὸ καθαρῶς χημικῆς ἀπόψεως ἡ σαντονίνη δὲν εἶναι ἀλκαλοειδὲς ἀλλὰ λακτόνη.

Παραλείπομεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰ ἀναφερθέντα παραδείγματα φαρμακευτικῶν λαθῶν καὶ ἄλλα καθ' ὅσον κρίνομεν τὰ ἐκτεθέντα ἱκανὰ νὰ δώσωσιν ἰδέαν τοῦ κακοῦ, ὅπερ δύναται νὰ διαπράξῃ φαρμακοποιός τις ἐν τῇ χορηγήσει φαρμάκων.

Πᾶσα προσπάθεια ἀποφυγῆς τοιούτων λαθῶν εἶναι εὐκταία· τὸ κάλλιστον δὲ ἴσως καθ' ἡμᾶς μέτρον εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῶν φαρμακοποιῶν ἐπίγνωσις τῆς σοβαρότητος τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἠθικῆς εὐθύνης ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, τοῦ συνόλου φαρμακευτικοῦ σώματος καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων. Εὐτύχημα ὅτι τὰ προσόντα ταῦτα χαρακτηρίζουσι τὴν μεγίστην πλειονότητα τῶν φαρμακοποιῶν τῆς χώρας ἡμῶν.

ΓΡΗΓ. ΚΑΤΣΑΣ

Τὸ Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ

Παρατίθεται κατωτέρω τὸ κείμενον τοῦ μηνύματος, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ, τὴν 23ην Δεκεμβρίου, προτοῦ οὗτος ἠλεκτροφωτίσῃ, πιέζων ἓν κομβίον, τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο τῶν Η.Π.Α., εἰς τι πλησίον τοῦ Λευκοῦ Οἴκου Πάρκον.

«Συμπατριῶται,

Ἀπόψε θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω, ὄχι μόνον σὲ σᾶς ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀνόματος σας πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Ἡ περίοδος αὐτὴ τοῦ ἔτους εἶναι ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία οἱ Χριστιανοὶ ἑορτάζουν τὴν Γέννησι τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Θρησκείας των. Εἶναι ὅμως ἡ περίοδος αὐτὴ καὶ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ λαοί, ἀνεξαρτήτως Θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, προσβλέπουν μὲ ἐλπίδα στὸ Νέο Χρόνο. Ἁρμόζει, ἑπομένως νὰ μιλήσω ἀπόψε τόσο γιὰ τὰ Χριστούγεννα ὅσο καὶ γιὰ τὸ Νέο Ἔτος, γιατὶ καὶ τὰ δύο δημιουργοῦν ἐλπίδες γιὰ ἕνα καλλίτερο καὶ πιὸ εἰρηνικὸ κόσμο στὶς καρδιὲς τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο, σ' ὁποιαδήποτε πίστι, ἰδεολογία ἢ ἐθνότητα καὶ ἂν ἀνήκουν.

Τὸ Χριστουγεννιάτικο μήνυμα τῆς «ἐπὶ γῆς εἰρήνης καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» δὲν ἀποτελεῖ Χριστιανικὸ μόνον ἰδεῶδες. Ἀποτελεῖ βασικὸ πόθο τῶν Χριστιανῶν, τῶν Ἑβραίων, τῶν Μουσουλμάνων, τῶν Ἰνδοϊστῶν καὶ Βουδιστῶν, δηλαδὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ πιστεύουν στὸν Παντοδύναμο Θεό.

Ἐπίσης, τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ δὲν ἀνήκει σὲ μᾶς τοὺς Ἀμερικανοὺς μόνον ἢ στοὺς λαοὺς τοῦ Ἐλευθέρου κόσμου ἀποκλειστικά. Τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ εἶναι συνυφασμένο μὲ τὶς πιὸ μύχιες σκέψεις ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Πρόκειται γιὰ μιὰ παγκόσμια Θεία φλόγα ποὺ φωτίζει τὴν ψυχὴν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Καθὼς πλησιάζομε τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέο Ἔτος, δίδω καὶ πάλιν τὴν ὑπόσχεσίν μου ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ὅτι ὁ λαὸς τῶν Η.Π.Α. καὶ ἡ Κυβέρνησις του δὲν ἐπιθυμοῦν τὸν πόλεμον. Ἐπιθυμοῦν νὰ ἐργασθοῦν σταθερὰ γιὰ νὰ καταστήσουν τὴν «ἐπὶ γῆς εἰρήνης καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» γεγονὸς ἀναμφισβήτητο γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ὑποτάξῃ ἄλλο λαὸ ἢ ἄλλη χώρα.

Ἐπιθυμεῖ μόνον νὰ ἀπολαύσῃ μαζὶ μὲ τοὺς συνανθρώπους του Εἰρήνη—μιὰ Εἰρήνη ὅμως ἔντιμη καὶ δίκαιη. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπίσης, σέβονται τὸ δικαίωμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐπιζητήσουν τὸν ἴδιο ἀντικειμενικὸ σκοπό.

Αἱ Η.Π.Α. εἶναι δυνατές, καὶ ἔχουν τὴν πρόθεσιν νὰ παραμείνουν δυνατές, διότι εἶναι ὁ μόνος τρόπος προστασίας τῆς Εἰρήνης στὸν σημερινὸ κόσμο.

Ἡ Ἀμερικὴ ὅμως, δὲν θὰ χρησιμοποιήσῃ ποτὲ τὴν δύναμίν της γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν Εἰρήνη.

Ἂν καὶ αἱ Η.Π.Α. δὲν πρόκειται νὰ ὑποχωρήσουν ποτὲ ἐνώπιον τῆς βίας, ἢ τῆς ἀπειλῆς τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς βίας, θὰ εἶναι ὅμως, πάντοτε πρόθυμοι νὰ ἀποδεχθοῦν σοβαρὲς καὶ εἰλικρινεῖς προτάσεις γιὰ διαπραγματεύσεις πάνω σὲ διεθνεῖς διαφορές.

Αἱ Η.Π.Α. ἔδωσαν τὸν λόγο τῆς τιμῆς τους νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν Εἰρήνη.

Γιὰ μᾶς ἡ ὑπόσχεσι αὐτὴ παίρνει τὴν θέσιν ἱερᾶς ὑποχρεώσεως ποὺ ἀνελήφθη ἐλευθέρως, ἀλλ' ὄχι ἐπιπολαίως, ἀπέναντι σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Καθὼς πιέζω τὸ κουμπὶ αὐτὸ καὶ τὸ σκοτάδι ποὺ περιβάλλει τὸ ἐθνικὸ μας Χριστουγεννιάτικο δένδρο μετατρέπεται σὲ φῶς, ἐλπίζω ἡ τελετὴ αὐτὴ νὰ ἔχῃ μεγαλύτερη σημασία γιὰ ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ ἄναμμα δένδρου.

Προσεύχομαι τὸ σκοτάδι ποὺ σὲ ὡρισμένες περιόδους περιέβαλε τὴν γῆ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς κατανοήσεως καὶ τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν χωρῶν ποὺ ἐπιδιώκουν εἰλικρινὰ τὴν Εἰρήνη κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

— ΣΧΟΛΑΙ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ —

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Εἰσαγωγικαὶ τινὲς παρατηρήσεις.
II. Ποῖαι αἱ περὶ ποινῆς θεωρίαι.
III. Τίς ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος προκριτέα ἄποψις.
IV. Σχολαὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου.
Α' Κλασσικὴ Σχολή.
Β' Θετικὴ Σχολή.
Γ' Μέση ἢ Τρίτη κλπ. Σχολή.

***

I. Εἰσαγωγικαὶ τινες παρατηρήσεις.

Ἀναγκαία προϋπόθεσις τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας τοῦ ἐπιβάλλειν ποινάς. Ἐρωτᾶται ὅμως· πόθεν ἀντλεῖ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἡ πολιτεία; ποῖος εἶναι ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ποινῆς καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς αὐτῆς;

Ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπάντησις εἶναι ὁπωσδήποτε ἐπιβεβλημένη, διότι, ἄνευ μιᾶς τοιαύτης ἐρεύνης, εἶναι ἀδύνατος καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν πράξεων ἐκείνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ πολιτεία οὐ μόνον δικαιοῦται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινάς, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ μέτρου καὶ τοῦ εἴδους τῶν ἐπιβλητέων ποινῶν.

Ἐξ ἄλλου, ἐπιβολὴ ποινῆς ἄνευ δικαιώματος «μεταβάλλει τὸ δίκαιον εἰς αὐθαίρετον βίαν καὶ ἀλλόγιστον ὠμότητα». (1)

Καὶ περὶ μὲν τῆς δικαιολογητικῆς βάσεως τῆς ποινῆς οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι αὕτη ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προστατεύεται ἡ ἔννομος τάξις, τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

Ἐπ' αὐτοῦ πάντες οἱ συγγραφεῖς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἡμέτεροι καὶ ξένοι, εἶναι ἀπολύτως σύμφωνοι.

Διαφωνία ὅμως ὑφίσταται, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ κατὰ ποῖον εἰδικώτερον τρόπον πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ, ὥστε ἡ ποινὴ νὰ καταστῇ πραγματικὸν ὄργανον καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ κατὰ συνέπειαν προστασίας καὶ συντηρήσεως τῆς ἐννόμου τάξεως.

Τὸ θέμα, δὲν ἀπησχόλησε μόνον τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ποινικολόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιστήμην γενικῶς (Ἐγκληματολογίαν, Σωφρονιστικήν, Κοινωνιολογίαν κλπ.).

II. Ποῖαι αἱ περὶ ποινῆς θεωρίαι.

Οὕτω πως λοιπὸν ἐδημιουργήθησαν αἱ διάφοροι περὶ ποινῆς θεωρίαι, αἵτινες καὶ προσπαθοῦν νὰ δώσουν μίαν, ἐπὶ γενικῶν ἀρχῶν βασιζομένην, ἀπάντησιν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σκοπούς, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει ἡ πολιτεία διὰ τῆς ἐπιβολῆς ταύτης.

Αἱ θεωρίαι αὗται βασικῶς εἶναι τρεῖς.

Ἡμεῖς χωρὶς νὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς λεπτομερείας, καθ' ὅσον μία τοιαύτη ἀνάπτυξις ἐκφεύγει τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης μελέτης, ἁπλῶς ἀναφέρομεν ὀλίγα

(1) Ἴδε Ἡλιοπούλου Σύστημα Ποινικοῦ Δικαίου 1927, Τόμος Α' σελ. 85.

Εὔχομαι σὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου εὐτυχισμένα Χριστούγεννα καὶ εὐτυχισμένο τὸ Νέο Ἔτος.

Καλὴ νύχτα σας καὶ «Εἰρήνη Πᾶσι».

τινά, περὶ ἑκάστης τῶν ἀναπτυχθεισῶν θεωριῶν, ἀπαραίτητα, διὰ τὴν περαιτέρω κατανόησιν τῶν ἐπὶ μέρους εἰδικῶν θεμάτων τῶν ποινῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν τοῦ ἡμετέρου Κώδικος, ἐν συνεπείᾳ δὲ γενικώτερον τῆς ποινικῆς τοῦ ἐγκληματίου μεταχειρίσεως.

Εἶναι λοιπὸν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος θεωρίαι αἱ ἑξῆς:

α) Αἱ ἀπόλυτοι.

β) Αἱ σχετικαὶ καί

γ) Αἱ μικταὶ ἢ ἑνωτικαί. (1)

Κατὰ τὰς **ἀπολύτους** θεωρίας, παρὰ τὰς ἐπὶ μέρους διαφοράς, ἡ ἰδέα τῆς ἀνταποδόσεως ὑπαγορεύει τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς. Κατ' αὐτήν, ἡ ποινὴ στηρίζεται εἰς τὸ ἀδίκημα τοῦ δράστου (punitur quia peccatum est), οὖσα ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια αὐτοῦ. Διότι, ὡς ἐλέχθη, ἡ πολιτεία τιμωρεῖ, ἵνα προστατευθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἔννομος τάξις. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τούτου, ἵνα δηλ. αὕτη καταστῇ ἀποτελεσματική, πρέπει ἡ ποινὴ νὰ ἐπιβάλλεται πάντοτε μὲ ὁδηγὸν καὶ κριτήριον τὴν ἰδέαν τῆς ἀνταποδόσεως.

Ὅπως ἐτονίσθη «αἴτημα τῶν ἀπολύτων θεωριῶν εἶναι ἡ ἀνταπόδοσις». (2) Ἐπιβεβλημένη ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ δι' ἑτέρου τοιούτου, ὄντος ὁμοίου κατ' εἶδος καὶ ἰσαξίου πρὸς αὐτό. Οὕτω πως πραγματοποιεῖται μία ἐξιλέωσις τοῦ γενομένου κακοῦ.

Κύριος ἐκπρόσωπος, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, τῆς θεωρίας ταύτης ὑπῆρξεν ὁ μεγάλος Kant. Κατ' αὐτὸν ἡ ἀνταπόδοσις ἀποτελεῖ νόμον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ ἠθικὴν ἐπιταγὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Καὶ ἂν ἀκόμη, ὑποστηρίζει ὁ ἴδιος φιλόσοφος, ἡ Κοινωνία εὑρίσκεται ἐν διαλύσει, πάλιν θὰ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἡ θανάτωσις καὶ τοῦ τελευταίου φονέως, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς λογικῆς καὶ μόνον καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν οἱουδήποτε πλέον κοινωνικοῦ σκοποῦ.

Ὅπως ἡ ἀμοιβὴ καὶ ὁ ἔπαινος εἶναι δικαία ἀνταπόδοσις καλοῦ ἀντὶ κακοῦ, «in bonam partem», οὕτω καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἐγκληματιῶν θεωρεῖται ὡς δικαία ἀνταπόδοσις καλοῦ ἀντὶ κακοῦ, «in malam partem». (3)

Ἐπὶ τῇ βάσει παρομοίων σκέψεων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ Πυθαγόρειοι, μεταγενεστέρως δὲ οἱ Herbat (1776—1841), Hegel καὶ Stahl, ἄγονται εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ ποινὴ τότε καθίσταται ὄργανον προστασίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὅταν ὡς βάσις αὐτῆς τίθεται ἡ ἰδέα τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ τελεσθέντος κακοῦ. Οὕτω ὁ Stahl δέχεται, ὅτι ἡ ἀνταποδοτικὴ ποινὴ ἀποτελεῖ «θρησκευτικὴν ἀνάγκην».

Κατὰ τὰς **σχετικὰς** ἐξ ἄλλου θεωρίας, διὰ τῆς ποινῆς δὲν πρέπει νὰ σκοπῆται ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ γενομένου κακοῦ, ἀλλ' ἡ πρόληψις νέων ἐν τῷ μέλλοντι γενομένων ἐγκλημάτων (punitur postquam peccatum est ne peccetur).

Καὶ πρῶτος ὁ γίγας τῆς Γερμανικῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης, ὁ μέγας Feuerbach διὰ τῆς περιφήμου θεωρίας του «περὶ ψυχολογικοῦ καταναγκασμοῦ», δέχεται, ὅτι ὁ διὰ τῆς ποινῆς ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς εἶναι, οὐχὶ ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος, ἀλλ' ἡ πρόληψις νέων ἐγκλημάτων ἐν τῷ μέλλοντι. Διὰ τῆς ποινῆς δηλ. ἀσκεῖται ψυχολογικὸς καταναγκασμὸς ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου (τῶν πολλῶν καὶ οὐδόλως ἐγκληματισάντων), συγκρατεῖται δέ,

(1) Ἴδε σχετικῶς Ἡλιοπούλου op cit., σελ. 84 ἑπ., Χωραφᾶ Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου 1958, Τόμος Α' σελ. 34 ἑπ., Γαρδίκα «Σωφρονιστικὴ»1955 σελ. 78 ἑπ., Γάφου Ποινικὸν Δίκαιον 1947, Τόμος Α' σελ. 47 ἑπ. καὶ 340 ἑπ., Τζωρτζοπούλου Ἐγχειρίδιον Οὐσιαστικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου 1936, Τόμος Α' σελ. 3 ἑπ., R. Vouin «Manuel de Droit Criminel» 1955 Paris, σελ. 58 ἑπ.

(2) Ἴδε Ἰωάννου Παπαζαχαρίου «Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον» 1958, σελ. 16 ἑπ.

(3) Ἴδε Ἰωάννου Παπαζαχαρίου op cit., σελ. 17.

κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ μέγιστον αὐτοῦ μέρος, ἀπὸ τὴν τέλεσιν νέων ἐγκλημάτων.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα τῆς γενικῆς προλήψεως.

Ἐκτὸς ὅμως ταύτης, ἄλλοι ὀπαδοὶ τῶν σχετικῶν θεωριῶν (1) ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἰδέας τῆς εἰδικῆς προλήψεως. Ἱδρυτὴς ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Grolmann, ὅστις καὶ καταπολεμῶν τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀντιλήψεις τοῦ Feuerbach δέχεται ὅτι ἡ πολιτεία, ὡς σκοπὸν τῆς ποινῆς δέον νὰ θεωρήσῃ τὴν συγκράτησιν τοῦ ἐγκληματίσαντος, ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἐγκλημάτων, ὅστις διὰ τῆς ἐκφοβίσεως ἐμποδίζεται εἰς τὴν συνέχισιν τῆς ἐγκληματικῆς του δράσεως.

Ἄλλοι τινὲς ὅμως, δέχονται, ὅτι μία τοιαύτη συγκράτησις ἐπιτυγχάνεται οὐχὶ διὰ τοῦ φόβου, ἀλλὰ διὰ τῆς βελτιώσεως τοῦ ἐγκληματίου.

Ἡ θεωρία αὕτη διετυπώθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Stelzer ὑπεστηρίχθη δὲ ἐκθύμως ὑπὸ τῶν Röder καὶ Gross.

Κατὰ τὰς **μικτὰς ἢ ἑνωτικὰς** τέλος θεωρίας, διὰ τῆς ποινῆς σκοπεῖται μὲν κατ' ἀρχὴν ἡ δικαία ἀνταπόδοσις τοῦ γενομένου κακοῦ, ἐπιτυγχάνεται ὅμως ἐν τ' αὐτῷ καὶ ἡ πρόληψις νέων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ δηλ. τῶν τριῶν ἀνωτέρω ἰδεῶν, ἤτοι τῆς ἀνταποδόσεως, τῆς γενικῆς προλήψεως καὶ τῆς εἰδικῆς τοιαύτης εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργήσῃ τελεσφόρως ἡ ποινή, πρὸς ἄμεσον ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τῆς ἐννόμου δηλ. τάξεως, ἥτις ἐξυπηρέτησις ἀποτελεῖ τὸν τελικὸν καὶ ὕπατον αὐτῆς σκοπὸν (si peccatum est punias ne peccetur).

III. Τὶς ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος προκριτέα ἄποψις.

Ἐρωτᾶται ἤδη· ποίαν ἐκ τῶν θεωριῶν τούτων δέον ν' ἀκολουθῇ ὁ νομοθέτης τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἵνα οὕτω φανῇ συνεπὴς πρὸς τὴν ἀποστολήν του, ἥτις ὡς ἐλέχθη δέον νὰ συνίσταται, εἰς τὴν κατὰ τὸν ἐνδεδειγμένον τρόπον καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου;

Πέραν τῶν θεωρητικῶν προκαταλήψεων καὶ ἀναπτύξεώς των διὰ μακρῶν, ἀναφέρομεν ἁπλῶς, ὅτι κατὰ τὴν κρατοῦσαν παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ εἰς ἄλλας πολιτείας, διεπομένας ἀπὸ φιλελευθέρας ἰδεαλιστικὰς ἀρχὰς—ἀναμφισβητήτως δὲ καὶ ὀρθοτέραν—γνώμην, ἡ ἄκρατος ἐφαρμογὴ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης τῶν ἀνωτέρω θεωριῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀποκρουστέα.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀνταποδόσεως καὶ μόνον αὐτή, δὲν δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς τελικοὺς σκοπούς, εἰς οὓς καὶ ἀποβλέπει ἡ ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς, τὴν συντήρησιν δηλ. τῆς ἐννόμου τάξεως.

Ἡ ἀνταπόδοσις, μόνον ὡς μέσον ἐξυπηρετήσεως τῆς γενικῆς προλήψεως, δύναται νὰ ἔχῃ κοινωνικὴν ἀξίαν. Ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ παύει νὰ ἔχῃ ἰδίαν ὕπαρξιν ὡς σκοπὸς τῆς ποινῆς, ἀπορροφουμένη ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς προλήψεως (Χωραφᾶς).

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ἡ ἰδέα τῆς γενικῆς προλήψεως δὲν ἐξυπηρετεῖ, δεδομένου, ὅτι ἀντίκειται εἰς πᾶσαν ἰδέαν ἠθικῆς τὸ νὰ χρησιμοποιῆται ὁ ἐγκληματίας, ὡς μέσον πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ἄλλων, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παραγνωρίζεται ἡ σημασία, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν γένεσιν καὶ καταπολέμησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἡ ἀτομικότης τοῦ ἐγκληματίου. (2)

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς μὲ βάσιν τὴν εἰδικὴν πρόληψιν δὲν ἱκανοποιεῖ, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παραγνωρίζεται καὶ ἡ κοινωνικὴ σημασία τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν σχεδὸν περίπτωσιν θίγει τὴν τάξιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν καὶ κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν συγγραφέων μας δεκτὰ γενόμενα, ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ποινῆς πρέπει νὰ τείνῃ εἰς τὴν συντήρησιν τῆς ἐννόμου τάξεως, τοῦτο δὲ πραγματοποιεῖται δι' ἑνὸς ἐπιτυχοῦς συνδυασμοῦ τῆς ἰδέας τῆς ἀνταπο-

(1) Ἴδε λεπτομερείας εἰς Ἡλιοπούλου op cit., σελ. 88 ἑπ.
(2) Ἴδε πλείονα εἰς Χωραφᾶ op cit., σελ. 38 ἑπ.

ποδόσεως, πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς γενικῆς καὶ εἰδικῆς προλήψεως, ἀλλὰ καὶ συμβιβάζεται κάλλιστα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς, τοῦ 20οῦ αἰῶνος, μηχανοκινήτου ζωῆς.

Σημειωτέον, ὅτι τὴν λύσιν αὐτὴν ὑπέδειξε τὸ πρῶτον καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀπόλυτον, ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ διανόησις τῆς ἀρχαιότητος καὶ δὴ ὁ Πλάτων[1] καὶ ὁ μέγας τῶν αἰώνων φιλόσοφος, ὁ Ἀριστοτέλης.

ΙΥ. Σχολαὶ Ποινικοῦ Δικαίου.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐπισκόπησιν καὶ κριτικὴν τῶν περὶ ποινῆς καὶ δικαιολογητικοῦ αὐτῆς λόγου θεωριῶν, ἐκθέτομεν κατωτέρω ὀλίγα τινα περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν κατευθύνσεων τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύουν αἱ καλούμεναι Σχολαὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, αἵτινες καὶ ἐπιζητοῦν νὰ θέσουν τοὺς ποινικοὺς ἐκείνους κανόνας, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὁποίων δύνανται καὶ νὰ ἐκπληρωθοῦν ὡς ἄνω, οἱ σκοποὶ τῆς ποινῆς.

Οἱ κατευθύνσεις αὗται εἶναι τρεῖς, ὅπως τρεῖς εἶναι καὶ αἱ Σχολαὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. (2)

Α'. Κλασσικὴ Σχολή.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν ταύτης γνώρισμα εἶναι, ὅτι οἱ ἱδρυταί της δὲν ἠρεύνησαν τὸ ἔγκλημα, ὡς φαινόμενον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐθεώρησαν τοῦτο, ὡς παράβασιν τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὡς ἀφῃρημένην νομικὴν ἔννοιαν.

Τοὺς ἐγκληματίας (3) ἡ Σχολὴ αὕτη δὲν ἐφαντάσθη ὡς ἐνεργοῦντας, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ποικίλων αἰτίων καὶ παθῶν, ὑπὸ πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διαφόρων κοσμοθεωριῶν κλπ., ἀλλ' ὡς συνήθεις τύπους ἀνθρώπων.

Οὕτω πως λοιπὸν τὸ Ποινικὸν Δίκαιον τῆς Κλασσικῆς Σχολῆς ἀσχολεῖται μόνον μὲ τὸ τί ἔπραξεν ὁ δράστης, οὐχὶ δὲ καὶ μὲ τὸ ποῖος εἶναι οὗτος.

Λαμβάνει ὅθεν ὑπ' ὄψιν του τοῦτο, ὡρισμένα μόνον ἐγκλήματα καὶ οὐχὶ ὡρισμένους ἐγκληματίας.

Δι' ὃ καὶ δὲν διακρίνει ἡ ἐν λόγῳ Σχολὴ διαφόρους κατηγορίας ἐγκληματιῶν, μετὰ τὴν ἐξαίρεσιν τῶν παίδων καὶ τῶν παραφρόνων. Γνωρίζει μόνον ποινὰς καὶ προβαίνει μάλιστα εἰς τὴν ἐπακριβῆ περιγραφὴν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων καὶ τὴν κατὰ τρόπον ἄκρως περιπτωσιολογικόν, διαβάθμισιν τῶν κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν ἐπιβαλλομένων ποινῶν, ἀγνοεῖ ὅμως τὴν ἐξατομίκευσιν τῆς ποινῆς.

Κατὰ τὴν Κλασσικὴν Σχολὴν ὁ ἐγκληματίας θεωρεῖται «a priori» ὡς ὁμαλὸς καὶ κανονικὸς ἄνθρωπος (τύπος ἀνθρώπου), διὰ δὲ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιβαλλομένης ποινῆς, ἐπανορθοῦται ἡ διὰ τῆς τελεσθείσης πράξεως κλονισθεῖσα ἰσορροπία τῆς ἐννόμου τάξεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν συνάγεται, ὅτι ἡ Κλασσικὴ Σχολὴ προσεκολλήθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἠγνόησεν ἐντελῶς τὴν ζωντανὴν μορφὴν τοῦ ὑποκειμένου αὐτῆς, δηλ. τοῦ ἐγκληματίου ἀνθρώπου.

Σημασίαν ἀπέδιδεν αὕτη εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ μόνον εἰς αὐτό, μὴ θέλουσα νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸν ὄπισθεν τῆς πράξεως κείμενον δράστην αὐτῆς. (4)

Περαιτέρω (συνάγεται), ὅτι, κατὰ τὴν Σχολὴν ταύτην, ἡ ποινικὴ εὐθύνη ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς ζημίας, ἣν ἐπροξένησεν ὁ δράστης, διὰ

(1) Ἴδε σχετικῶς Πλάτωνος Νόμοι, ΙΑ 934 Α—Β.
(2) Ἴδε σχετικῶς Δημ. Ντζιώρα Μαθήματα Ποινικοῦ Δικαίου 1957 σελ. 87 ἐπ.
(3) Ἴδε R. Vouin, op cit., σελ. 59 καὶ 232 ἐπ.
(4) Ἴδε σχετικῶς Ἰ. Παπαζαχαρίου op cit. σελ. 27.

τῆς πράξεώς του καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐλευθέραν βούλησιν (1), (2) καὶ δὲν εἶναι δοῦλος τῆς εἱμαρμένης.

Κινεῖται καὶ δρᾷ ὅπως αὐτὸς θέλει, εἶναι δὲ εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ τὰς καλὰς ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις καὶ ἑπομένως καθίσταται ὑπεύθυνος, ἐν αἷς περιπτώσεσι πράττει τὸ κακόν.

Αἱ κακαὶ πράξεις τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἴδιον πάντοτε τρόπον καὶ μὲ τὸ ἴδιον μέτρον. Ὁ κλέπτης θὰ τιμωρηθῇ συμφώνως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς κλοπῆς, ἣν διέπραξε, χωρὶς κἂν νὰ ἐξετάζεται ἂν αὐτὸς ἔκλεψε διὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν φίλην του ἢ νὰ συντηρήσῃ πτωχὴν πολυμελῆ καὶ δεινοπαθοῦσαν οἰκογένειαν κλπ.

Οὕτω πως λοιπὸν ἐπιτυγχάνεται καὶ ὁ διὰ τῆς ποινῆς ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ἡ πληρωμὴ τ.ἔ. τοῦ γενομένου ὑπὸ τοῦ ἐγκληματίου κακοῦ, δι' ἄλλου ὁμοίου πρὸς αὐτό.

Κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς Κλασσικῆς Σχολῆς εἶναι ὁ Carrara ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὁ Binding ἐν Γερμανίᾳ. Ἐν Ἑλλάδι δὲ ὁ Κωστῆς (3) μὲ τελευταῖον ἐκπρόσωπον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ὅλως περιέργως, τὸν ἀείμνηστον Καθηγητήν μας Τζωρτζόπουλον (4). Ἀντιθέτως ὁ Ἠλιόπουλος καὶ ὅλοι οἱ νεώτεροι εἶναι ὀπαδοὶ τῆς Μέσης Σχολῆς, περὶ ἧς κατωτέρω.

Ὑπὸ τῶν ἀρχῶν ταύτης διέπονται οἱ Κώδικες οἱ συνταχθέντες πρὸ τοῦ 1881 καὶ δὴ ὁ Γαλλικὸς τοῦ 1810 (5), ὁ Βαυαρικὸς τοῦ 1813 καὶ ὁ Πρωσσικὸς τοῦ 1853 (6).

Β'. Θετικὴ Σχολή.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος σφοδρόταται διετυπώθησαν κατηγορίαι κατὰ τῆς Κλασσικῆς Σχολῆς. Αἱ κατηγορίαι αὗται στηρίζονται κυρίως εἰς τὴν ἀρνητικότητα τῶν ἀποτελεσμάτων ταύτης. Ἀφετηρία δὲ πρὸς τοῦτο ὑπῆρξε καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ ὅλου φιλοσοφικοῦ συστήματος, ἐπὶ τὸ θετικώτερον.

Οὕτω λοιπὸν ἐδημιουργήθη ἡ θετικὴ ἢ ἀνθρωπολογικὴ Σχολή, ἥτις καὶ ἐκπροσωπεῖται κυρίως ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Lombroso, Ferri καὶ Garofalo.

Ἐπηρρεασμένη αὕτη, ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ δὴ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θετικῆς φιλοσοφίας τῶν Comte (ὑλιστικὴ κοινωνιολογία), Darvin (Δαρβίνειος ἐξελικτικὴ θεωρία—Darvinismus—) Haeckel (Βιογενετικὴ θεωρία) κλπ., ἀποκρούει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως καὶ ἐν συνεπείᾳ τῆς ποινικῆς εὐθύνης. Ἡ ἄρνησις δηλ. τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως ἀποτελεῖ τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ θεωρία τοῦ τε ἠθικοῦ καὶ ποινικοῦ ἀνευθύνου τοῦ ἀνθρώπου. Τούτου δοθέντος, συνάγεται, ὅτι ὁ ἐγκληματίας, διότι ἐγκλημάτισε, δὲν πταίει καὶ δὲν εὐθύνεται ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἡ φύσις ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε ἐγκληματίαν. Τὸ ἔγκλημά του ὅθεν δὲν ἀποτελεῖ νομικὴν παράβασιν, ὡς θέλουν νὰ πιστεύουν οἱ ὀπαδοὶ τῆς Κλασσικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ βιοκοινωνικὸν φαινόμενον, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐρευνηθοῦν τὰ πραγματικὰ αἴτια.

Τὸ ἔγκλημα εἶναι, ὡς πάντα τὰ φαινόμενα, ἓν καὶ αὐτὸ φαινόμενον. Ἀποτελεῖ

---

(1) Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐγκληματίας, ὅταν λαμβάνῃ τὴν ἀπόφασιν, διέπεται ἀπὸ ἓν συναίσθημα ἐλευθερίας καὶ εὐθύνης, περαιτέρω δέ, ἐκ τοῦ φαινομένου τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεως, ὅπερ ἐνισχύει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως.

(2) Ὅπως σχετικῶς ἐτονίσθη ἡ θρυλουμένη ἐλευθερία τῆς βουλήσεως ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἀπάτην. Μᾶς φαίνεται ὅτι εἴμεθα κύριοι τῶν ἀποφάσεών μας, ὅπως καὶ ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται περὶ τὴν γῆν, ἐν ᾧ δὲν εἴμεθα τοιοῦτοι καὶ ὅπως καὶ μὲ τὴν γῆν καὶ τὸν ἥλιον, συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν διατάσσει ἀλλὰ ὑπακούει εἰς πολλαπλᾶς παρορμήσεις.

(1) Ἴδε σχετικῶς Κωστῆ, Ἑρμηνεία τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ποινικοῦ Νόμου, Τόμος Α' σελ. 14 ἑπ.

(2) Ἴδε σχετικῶς Τζωρτζοπούλου op cit., σελ. 14 ἑπ.

(3) Ἴδε Vouin op cit. σελ. 59 «Cette utilité de la peine a spécialement inspiré les rédacteurs du Code Pénal de 1810».

(4) Ἴδε λεπτομερείας εἰς Γάφου op cit., σελ. 34, 36, 38.

ἀντίδρασιν ὡρισμένης προσωπικότητος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον. Εἶναι, κατὰ ταῦτα, πρᾶξις ἐπικίνδυνος. ἡ δὲ ποινὴ οὐχὶ κακόν, δι' ἐκεῖνον, ὅστις ὑφίσταται αὐτήν, ἀλλὰ μηχανικὴ τῆς κοινωνίας ἄμυνα, κατὰ τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ ἐγκληματίας ὅθεν, ὅπως ἐτονίσθη, «δὲν εἶναι πάντοτε ὁ θύτης, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ θῦμα». (1)

Ἡ ποινὴ ὅθεν, πάντοτε κατὰ τὰς ἀπόψεις τῆς Θετικῆς Σχολῆς, ὡς κακὸν ἀπειλούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς ἔνδειξις ἀποδοκιμασίας κατὰ τοῦ δράστου, δὲν συνιστᾷ πρᾶξιν δικαίαν. Διότι, καθ' ἃ ἐλέχθη, δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία τῆς βουλήσεως. Καὶ δὲν ὑπάρχει τοιαύτη, ἀφοῦ τὰ πάντα ὀφείλονται εἰς μίαν αἰτίαν. Κατὰ τὸν Ferri, «οὐδὲν ἄνευ αἰτίας» (θεωρία φυσιοκρατίας).

Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἐγωϊστικὸν νὰ λέγωμεν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη βούλησις δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν νόμον αὐτόν. Ἐὰν ὁ Α πράττῃ τὸ καλὸν δὲν εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, ὅπως ἐπίσης δὲν εἶναι ἄξιος μομφῆς καὶ ἀποδοκιμασίας καὶ ὁ πράττων τὸ κακόν. Κατὰ σύμπτωσιν, ὁ μὲν ἐγεννήθη καλὸς καὶ ἠθικός, ὁ δὲ ἐγκληματίας. «Πᾶς διαπράττων βρωμερότητας ἄνθρωπος εἶναι ἁπλοῦν, ἴσως ἄξιον οἴκτου, ἀλλὰ πάντως ὄχι ἄξιον μομφῆς, μοιραῖον θῦμα, μιᾶς τυχαίας δυσμενοῦς συνθέσεως τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων του». (2)

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ μεγαλοφυὴς καὶ ὁ βλαξ δὲν ἐνεργοῦν οὔτε καὶ δημιουργοῦνται διὰ τῆς βουλήσεώς των καὶ μόνον δι' αὐτῆς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Θετικὴ Σχολὴ ὁδηγεῖ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἐγκληματίου, τῶν ποινῶν καὶ τῆς μεταχειρίσεως αὐτοῦ, διὰ νέων ὅλως μεθόδων καὶ δὴ μὲ βάσιν πάντοτε τὴν ὕπαρξιν ἢ οὐ τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως, ἣν βεβαίως καὶ δὲν ἀποδέχεται.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως δὲν ἐτέθη εἰς τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἀλλ' ἀπησχόλησε, κατὰ γενικώτερον τρόπον, τὴν ἐπιστήμην καθόλου. Τὸ πρόβλημα δηλ. τοῦτο θεωρεῖται, ὡς γενικὸν τῆς φιλοσοφίας πρόβλημα.

Πάντως ἓν παραμένει γεγονός. Ὅτι κατὰ τὴν Θετικὴν Σχολὴν δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία τῆς βουλήσεως. Ὁ βλάπτων μηχανικῶς βλάπτει.

Συνεπὴς ὅθεν ὁ ἱδρυτὴς τῆς, κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιολόγου καὶ περιωνύμου ἐπαναστατικῆς, Ἰταλικῆς Σχολῆς Enrico Ferri, πρὸς τὰς ἀντιλήψεις του ταύτας, δέχεται, ὅτι κατὰ τοῦ τοιούτου ἐγκληματίου μηχανικαὶ δέον νὰ εἶναι καὶ αἱ κυρώσεις τῆς ἀμυνομένης κοινωνίας, τῆς εὐθύνης αὐτοῦ—ἂν εἶναι ἀκριβολόγος ἡ ἔκφρασις—ἔναντι τοῦ συνόλου, οὔσης μηχανικῆς. Δέον ὅθεν ὡς βάσις τῆς εὐθύνης τοῦ δράστου νὰ τίθεται οὐχὶ ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως, ἀλλὰ τὸ ἐπικίνδυνον τοῦ δράστου (pericolosita). Δι' ὃ καὶ δὲν γίνεται διάκρισίς τις μεταξὺ τῶν ἀκαταλογίστων καὶ ἱκανῶν πρὸς καταλογισμὸν προσώπων. Ὅλοι θεωροῦνται ἐπικίνδυνοι καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ μεταξὺ παράφρονος καὶ ἐχέφρονος διάκρισις ἔχει σημασίαν μόνον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀντιδράσεως. Οὕτω ἡ Θετικὴ Σχολὴ δὲν γνωρίζει ποινάς, ἀλλὰ κυρώσεις (sanzioni) καὶ ὑποκατάστατα τῆς ποινῆς. (3)

Γ'. Μέση ἢ Τρίτη ἢ Νεοθετικὴ ἢ Κοινωνιολογικὴ Σχολή.

Καὶ ἡ Θετικὴ ὅμως Σχολή, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν μονομέρειαν, ἀφ' οὗ ἠγνόησε τελείως οὐσιώδη τινὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν βαρύτητα αὐτοῦ. Οὕτω ἐκ τῆς δημιουργηθείσης ἀντιδράσεως προῆλθεν ἡ Μέση ἢ Τρίτη ἢ Ἐκλεκτικὴ κλπ. κληθεῖσα Σχολή.

Κατ' αὐτὴν τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, ὡς ἐμπειρικὴ ἐπιστήμη, δὲν εἶναι ἠναγκασμένον νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ἂν ὑπάρχῃ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως ἢ ὄχι. Διότι τὸ ζή-

(1) Ἴδε σχετικῶς Γαρδίκα «Ἐγκληματολογία» 1948, Τόμος Α' σελ. 47 ἐπ.
(2) Ἴδε Ἰω. Παπαζαχαρίου op cit., σελ. 33.
(3) Ἴδε λεπτομερῆ ἀνάπτυξιν τοῦ ζητήματος εἰς Τζωρτζοπούλου op cit., σελ. 266 ἐπ.

τημα τοῦτο εἶναι μεταφυσικὸν καὶ δὴ ὄχι μόνον, ὅταν δεχώμεθα τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀρνούμεθα αὐτήν.

Ὁ ἐπιστητὸς κόσμος, εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμεθα. Οὕτω, λ.χ. βλέπομεν, ἀκούομεν, ὀσφραινόμεθα κλπ. Ὁ κόσμος οὗτος τῶν αἰσθήσεων εἶναι ἀντικείμενον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Ἐρωτᾶται ὅμως· πέραν τούτου ὑπάρχει ἄλλος τις ἰδεατὸς κόσμος; Τὸ πρόβλημα εἶναι μεταφυσικόν. Οὕτω, ἂν ὑπάρχῃ ἀνωτέρα δύναμις ἢ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι ζήτημα ἀναγόμενον, εἰς τὰ μεταφυσικὰ προβλήματα. Πάντως, ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος, τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν δίδει ἡ Θεολογία, ἥτις καὶ δέχεται τὴν ὕπαρξιν ἀνωτέρας δυνάμεως καὶ δὴ τοῦ Θεοῦ (Θεοκρατικὴ ἀντίληψις). Ἀντιθέτως, οἱ ὀπαδοὶ τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν οὐδὲν τούτων δέχονται. Κατ' αὐτοὺς δηλ. πέραν τῆς ὕλης οὐδὲν ὑπάρχει καὶ κατὰ συνέπειαν οἱαδήποτε ἀσχολία μὲ μεταφυσικὰ προβλήματα περιττεύει.

Ἡ Μέση λοιπὸν Σχολή, ἐν προκειμένῳ, ὀρθῶς ἀναμφισβητήτως πράττουσα, χαρακτηρίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως, ὡς μεταφυσικὸν πρόβλημα, περαιτέρω δὲ δέχεται, ὅτι αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπαραίτητος διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Οὕτω πως λοιπὸν καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία ὑφίσταται ἀπόδειξις, ὅτι ἡ βούλησις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἐλευθέρα, διατηρεῖ τὰς ἐννοίας τῆς ἠθικῆς καὶ ἄλλων συναφῶν ἀξιῶν, εἰς ἃς μάλιστα καὶ ἀποδίδει μεγάλην ἀξίαν, χωρὶς ὅμως τὸ τοιοῦτον ν' ἀποτελῇ ἰδιαίτερον ἀντικείμενον ἐξετάσεως.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ δικαίου εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δημιουργήσῃ μίαν κατάστασιν, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ βίος θὰ εἶναι ἐφικτός. Ἡ διατήρησις ὅθεν τῆς νομίμου ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τάξεως, εἶναι ἐκείνη, ἥτις καὶ ὑπαγορεύει, ὅπως διατηρηθῇ ἡ ποινή, ὡς ἓν τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τούτου μέσων. Τὸ δὲ σαφῶς πλέον τιθέμενον ἐρώτημα, εἶναι πῶς δύναται ἡ ποινὴ καλλίτερον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν τελικόν της σκοπόν, ἤτοι τὴν συντήρησιν τῆς ἐννόμου τάξεως.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ θέσις τοῦ ἡμετέρου Κώδικος ἔναντι τῶν ἀνωτέρω θεωριῶν καὶ πῶς ἀντιμετωπίζει οὗτος τὰ ἐπὶ μέρους δημιουργούμενα ζητήματα)-

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

— Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΙΑΡΡΗΞΕΩΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ ΤΟΥ Β' ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΝΣΗΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΟΙ ΔΡΑΣΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ —

Ὑπὸ τῶν Δοκίμων Ὑπαστυνόμων κ. κ.
Δ. ΣΧΟΙΝΗ καὶ **Α. ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6. Ἀπόπειρα διαρρήξεως χρηματοκιβωτίου εἰς Πάτρας.
7. Διάρρηξις χρηματοκιβωτίου Β' Ταμείου Ἐνσήμων Ἀθηνῶν.
8. Ἀνακάλυψις τῶν διαρρηκτῶν.
9. Τρόπος διαρρήξεως τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων.
10. Ἐπίλογος.

* * *

6. Ἀπόπειρα διαρρήξεως χρηματοκιβωτίου εἰς Πάτρας.

Στὸ σημερινὸ σημείωμα δὲν θὰ διηγηθοῦμε φανταστικὰ κατορθώματα, θὰ περιγράψουμε μόνο τὴ μοναδικὴ περίπτωσι δράσεως διεθνῶν διαρρηκτῶν χρηματοκιβωτίων ποὺ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τὰ Ἑλληνικὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά. Θὰ φανῇ σὰν μυθιστόρημα, σὰν ἕνα Ἑλληνικὸ «ριφιφί», ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πραγματικότητα

Ἡ τακτικὴ ποὺ ἀκολουθήθηκε στὴ περίπτωσι αὐτή, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κλασσικὲς περιπτώσεις προσβολῆς ἑνὸς χρηματοκιβωτίου, ἂν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θέσουμε τὴν «τακτικὴ» σὲ ὡρισμένα καλούπια, γιατὶ αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐφευρετικότητα καὶ ἐπινοητικότητα τῶν διαρρηκτῶν.

Καὶ ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Πάτρα.

Ἦταν μεσημέρι τῆς 20 Ἰουνίου τοῦ 1929. Τὸ Ναυτικὸ Πρακτορεῖο Λόϋδ—Τριεστῖνο στὴν ὁδὸ Ρήγα Φεραίου καὶ Ἀράτου ἦταν κλειστό. Ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου Ἀσλὰν εἶχε κατέβει στὸ λιμάνι, περιμένοντας ἕνα βαπόρι τῆς ἑταιρείας του. Στὶς 1.20' τὸ μεσημέρι ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ξεχάσει κάτι ἀποδείξεις. Γύρισε στὸ πρακτορεῖο, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα μὲ τὸ κλειδί του, προχώρησε, ἀλλὰ βρέθηκε μπρὸς σὲ δύο ἀγνώστους. Οἱ ἄγνωστοι τὸν χαιρέτησαν φιλομειδέστατοι καὶ... τοῦβαλαν στὰ πόδια. Ἔτρεξε ὁ Ἀσλὰν πίσω τους καὶ ἔπιασε τὸν ἕνα. Ὁ ἄλλος ἔγινε ἄφαντος. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας Πατρῶν, κ. Γ. Καραβίτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Σώματος, ἀνέλαβε προσωπικὰ τὴν ὑπόθεσι. Ἔψαξε νὰ βρῇ ἐκεῖνον ποὺ ἔφυγε καὶ ἀνέκρινε τὸν συλληφθέντα. Αὐτὸς χωρὶς νὰ πιεσθῇ μίλησε.

—Μὲ λένε Trampus Κάρολο τοῦ Στεφάνου, εἶμαι 39 ἐτῶν, ἐλαιοχρωματιστὴς ἀπὸ τὴν Τεργέστη τῆς Ἰταλίας. Τὸν Kouret Φρατζέσκο, ἀπὸ τὴν Κροατία, αὐτὸν ποὺ ἔφυγε, τὸν εἶχα γνωρίσει στὴν Ἰταλία καὶ πρὸ ἡμερῶν τὸν συνάντησα πάλι στὸ Πειραιᾶ ποὺ εἶχα ἔρθει σὰν πλήρωμα τοῦ Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου Ρόντι. Χθές, κατὰ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα φθάσαμε στὴ Πάτρα καὶ διανυκτερεύσαμε σ' ἕνα σπίτι ποὺ γνώριζε ὁ Κούρετ. Αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἂν κάναμε αὐτὴ τὴ διάρρηξι θὰ ἔφευγα γιὰ τὴν Ἰταλία ἀσφαλὴς κι' ἐκεῖ θὰ ἄνοιγα ἕνα μαγαζάκι. Ἔχω βλέπετε 4 παιδιὰ καὶ εἶμαι πολὺ φτωχός. Περισσότερα γιὰ τὸ φίλο μου δὲν ξέρω. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέφτης, ἀλλὰ μόνον φτωχός. Ὅταν μπήκαμε λοιπὸν στὸ πρακτορεῖο, ρίξαμε τὸ χρηματοκιβώτιο κάτω καὶ δουλέψαμε στὸ πίσω μέρος του ποὺ δὲν ἦταν τόσο ἰσχυρό. Ἀνοίξαμε στὴ πίσω ἀπάνω γωνία τῆς κάσσας μιὰ τρύπα μὲ τὸ τρυπάνι, τὴ μεγαλώσαμε μὲ μιὰ ψαλίδα καὶ κεῖ στὴν τρύπα βάλαμε ἕνα καρακούτσι. Τὸ κάναμε μοχλὸ καὶ τὸ πρῶτο πίσω φύλλο πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Στὸ δεύτερο σιδερένιο φύλλο ποὺ ἔχει ἡ κάσσα πίσω της, μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ βγάλαμε, ἀνοίξαμε μιὰ μικρὴ τρύπα καὶ στὴ τρύπα αὐτὴ βάλαμε νὰ δουλέψῃ ἡ στεφάνη ποὺ ἔχει ἀτσάλινα δόντια γύρω-γύρω καὶ

κόβει τὸ σίδερο στρογγυλά. Μόλις ὅμως βάλαμε τὸν ἄξονα τῆς στεφάνης στὴ τρύπα καὶ ἀρχίσαμε νὰ τὸ γυρίζουμε γιὰ νὰ κοπῇ ἡ λαμαρίνα, μπῆκε αὐτὸς ποὺ μᾶς ἔπισσε. Ἐγὼ τάχασα καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἐνῷ ὁ φίλος μου ἔφυγε. Ὁ Τράμπους δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο καὶ κλείστηκε στὶς φυλακὲς Μαργαρίτη τῶν Πατρῶν καὶ στὴ σιωπή του.

Ἡ πρώτη πρᾶξις τελειώνει ἐδῶ.

7. Διάρρηξις χρηματοκιβωτίου Β' Ταμείου Ἐνσήμων Ἀθηνῶν.

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἦταν Δευτέρα πρωΐ τῆς 29 Ἰουλίου τοῦ 1929 στὴν Ἀθήνα. Κατὰ τὶς 8 τὸ πρωΐ, ὁ ταμίας τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων Ἀθηνῶν ποὺ βρισκόταν στὴν ὁδὸ Παπαρρηγοπούλου 5, κ. Σ. Ἀναζιρόπουλος, μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Βρῆκε τὸ χρηματοκιβώτιό του διαρρηγμένο καὶ στὸ γραφεῖο ἐπικρατοῦσε πλήρης ἀκαταστασία. Σκορπισμένα στὸ πάτωμα ὑπῆρχαν διάφορα χαρτόσημα. Καὶ σὲ λίγο ὁ συναγερμὸς δόθηκε. Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς τότε κ. Καλυβίτης, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας κ. Ἀριστοτ. Κουτσουμάρης καὶ οἱ Διοικηταὶ Α' Τμήματος καὶ Παραρτήματος κ.κ. Ν. Νέρης καὶ Π. Τσιγκρῆς, ὅλοι μαζὶ ἔκαναν τὴν αὐτοψία. Οἱ διαρρῆκται, εἶχαν ἀνεβεῖ ἄγνωστον πότε, στὴν ἄνω τοῦ Ταμείου ἀκατοίκητο οἰκία καὶ ἀφοῦ ἄνοιξαν στὸ ξύλινο πάτωμα μιὰ τρύπα, κατέβηκαν ἀπὸ 'κεῖ μὲ σχοινί. Διέρρηξαν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων καὶ ἐν συνεχείᾳ προσεπάθησαν νὰ διαρρήξουν καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Γ' Ταμείου ποὺ ἦταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, «μεταχειρισθέντες πρωτοφανῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα μέσα» (ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς), χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν. Τὰ Ταμεῖα δὲ ἀπὸ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα μέχρι τὶς 8 τὸ πρωΐ τὰ ἐφρούρουν στρατιῶτες. Ἴχνη δὲν βρέθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ Γερμανικὴ ἐφημερίδα καὶ μερικὰ ἀκαθόριστα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Μέγας θόρυβος ἔγινε μὲ τὶς ἐφημερίδες. Ἡ διάρρηξις αὐτὴ εἶχεν ἀναστατώσει ὁλόκληρη τὴν κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Κουτσουμάρης, ἀνέλαβε προσωπικῶς, τὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀνακαλύψεως τῶν διαρρηκτῶν. Συνελήφθη ὁ ταμίας σὰν ὕποπτος καὶ ἐκρατήθησαν οἱ φρουροὶ στρατιῶτες. Ὅλη ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐκινήθη. Ἦταν ζήτημα τιμῆς ν' ἀνακαλυφθοῦν οἱ διαρρῆκται μιὰ καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε πάρει ἡ Ἀστυνομία ἀπὸ τὴ Χωροφυλακὴ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια τῆς Πρωτευούσης.

Ὁ τρόπος διαρρήξεως τοῦ χρηματοκιβωτίου ἦταν ἄγνωστος. Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἀστυνομικοὶ συναντοῦσαν ἕνα τέτοιο «modus operadi» καὶ γιὰ λίγο σάστισαν. Στοιχεῖα πολλὰ δὲν εἶχαν στὰ χέρια τους παρὰ μόνο τὴ Γερμανικὴ ἐφημερίδα καὶ ἀκόμη κάτι ἄλλο ποὺ στὴν ἀρχὴ φάνηκε σημαντικό. Βρέθηκε τὸ ἕνα κλειδὶ ἀπὸ τὰ δύο ποὺ ἄνοιγαν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων. Ὁ ταμίας ὡμολόγησε ὅτι ἦταν δικό του. Μὲ τὴν ἐφημερίδα ποὺ βρέθηκε δόθηκε ἡ κατεύθυνσις πρὸς τοὺς ὑπόπτους Γερμανούς τῆς Ἀθήνας. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα ἡ ἀνάκρισις δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ τίποτε.

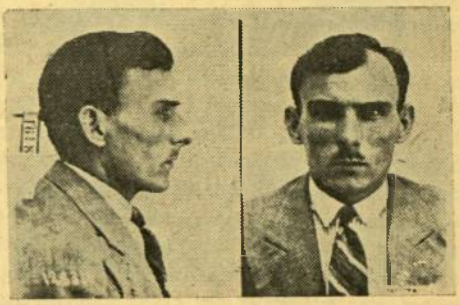
Συνελήφθη κάποιος Παπαδόπουλος γνωστὸς πλαστογράφος (εἶχε πλαστογραφήσει προσωρινοὺς τίτλους δανείου ἀπαλλοτριώσεως ἀνταλλαξίμων καὶ εἶχεν ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸ Ἐφετεῖο ὡς ἀνισόρροπος). Αὐτὸς πρὶν 15 ἡμέρες εἶχε νοικιάσει τὴν πάνω ἀπὸ τὸ Ταμεῖο ἀκατοίκητο οἰκία ἀπὸ τήν ὁποίαν κατέβηκαν οἱ διαρρῆκται. Μὰ ἡ ἐξέτασίς του δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα. Σκοτάδι καὶ μαυρίλα γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι.... Μὰ τὸ σκοτάδι δὲ κράτησε πολύ. Μιὰ ἀστραπὴ τὸ φώτισε. Καὶ ἡ ἀστραπὴ ἦταν ἕνα ἔγγραφο τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν πρὸς τὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ποὺ μέσα σ' αὐτὸ ἔλεγε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔγινε ἡ ἀπόπειρα διαρρήξεως τοῦ Λόϋδ—Τριεστῖνο τῶν Πατρῶν ἀπὸ τὸν κρατούμενο Τράμπους. Καὶ ὁ τρόπος ἐνεργείας ἦταν ὁ ἴδιος μὲ τὴ διάρρηξι τῆς Ἀθήνας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνέπνευσαν. Αὐτόματα σκέφτηκαν τὸν φίλο τοῦ Τράμπους ποὺ ξέφυγε καὶ τὴν ἴδια ἐντύπωσι εἶχε καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν. Δύο ἀρχιφύλακες ἔφυγαν γιὰ τὴ Πάτρα νὰ φέρουν ἀπὸ τὶς φυλακὲς τὸν Τράμπους, ἐνῷ οἱ Ἰτα-

λοὶ ποὺ βρισκόντουσαν προσωρινῶς στὴν 'Αθήνα, ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦνται. 'Ο Τράμπους ἔφθασε στὴν 'Ασφάλεια 'Αθηνῶν. Δὲν ἤξερε τίποτε... Μὰ πράγματι δὲν ἤξερε τίποτε ἢ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ; 'Ο κ. Κουτσουμάρης ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται. 'Η καλὴ ὅμως τύχη χαμογέλασε.

Στὸ Μαρούσι, ἔμενε ἕνας 'Ιταλὸς ὀνόματι Σολάτσι μὲ τὴν ἀδελφή του Μαργαρίτα. Καὶ στὸν Σολάτσι αὐτὸν ἔγραψε ὁ Τράμπους ζητῶντας του κάποια βοήθεια τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἤρθε στὴν 'Αθήνα. 'Ο Σολάτσι πῆγε στὴν 'Ασφάλεια (ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζουν τὰ σφάλματα τῆς σπείρας. Καὶ τὰ σφάλματα αὐτὰ τὰ ἐξεμεταλλεύθη ὁ κ. Κουτσουμάρης). 'Η στοιχομυθία ἔγινε στὴν 'Ιταλικὴ καὶ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγαν. 'Αλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸν Σολάτσι κόλλησε ἕνας ἴσκιος ποὺ εἶχε τὴ μορφὴ καὶ τὴ σιλουέττα ἑνὸς ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγωνικὰ τῆς 'Ασφαλείας. 'Ο φίλος Σολάτσι συνηντήθη μὲ διαφόρους ξένους καὶ ξαναπῆγε στὴν 'Ασφάλεια νὰ βρῇ τὸν Τράμπους. 'Ο τελευταῖος μετὰ τὴ συνάντησι αὐτὴ ἔδειξε σημεῖα εὐχαριστήσεως καὶ ἠρεμίας. Μὰ δὲν χάρηκε, ὅμως, γιὰ πολύ. 'Ο Σολάτσι ἦλθε σὲ ἐπαφὴ καὶ μὲ ἕνα ἄτομο ποὺ ἔμενε στὴν ὁδὸ Γραβιᾶς 14. Δύο ἀστυνομικοὶ παρακολουθοῦσαν νύχτα-μέρα τὸ σπίτι αὐτό, ὅπως ὅλα τὰ σπίτια ἐκείνων μὲ τοὺς

'Ο Τράμπους

'Ο Τραμουντάνας

ὁποίους ὁ Σολάτσι ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μετὰ τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Τράμπους. Ἦταν ἀκριβῶς ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς σπείρας. 'Αλλὰ ἡ δουλειὰ χάθηψε. Καὶ νὰ πώς.

Ὅταν ἡ Χωροφυλακὴ παρέδωσε στὴν 'Αστυνομία Πόλεων τὴ Γενικὴ 'Ασφάλεια, δὲν τὴν παρέδωσε ὁλοκληρωτικά, ἀλλά κράτησε ἕνα τμῆμα (τὸ μετέπειτα Εἰδικὴ 'Ασφάλεια) γιὰ τὴ διεκπεραίωσι τῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεών της. Τὴν ἑπομένη ἡμέρα τῆς παρακολουθήσεως τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Γραβιᾶς 14, ἕνα ἄτομο πλησίασε τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ἔχοντας στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του τὸ ἕνα του χέρι, σὰν νὰ κρατοῦσε πιστόλι. Τοὺς ρώτησε ποιοὶ εἶναι καὶ τί θέλουν ἐκεῖ καὶ θέλησε νὰ τοὺς κάνῃ ἔρευνα, λέγοντας συγχρόνως καὶ τὴν ταυτότητά του : «'Ανθυπομοίραρχος.... τάδε τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας. 'Ακολουθῆστε με». Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔδωσαν ἀμέσως ἐπὶ τόπου ἐξηγήσεις γιατὶ δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ κανένα τρόπο. Αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς ἐξηγήσεις ἀντελήφθη ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔμενε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Γραβιᾶς καὶ τό πουλὶ πέταξε. Δὲν πῆγε ὅμως μακρυά, πῆγε πάλι στὴ Πάτρα γιὰ νὰ μπῇ μόνο του στὸ κλουβί.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε τελειώνει ἡ πρᾶξις ποὺ ἄρχισε στὴν 'Αθήνα τὸ πρωῒ τῆς 29 'Ιουλίου τοῦ 1929. 'Ανάγκη νὰ ξαναπᾶμε πάλι στὴ Πάτρα, γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὴ συνέχεια.

8. 'Ανακάλυψις τῶν διαρρηκτῶν.

Στὸ χωριὸ Βραχνέϊκα τῶν Πατρῶν, ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1929, σὲ μιὰ

βίλλα, διέμενε ἕνας ὕποπτος τύπος μὲ τὴ γυναίκα του, Ἰταλὸς κατ' ἄλλους ἢ Αὐστριακός, ὀνομαζόμενος Polla-Tsec Ἀχιλλεὺς ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπελαθῆ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὡς ἐπικίνδυνος γιὰ τὴ δημοσία ἀσφάλεια. Δὲν εἶχε δώσει ἀφορμὴ στὴν Ἀστυνομία, ἀλλὰ τὸ Τμῆμα Ἀσφαλείας Πατρῶν τὸν παρακολουθοῦσε. Μετὰ τὴν ἀπόπειρα διαρρήξεως τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ Λόϋδ—Τριεστῖνο, ἔγινε στενὴ ἡ παρακολούθησίς του καὶ ἀκόμη στενώτερη μετὰ τὴ διάρρηξι τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας Πατρῶν κ. Γ. Καραβίτη. Τὴν 11 Αὐγούστου τοῦ 1929, ὁ ἀρχιφύλαξ Κ5 Παντέας Ἰωάννης, τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῶν Πατρῶν, παίρνει ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Διοικητή του νὰ πάῃ στὰ Βραχνέϊκα καὶ νὰ κάνῃ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Polla-Tsec, πρὸς ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τυχὸν ὑπόπτων ποὺ δυνατὸν νὰ κρύβωνται ἐκεῖ καὶ ἀκόμη πρὸς ἀνεύρεσι χρημάτων προερχομένων ἀπὸ τὴ διάρρηξι. Πράγματι ὁ Παντέας (ἕνας ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγωνικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνόμος Β' πιά, πέθανε πρὶν λίγο καιρὸ ἀφίνοντας δυσαναπλήρωτο κενὸ στὸ τομέα διώξεως ἰδίως διαρρηκτῶν), πῆγε στὸ χωριὸ Βραχνέϊκα, συνάντησε τὸν πληροφοριοδότη του Γ.Ο. ἀπὸ τὸν ὁποῖον πῆρε σχετικὴ ἀναφορὰ καὶ μετὰ ἀπετάνθη στὸ Διοικητὴ τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς Βραχνέϊκων Ἀνθυπασπιστὴ Διαμαντόπουλον. Μαζὶ ἔκαναν τὴν ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Πολλατσέκ, ἀλλὰ ἦταν ἄκαρπη. Στὴ 1 τὸ μεσημέρι ὅπως ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ βίλλα τοῦ Πολλατσὲκ συναντήθηκαν μὲ τρία ἄτομα ξενικῆς καταγωγῆς τὰ ὁποῖα ζητοῦσαν τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Παντέας μυρίστηκε ἀμέσως κυνήγι καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ρωτάῃ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς Ἰταλοῦ κουρέα ἀπὸ τὴ Πάτρα ποὺ παραθέριζε στὰ Βραχνέϊκα, τοῦ Πιτσίνο Πιτσίνο, τί τόν θέλουν τὸν Πολλατσέκ, ποὺ τὸν γνώρισαν κλπ. Δικαιολογήθηκαν ὅτι τὸν γνώρισαν πρὶν ἕνα μῆνα ὅταν ἐρχόντουσαν στὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς προσεκάλεσε νὰ περάσουν λίγες μέρες στὸ σπίτι του ὅταν θὰ ἐπρόκειτο νὰ ξαναφύγουν καὶ πράγματι αὐτὸ κάνουν. Τοὺς ζήτησε τότε τήν ἄδεια παραμονῆς των γιὰ νὰ δῇ πῶς λέγονται, ἀλλὰ αὐτοὶ δικαιολογήθησαν ὅτι ἀκόμη δὲν ἔβγαλαν. Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἀνθυπασπιστὴς πείστηκε ὅτι εἶναι πραγματικοὶ κύριοι, ἐπηρεαζόμενος καὶ ἀπὸ τὴν καλή τους ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, καὶ εἶπε στὸν Παντέα ἰδιαιτέρως.

—Ἔλα κύριε Παντέα, πᾶμε. Ἄδικα χάσαμε τὸ καιρό μας.

—Μὰ τί λέτε κύριε Διοικητά, πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε στὴ Πάτρα νὰ ἐξακριβώσουμε ποιοὶ εἶναι.

—Ἄκουσε Γιάννη, εἶπε ὁ κ. Ἀνθυπασπιστὴς λίγο ἐκνευρισμένος, γιὰ μένα δὲν ἔχουν κάνει τίποτε. Ἂν ἐσὺ θέλῃς νὰ τραβιέσαι μαζί τους, ἐμένα ἄφισέ με.

Ὁ Παντέας δὲν τἄχασε. Ἐπειδὴ ὁ Πολλατσὲκ ἀπουσίαζε, τοὺς προσεκάλεσε νὰ τοὺς προσφέρῃ στὸ καφενεῖο ἕνα οὔζο. Δέχτηκαν. Μίλησαν ἀρκετὰ «περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων» καὶ τοὺς ἄφισε μόνους νὰ φᾶνε, ἀφοῦ αὐτὸς κάθισε πάρα πέρα γιὰ νὰ μὴ τοὺς χάσῃ. Σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν μέχρι τὴ Πάτρα, μιὰ καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ, οὔτε ἡ Χωροφυλακή, οὔτε πολὺ περισσότερο οἱ ἰδιῶτες. Τὸ μυαλὸ τοῦ Παντέα δούλευε μὲ ταχύτητα. Προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιὰ λύσι. Εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἥρωα τοῦ Ἄλλ Πίγκερτον. Πῶς θὰ τοὺς πάῃ στὴ Πάτρα; Ἦσαν τρεῖς καὶ ἦταν μόνος. Ποὺ καὶ ποὺ χάϊδευε τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του ποὺχε στὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν ἔβγαινε τίποτε. Ἂν εἶχε τὸ περίστροφό του ἀντὶ γιὰ σφαῖρες ἀμποῦλες ναρκωτικοῦ, ὅπως τὸ πιστόλι τοῦ ἥρωα τῶν λαϊκῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων, κάτι θἄκανε! Μὰ τώρα; Καὶ ὅμως ἦταν βέβαιος, ἀπόλυτα βέβαιος, ὅτι ἦταν οἱ «φίλοι» ποὺ ζητοῦσαν οἱ Ἀσφάλειες Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν. Ἔφαγε μηχανικὰ τὸ φαγητὸ ποὺ τοῦ σέρβιρε ὁ ἐστιάτορας καὶ πλήρωσε. Οἱ «φίλοι» εἶχαν ἀποφάει, κι' αὐτοί, πλήρωσαν τὸ λογαριασμό τους καὶ ἄναψαν τσιγάρο. Ἡ στιγμὴ ἦταν κρίσιμη. Τί θὰ ἔναναν; Ἀλλὰ κείνη τὴν ὥρα ἔννοιωσε ἕνα ἡδονικὸ συναίσθημα νὰ τοῦ μουδιάζῃ

τὸ σῶμα. Ἴσως λίγες φορὲς ὁ Παντέας νὰ αἰσθάνθηκε ἔτσι στὴ ζωή του. Καὶ τὸ ἀντικείμενο ποὺ τοὔδωσε τέτοιο συναίσθημα ἦταν ἕνα ταξί. Ναί ἕνα ταξὶ ἀπ' τὴ Πάτρα ποὖχε φέρει δύο παραθεριστάς. Τὸν γνώριζε τὸν ὁδηγὸ ὁ Γιάννης. Τοὔκανε νόημα νὰ πάῃ κοντά του.

—Ἄκουσε κὺρ Κώστα. Ἔχω αὐτοὺς ἐκεῖ τοὺς φιλαράκους νὰ τοὺς πάω στὴ Πάτρα, καὶ τοὺς ἔδειξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Θὰ πληρωθῇς ἀπὸ τὸ Διοικητή.

—Ὅ,τι θέλεις κὺρ-Γιάννη.

Καὶ ὁ «κὺρ—Γιάννης» πλησίασε τοὺς φίλους. Τοὺς παρακάλεσε νὰ πᾶνε μέχρι τὴ Πάτρα, ποὺ εἶναι κοντὰ κάπου 10 χιλιόμετρα, νὰ τοὺς βγάλῃ τὶς ἄδειες παραμονῆς καὶ νὰ ξαναγυρίσουν μὲ τὸ ταξί.

—Ἐπειδὴ ἀκριβῶς σᾶς συμπάθησα, νὰ μὴ πάθετε καμμιὰ δουλειὰ μὲ τὴν Ἀστυνομία, ποὺ γυρίζετε χωρὶς ἄδεια καὶ τότε ἄντε γύρευε, πάω ποὺ πάω στὴν Πάτρα, σὲ μιὰ ὥρα θἄχετε γυρίσει. Ἀφίστε τὸ δέμα σας ἐδῶ στὸ ἐστιατόριο καὶ τὸ παίρνετε στὸ γυρισμό. Κάτι εἶπαν μεταξύ τους ποὺ δὲν κατάλαβε ὁ Παντέας,

Ὁ Δημητρόπουλος Ὁ Ν. Ρομάνο

ἀλλὰ οὔτε αὐτοὶ κατάλαβαν, ὅταν σηκώθηκαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του γιὰ λίγο, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ τὴ συμπάθειά τους ἢ τὴν ἐμπιστοσύνη τους; Γιατί, σκέφτηκε, ἂν ἀντιλαμβάνοντο ὅτι συνελήφθησαν θὰ δραπέτευαν ἢ θὰ τοῦ ἐπετίθοντο. Βοήθεια δὲν περίμενε ἀπὸ κανένα. Εἶχε πάει στὰ Βραχνέϊκα νὰ κάνῃ μόνον μιὰ ἔρευνα καὶ εἶχε βρεῖ ἕνα θησαυρό. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ. Καὶ νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἡ ζωή του, ὅπως δὲν ἐνδιαφέρεται κανεὶς ἀστυνομικὸς γιὰ τὴ ζωή του, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκον του. Καὶ ὁ Παντέας δὲν τῆς ἔδινε οὔτε μιᾶς πεντάρας ἀξία μπρὸς στὸ καθῆκον.

Ἄφισαν στὸ ἐστιατόριο ἕνα μεγάλο δέμα ποὺ εἶχαν καὶ μπῆκαν στὸ ταξί. Ὁ ἕνας κάθησε μπρὸς στὸν ὁδηγὸ καὶ οἱ ἄλλοι δύο πίσω μαζὶ μὲ τὸν ἀρχιφύλακα. Τὴ δεξιὰ γωνία τὴν ἔπιασε ὁ Παντέας. Τὸ ταξὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Πάτρα. Ἐκεῖ κοντὰ στὶς Ἰτιὲς τῶν Πατρῶν, κατάλαβε κάτι ὕποπτες κινήσεις των. Θὰ τοῦ ξέφευγαν; Δὲν ἦταν ἀπὸ αὐτὰ τὰ λαγωνικὰ ποὺ ἀφίνουν τὸ θήραμα νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ γύρισε πάνω τους. Ὁ σωφὲρ ποὺ κατάλαβε περὶ τίνος πρόκειται, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἐπιδεικτικὰ ἕνα σουγιὰ καὶ τὸν ἔδειξε. Ξαφνίστηκαν οἱ φίλοι καὶ κάθησαν φρόνιμα, μέχρι τὸ οἴκημα τῆς Ἀσφαλείας στὴν ὁδὸ Γεροκωστοπούλου. Ἦταν ἀπόγευμα καὶ τοὺς ἔμπασε κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ του. Τοῦ ἔδωσε ἀναφορά. Ὁ Διοικητής του, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Ἦταν ἡ ἀνταμοιβή του.

Ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε. Ποῖοι ἤσαστε; Τί θέλατε στὰ Βραχνέϊκα; Ἔτσι ἄρχισε

μαλακὰ γιὰ νὰ μὴ τοὺς αἰφνιδιάσῃ. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Δημητρόπουλος Ζαχαρίας τοῦ Ἰωάννου, ἐτῶν 24, γεννηθεὶς στὴ Τεργέστη ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα. Ὁ ἄλλος ὁ Τραμοντάνα Γκιουζέπε ἐτῶν 36, ἀπ' τὸ Τουρίνο καὶ ὁ τρίτος ὁ Νονίνο Ρομάνο ἐτῶν 33, ἀπ' τὸ Σούσακ τῆς Ἰταλίας, ἔμπορος. Πάνω τους βρέθηκαν 91 χάρτινες λίρες Ἀγγλίας καὶ ἕνα χιλιόδραχμο ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἄλλα ψιλά. Εἶχαν κανονικὰ διαβατήρια μὲ ἡμερομηνία εἰσόδου στὴν Ἑλλάδα «Πειραιεὺς 25-6-1929». Ὁ Δημητρόπουλος εἶχε ἡμερομηνία εἰσόδου τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1929. Εἶπαν πάλι ὅτι πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Πολλατσὲκ τὸν ὁποῖο γνώρισαν πρὸ μηνός, ὅτι ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα ὡς τουρίστες, ὅτι γνωρίζουν τὸν Δημητρόπουλο ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ ὅτι εἶναι ἔντιμοι ἄνθρωποι. Τὸ παρουσιαστικό τους ἔδειχνε πραγματικὰ ὅτι ἔλεγαν ἀλήθεια. Ἀλλὰ κ. Καραβίτης δὲν τὰ πίστευε ἢ τὰ πίστευε μέχρις ἑνὸς σημείου. Ὁ Παντέας ξαναπῆγε στὰ Βραχνέϊκα καὶ ἔφερε τὸ δέμα ποὖχαν ἀφίσει. Μέσα ἦταν τρεῖς ναυτικὲς στολὲς τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

—Καὶ αὐτὲς τὶς στολὲς τί τὶς θέλετε;

—Εἶναι δικές μου εἶπε ὁ Δημητρόπουλος. Εἶμαι ναυτικός.

—Τὰ τόσα χρήματα τί σᾶς χρειάζονται;

—Μὰ ἤμαστε ἔμποροι, εἶπαν οἱ ἄλλοι δύο.

Σὲ λίγο ἦλθε ὁ Ἀσλάν, ὁ πράκτωρ τοῦ Λόϋδ-Τριεστῖνο. Μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω στὸ Δημητρόπουλο. Τρεμόπαιξαν τὰ βλέφαρά του καὶ τότε ἀδίστακτα γνώρισε τὸν Κούρετ ποὺ τόχε σκάσει κατὰ τὴν ἀπόπειρα διαρρήξεως τοῦ χρηματοκιβωτίου του.

—Κύριε Διοικητά, αὐτὸς εἶναι, ὁ ἄλλος διαρρήκτης ποὺ τῶσκασε.

—Εἶστε βέβαιος κύριε Ἀσλάν;

—Ἀπόλυτα. Αὐτὴ ἡ φυσιογνωμία δύσκολα ξεχνιέται.

Πράγματι ὁ Δημητρόπουλος ἦταν ἕνας ἀρρενωπὸς καὶ ὡραῖος ἄντρας ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι. Αὐτὸς διεμαρτυρήθη ἔντονα ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Συγχρόνως ὁ κ. Καραβίτης τηλεφωνεῖ στὴν Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ὁ κ. Κουτσουμάρης τοῦ εἶπε :

—Μὴ τοὺς ἀφίσῃς Γιώργη μὲ κανένα τρόπο, πρὸς Θεοῦ. Ἔρχομαι ἀμέσως μὲ τὸ πρῶτο μέσο. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ζητᾶμε.

Τοὺς ἔθεσαν ὑπὸ κράτησι καὶ σὲ ἀπομόνωσι μὲ αὐστηρὴ φρούρησι. Καὶ τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης ἡμέρας ὁ κ. Κουτσουμάρης ἔφθανε στὴ Πάτρα συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς Ὑπαστυνόμους Λεύκαν Ἰωάννην καὶ Τζώραν Σπυρίδωνα. Ἄρχισαν οἱ ἀνακρίσεις καὶ οἱ ἀναζητήσεις. Καὶ τὸ πρωῒ τῆς 14-8-1929 ἀνεχώρησε ἡ παρέα γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Στὴν Ἀθήνα δὲν μπόρεσαν νὰ ἀρνηθοῦν τίποτε. Ἀλλὰ ἂς πάρουμε μὲ τὴ σειρὰ τὰ πράγματα.

9. Τρόπος διαρρήξεως τοῦ Β' Ταμείου Ἐνσήμων.

Ὁ Δημητρόπουλος, ὁ Τραμοντάνα καὶ ἕνα ἄλλο ἄτομο ὀνομαζόμενο Βούϊς ἢ Βάϊς Πέτρος, Ἑλβετός, ὑπήκοος, εἶχαν σχηματίσει διεθνῆ σπεῖρα διαρρηκτῶν μὲ ἀρχηγὸ τὸν τελευταῖο. Ὁ Δημητρόπουλος, Ἰταλὸς ὑπήκοος γεννημένος στὴ Τεργέστη ἀπὸ Ἕλληνα πατέρα, ναυτικὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὑπηρέτησε στὸν Ἰταλικὸ στρατὸ καὶ συναναστράφηκε μὲ ἄσχημες παρέες χωρὶς τὴν ἐπίβλεψι τοῦ πατέρα του, ποὺ ὅταν βρισκόταν στὴ Τεργέστη ἦταν πάντα μεθυσμένος. Ἐκεῖ ὁ Ζαχαρίας ἔμαθε τὴ τέχνη τοῦ διαρρήκτου. Ἡ σπεῖρα δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπεφάσισε νὰ δράσῃ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1929 στὴν Ἀθήνα. Κατέβηκε ὁ Δημητρόπουλος κι' ἄρχισε νὰ δουλεύῃ πάνω στὶς δυνατότητες διαρρήξεων. Ἔφτιαξε σχέδια γιὰ 20 διαρρήξεις διαφόρων καταστημάτων. Οἱ ὅροι ἀσφαλείας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦσαν εὐνοϊκοὶ γιὰ τὴ δουλειά τους. Πρῶτο κόλπο καὶ μοιραῖο, ἦταν ἡ διάρρηξις τῶν χρηματοκιβωτίων τοῦ Β' καὶ Γ' Ταμείου Ἐνσήμων καὶ Πληρωμῶν Ἀθηνῶν. Παρακολούθησε ὁ Δημητρόπουλος τὴ κίνησι τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς καὶ διαπίστωσε ὅτι ὁ ταμίας καταθέτει τὶς εἰσπράξεις στὴ Τράπεζα κάθε 10 μέρες, ὅτι τὸ Ταμεῖο

ἦταν εὐπρόσβλητο καὶ ὅτι οἱ εἰσπράξεις του στὸ τέλος τοῦ 10ημέρου ἦταν πολλές. Ὅτι ἀκόμη τὸ Ταμεῖο εἶχε φρουρὰ στρατιωτῶν ἀπὸ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα μέχρι τὶς 8 τὸ πρωΐ καὶ ὅτι ὁ ταμίας πηγαίνει καὶ τὶς Κυριακὲς τὸ πρωΐ στὸ γραφεῖο του καὶ φεύγει κατὰ τὶς 11. Δύο ἢ τρεῖς φορὲς ἐπεσκέφθη τὸ Ταμεῖο ὁ Δημητρόπουλος καὶ ἀγόρασε χαρτόσημα μικρῆς ἀξίας. Ἔτσι εἶχεν ἀντιληφθεῖ τὴ διαρρύθμισι, συνέταξε σχεδιάγραμμα καὶ «ἔκοψε» μὲ τὸ μάτι του τὴν κάσσα. Ἀφοῦ τελείωσε τὴν προπαρασκευαστικὴ αὐτὴ δουλειά, ἔγραψε στὸν ἀρχηγὸ τὰ καθέκαστα, ποὺ βρισκόταν στὴ Μασσαλία, ὅπως ἐπίσης καὶ στὸ Νονίνο, στὴν Τεργέστη, ἐπικίνδυνο καὶ διάσημο διαρρήκτη χρηματοκιβωτίων, νὰ πάῃ στὴ Μασσαλία νὰ συναντήσῃ τὴ σπεῖρα. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Νονίνο τοῦ ἦταν γνωστή : ὁδὸς Ἀνδρέα Σάντα Τέκλα 4—Τεργέστη. Ὁ Τραμοντάνα πάλι, ἦταν διάσημος πορτοφολᾶς καὶ πολὺ μικρῆς μορφώσεως ἄνθρωπος, ἀντίθετα ἀπὸ τὸ Νονίνο, ὁ ὁποῖος εἶχε τελειώσει τὴν Ἐμπορικὴ Σχολὴ καὶ κατὰ διαστήματα ἔκανε τὸν παραγγελιοδόχο. Γιὰ τὸ Νονίνο ὁ κ. Κουτσουμάρης στὴν ἔκθεσί του ἔγραφε : «Κατὰ τὴν διάρρηξι, ἐπέδειξεν μεγάλην ψυχραιμίαν καὶ τόλμην, ἀφοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄνωθεν τοῦ Ταμείου οἴκημα δι' ἀντικλεῖδος ἐν καιρῷ ἡμέρας... Καὶ οἱ τρεῖς, δηλαδὴ ὁ Βάϊς, ὁ Τραμοντάνα καὶ ὁ Νονίνο, συναντήθηκαν στὴ Μασσαλία. Ἀπὸ κεῖ ἔγραψαν στὸ Δημητρόπουλο. Μὲ ἀτμόπλοιο «Ἰφιγένεια» ἀφικνούμεθα Πειραιᾶ 25 Ἰουνίου». Ἦταν 10 Ἰουνίου ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα ὁ Δημητρόπουλος. Μέχρι τὶς 25, εἶχε 15 μέρες καιρό. Τυχαῖα στὸ Πειραιᾶ βρῆκε τὸν Τράμπους, παλαιὸ γνώριμο καὶ τρόφιμο τοῦ ὑποκόσμου.

—Στέφανο, ἀμίκο μίο, τί ζίνεσαι, Πῶς στὴν Ἑλλάδα;

—Ἔχω μπαρκάρει στὸ Ρόντι, στὸ Ἰταλικὸ τῆς γραμμῆς. Γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι καλά.

Καὶ ἡ φαμίλλια; Ἡ σινιόρα; Τὰ πίκολα;

—Δὲ βαριέσαι. Πεθαίνουν στὴ πεῖνα. Τί νὰ κάνουμε;

Τὸν ἔπεισε νὰ πᾶνε μέχρι τὴ Πάτρα, νὰ κάνουν τὴ διάρρηξι τοῦ Λόϋδ-Τριεστῖνο. Σκέφτηκε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἄργὸς 15 μέρες μέχρις ὅτου ἔλθει ἡ παρέα ἀπὸ τὴ Μασσαλία. Ὁ Τράμπους, εἶχε λίγες ἀντιρρήσεις, ὁ Δημητρόπουλος ὅμως τὸν «ἔψησε». Ἔτσι τὸ ἀπόγευμα τῆς 29 Ἰουνίου ἔφθασαν στὴ Πάτρα ἔχοντας μέσα σ' ἕνα σακκίδιο τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα.

Ὁ Τράμπους ἔλεγε στὴν ἀνάκρισι :

—Ἐγὼ ἐργαλεῖα δὲν εἶχα. Ποῦ νὰ τὰ βρῶ; Ὁ Δημητρόπουλος τὰ εἶχε. Αὐτὸς εἶναι μεγάλος μπαγαπόντε.

Ὁ Δημητρόπουλος πάλι σήκωνε τοὺς ὤμους του.

—Δὲ βαριέσαι κύριε Διοικητά. Τί δικά μου, τί δικά του!

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Τράμπους δὲν ἤξερε πολλὰ πράγματα, οὔτε ἦταν ἐπαγγελματίας κακοποιός. Ἦταν ἕνας φτωχὸς διάβολος ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὰ βολέψῃ ὅπως-ὅπως, μὲ κάθε δουλειά. Τὸν Σολάτσι τὸν γνώριζε ἀπὸ τὸ Δημητρόπουλο ποὺ τὸν εἶχε φέρει σὲ ἐπαφή. Ὁ Σολάτσι πάλι, ἤξερε γιὰ τὴ σπεῖρα, γιατὶ μόλις ὁ Τράμπους τοῦ μίλησε στὸ κρατητήριο τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ὅτι βρίσκεται σὲ δεινὴ θέσι καὶ θὰ ἤθελε λίγα χρήματα, ροῦχα καὶ τσιγάρα, ὁ Σολάτσι ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὴ σπεῖρα. Αὐτὸ ἦταν τὸ σφάλμα του. Ἔτσι τὰ λαγωνικὰ τὸν παρακολούθησαν καὶ ἦλθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ μέλη τῆς σπείρας.

Ὁ Δημητρόπουλος ἦταν ὁμιλητικώτατος στὴν ἀνάκρισι, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς ἄλλους. Μάλιστα ἔκανε καὶ πνεῦμα.

—Τί νὰ σᾶς πῶ, ἔλεγε. Δὲ θὰ συγχωρέσω ποτὲ τὸν κύριο Ταμία, γιὰ τὴν ἀκαταστασία ποῦ εἶχε στὸ χρηματοκιβώτιο. Ὅλα ἀνακατεμμένα τὰ εἶχε. Χάσαμε ἀρκετὸ καιρὸ νὰ βάλουμε σὲ τάξι τὰ χαρτονομίσματα. Ἂν ἦταν ὑπάλληλος μου, θὰ τὸν ἀπέλυα ἀμέσως, χωρὶς ἀποζημίωσι.

Τὸ πρωΐ τῆς 25 Ἰουνίου, τὸ ἀτμόπλοιο «Ἰφιγένεια» ἔδεσε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Ὁ Δημητρόπουλος περίμενε στὴν ἀποβάθρα τοὺς φίλους του. Τοὺς ἔκανε

ὑποδοχὴ ὅπως ἔπρεπε καὶ ἀνέβηκαν μαζὶ στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ χωρίστηκαν. Ὁ Νονίνο ἔμεινε στὸ ξενοδοχεῖο «Γαλλία» καὶ ὁ Τραμοντάνα μὲ τὸν ἀρχηγὸ Βάϊς στὸ «Κοντινετάλ». Ἐνεφανίστηκαν ὡς τουρίστες ποὺ ἦλθαν στὴν Ἀθήνα νὰ περάσουν τὶς διακοπές τους. Ἦταν καλοντυμένοι καὶ μὲ εὐγενικοὺς τρόπους, σύχναζαν στὰ κέντρα τῆς ἐποχῆς, δηλαδὴ στὴν Ἥβη, στοῦ Μερνίτσα καὶ στὸ Μουσεῖο. Κάθε πρωΐ δέ, κατέβαιναν καὶ στὰ μπὲν-μίξτ καὶ ἔπαιρναν τὸ λουτρό τους. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ τὸ εὐγενικὸ παρουσιαστικό; Οἱ πιὸ πολλοὶ στὴν Ἀθήνα, ἤξεραν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅτι οἱ κακοποιοὶ εἶναι...ἄγριοι, ἀξύριστοι, μὲ κόκκινα μάτια, ρακένδυτοι καὶ μὲ ματωμένα χέρια!!!

Ὁ Βάϊς ἔλαβε γνῶσι τοῦ σχεδίου τῆς διαρρήξεως, τὸ ἐνέκρινε μὲ ἐλαφρὲς τροποποιήσεις, ἄφισε τὴν πρωτοβουλία στὸ Δημητρόπουλο, κανόνισε ὅτι, ὅποιο ποσὸ κατορθώσουν νὰ κλέψουν, νὰ τὸ μοιράσουν στὰ τέσσερα μερίδια, τὸ μερίδιό του νὰ τὸ πάρῃ ὁ Τραμοντάνα, ποὺ φαίνεται ὅτι ἦταν ὁ ὑπαρχηγός του καὶ ξανάφυγε γιὰ τὴ Γαλλία. Εἶχε νὰ κανονίσῃ ἄλλες δουλειὲς ἐκεῖ. Ἔτσι κι' ἔγινε.

Στὶς 27 Ἰουνίου ἔδωσαν ἀποχαιρετιστήριο «πάρτυ» σὲ κάποιο καμπαρὲ τῆς Τρούμπας τοῦ Πειραιῶς. Εἶχαν ἐκεῖ τὴ τύχη νὰ γνωρίσουν τὴν ντιζὲζ Νίτσα Ράλλη, τῆς ὁποίας ἔκαμε ἐντύπωσι ὁ ἀρρενωπὸς Ζαχαρίας. Ἀκόμη πιὸ πολὺ ἐντύπωσι τῆς ἔκαναν τὰ λεφτὰ τῆς παρέας. Ἡ κοπέλλα δὲν εἶχε νὰ σκεφθῇ καὶ πολλὰ πράγματα καὶ πέταξε τὴ πρότασι.

—Στὴν ὁδὸ Δεληγιώργη 11β στὴν Ἀθήνα, ἔχω ἕνα σπίτι. Ἂν θέλετε σᾶς νοικιάζω τὸ ὑπόγειο. Θὰ ἤσαστε καλλίτερα, παρὰ στὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ τοὺς ἔκλεισε τὸ μάτι.

Ὁ Βάϊς συγκατένευσε. Ἡ πρότασις ἦταν καλὴ καὶ ἀναπάντεχη. Στὰ ξενοδοχεῖα γίνονται πάντα ἔλεγχοι τῆς Ἀστυνομίας σκέφτηκε, ἐνῷ στὸ σπίτι μιᾶς ἀρτίστας, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Καὶ ἐγκαταστάθησαν ἐκεῖ ὁ Δημητρόπουλος καὶ ὁ Νονίνο.

—Κὲ μπέλλα σινιορίνα!!! ἔλεγε μὲ θαυμασμὸ ὁ Νονίνο.

Ὁ Τραμοντάνα νοίκιασε ἕνα δωμάτιο στὴν ὁδὸ Γραβιᾶς 14 ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου ἔγινε ὁ ἔλεγχος τῶν ἀστυνομικῶν ἀπὸ τὸν ἀνθυπομοίραρχο μετὰ τὴ διάρρηξι. Ὁ Τραμοντάνα δὲν ἤξερε παρὰ ἐλάχιστα Ἑλληνικά, ἀλλὰ τὸ μάτι του «ἔκοψε» τὴ κίνησι καὶ ἔτρεξε στοὺς ἄλλους.

—Ἡ Ἀστυνομία μᾶς παρακολουθεῖ. Καὶ ἐξαφανίσθησαν. Βέβαια ζητήθησαν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Μοίραρχο τότε Ντάξο, τὸν Διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας τῆς Χωροφυλακῆς, δώθηκαν οἱ ἐξηγήσεις καὶ ἡσύχασαν τὰ πράγματα. Ἦταν ὅμως ἀργὰ γιατὶ εἶχε διακοπεῖ ἡ παρακολούθησις τῆς σπείρας. Ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἔγινε γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τραμοντάνα πρὶν ἀκόμη συλληφθῇ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Βάϊς στὶς 28 Ἰουνίου ἔφυγε.

Ἀπὸ τὴν μέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ γινόταν ἡ παρακολούθησις τοῦ Ταμείου. Ὁ Νονίνο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Δημητρόπουλο, ἀνέβηκαν στὰ γραφεῖα γιὰ νὰ δῇ ὁ πρῶτος τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ βάλανε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο. Ἔκριναν ὅτι ἡ πιὸ κατάλληλη ἡμέρα εἶναι ἡ Κυριακὴ τὸ πρωΐ. Ἔτσι στὶς 28 Ἰουλίου τοῦ 1929 ἡμέρα Κυριακὴ κατὰ τὶς 11 τὸ πρωΐ, δύο κομψοὶ κύριοι μὲ μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι, κατέβαιναν τὴν ὁδὸ Παπαρρηγοπούλου ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, μὲ ἥσυχο βῆμα, πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ οἴκημα τοῦ Ταμείου, καθόταν σ' ἕνα τραπεζάκι ποὺ ἔβγαζε τὸ καφενεῖο στὸ πεζοδρόμιο τοῦ κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος, ἕνας καλοντυμένος κύριος, ἔχοντας τὸ ψαθάκι τυῦ τύπου «Σεβαλιὲ» στὴ καρέκλα. Ἦταν σύνθημα ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος. Ἂν τὸ φοροῦσε, οἱ δύο κομψοὶ κύριοι μὲ τὴ βαλίτσα, θὰ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους. Μόλις ἔφθασαν στὸν ἀριθμὸ 5 τῆς ὁδοῦ Παπαρρηγοπούλου, μπῆκαν μέσα στὸ κτίριο, ἀνέβηκαν ἥσυχα-ἥσυχα τὶς σκάλες καὶ ἔφθασαν στὸ ἀκατοίκητο διαμέρισμα πάνω ἀπὸ τὸ Ταμεῖο, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις». Ἡ διαρρύθμισις ἦταν ἡ ἴδια ὅπως καὶ

τοῦ Ταμείου. Ἄνοιξαν τὴν ἐξώπορτα μὲ ἀντικλείδι καὶ ξανάκλεισαν πίσω τους. Ἔστρωσαν τὰ σύνεργα καὶ δὲν χρειάστηκε πολὺ ὥρα νὰ κόψουν ἕνα κομμάτι τοῦ ξυλίνου πατώματος καὶ νὰ κετεβοῦν στὸν κάτω ὄροφο. Δούλεψαν γρήγορα χωρὶς νὰ μιλοῦν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριχναν μιὰ ματιὰ στὸν θαμῶνα τοῦ καφενείου. Τὸ ψαθάκι ἦταν πάντα στὴ καρέκλα.

Μόλις ἔφτασαν στὸ διαμέρισμα τοῦ χρηματοκιβωτίου, κοιτάχτηκαν.

—Μάμα μία, κὲ φορτούνα! ἀνέκραξε ὁ Νονίνο.

Εἶχαν πραγματικὴ τύχη, γιατὶ ὁ ταμίας φεύγοντας πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε ἀφίσει πάνω στὴ κάσσα του τὸ κλειδὶ τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δύο κλειδαριὲς μὲ τὶς ὁποῖες κλείδωνε τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ εἶχε πάρει μόνο τὸ ἄλλο. Ἔτσι ἡ δουλειὰ τῶν δύο διαρρηκτῶν γινόταν πιὸ εὔκολη. Ξεκλείδωσαν τὴ μιὰ κλειδαριὰ καὶ ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ἡ στεφάνη. Ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα τὴν ἡμέρα κείνη, τὴν Κυριακὴ τῆς 28 Ἰουλίου τοῦ 1929. Βιδώθηκε στὴ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς ποὺ ἔλλειπε τὸ κλειδὶ καὶ ἄρχισε νὰ ψυρίζῃ μὲ ἕνα γλυκὸ γιὰ τὸ Νονίνο καὶ τὸ Δημητρόπουλο θόρυβο. Καὶ ὁ Τραμοντάνα δὲ φόρεσε καθόλου τὸ ψαθάκι του. Τὸ ξεκούραζε στὴ καρέκλα. Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς ἄλλαξαν τὰ δόντια τοῦ πριονιοῦ τῆς στεφάνης κι' αὐτὴ δούλεψε καλά. Σὲ λίγο ἡ κλειδαριὰ εἶχε ξεχαρβαλωθῆ. Ἡ πόρτα ἄνοιξε θριαμβευτικὰ τρίζοντας ἐλαφρά. Μετὰ μεταφέρθηκαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο ποὺ ἐκεῖ ἦταν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Γ' Ταμείου Πληρωμῶν. Ἐδῶ δὲν εἶχαν τὴν ἴδια τύχη νὰ βροῦν πάνω στὴ κάσσα κλειδὶ καὶ ἄρχισε νὰ δουλεύῃ πάλι ἡ στεφάνη ἀφοῦ βιδώθηκε στὴ τρύπα τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δυὸ κλειδαριές. Ἀλλά...

—Πόρκα μιζέρια, ξεφώνισε ὁ Δημητρόπουλος. Ὁ Τραμοντάνα εἶχε φορέσει τὸ ψαθάκι του. Ἦταν ἡ ὥρα 12.30' ἀκριβῶς. Ἄφισαν τὴ δουλειὰ στὴ μέση, ξανάβαλαν τὰ ἐργαλεῖα στὴ βαλίτσα, ἔβαλαν κι' ὅλα τὰ χαρτονομίσματα, ἄνοιξαν τὴν κεντρικὴ πόρτα καὶ σὰν κύριοι πῆραν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Φρόντισαν νὰ ἀφίσουν μόνον μιὰ Γερμανικὴ ἐφημερίδα γιὰ νὰ στραφῇ ἡ Ἀστυνομία πρὸς τοὺς Γερμανούς. Μπρὸς οἱ δύο κύριοι μὲ τὴ βαλίτσα, πίσω ὁ κύριος μὲ τὸ ψαθάκι στὸ χέρι, κάνοντας ἀέρα στὸ πρόσωπό του. Στοὺς Ἁγίους Θεοδώρους, 50 μέτρα πιὸ κάτω, στὸ καφενεῖο ποὺ εἶναι ἐκεῖ, κάθισαν καὶ ἤπιαν ἀπὸ ἕνα οὔζο καὶ οἱ τρεῖς μαζί. Ἀπὸ κεῖ ἔβαλαν πλώρη γιὰ τὴν ὁδὸ Δεληγιώργη 11β. Μέτρησαν τὰ χρήματα. Ἦταν 1.493.000 καὶ μιὰ δέσμη μὲ κομμένα χαρτονομίσματα τοῦ τελευταίου ἀναγκαστικοῦ δανείου, ποὺ νομίζοντας ὅτι εἶχαν ἀπασυρθῆ τῆς κυκλοφορίας, δὲν τὰ ὑπελόγισαν. Ἔγινε ἡ διανομὴ σὲ 4 μερίδια ὅπως εἶχε διατάξει ὁ ἀρχηγὸς καὶ πῆραν ὁ καθένας τους ἀπὸ 373.250 δραχμές. Ἀπ' αὐτὰ ἀνεβρέθησαν καὶ κατεσχέθησαν οἱ 930.000 δραχμές. Τὶς ὑπόλοιπες 563.000 τὶς εἶχαν κατασπαταλήσει μέσα σὲ 15 περίπου ἡμέρες μέχρι τῆς συλλήψεώς των. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια, γιατὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ξοδευθοῦν τόσα χρήματα σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Κάτι ἄλλο ἔπρεπε νὰ εἶχε συμβῆ. Τί ὅμως; δὲν τὸ ἔμαθε ἡ ἀνάκρισις ποτέ. Ὁ Νονίνο καὶ ὁ Δημητρόπουλος εἶχαν κρύψει στὰ κούφια σίδερα τοῦ κρεβατιοῦ των 400.000, ὁ δὲ Τραμοντάνα μὲ τὸ ψευδώνυμο Τζενάρο Νέγκα εἶχε καταθέσει στὴν Ἐμπορικὴ Τράπεζα ποσὸν 500.000 δραχμῶν (τὸ μερίδιό του καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ) καὶ εἶχε νοικιάσει στὴν ἴδια Τράπεζα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1403 θυρίδα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἐγκατεστάθη στὸ διαρρηχθὲν Ταμεῖον καὶ ἡ φρουρὰ τῶν στρατιωτῶν. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας ὁ Νονίνο καὶ ὁ Δημητρόπουλος, ἔχοντας μαζί τους καὶ τὴ βαλίτσα, κατέβηκαν στὸ Φάληρο. Εἶχε λίγο κόσμο τότε, γιατὶ τὴν κίνησι τὴ βαστοῦσε τὸ Νέο. Βρῆκαν ἕνα βαρκάρη καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς πάῃ μέχρι τὸ Νέο. Σὲ κάποια στιγμὴ ποὺ εἶχε ἀπασχοληθῆ ἀλλοῦ ὁ βαρκάρης ἔρριξαν στὴ θάλασσα, κάπου μεταξὺ Νέου καὶ Παλαιοῦ Φαλήρου, τὴ βαλίτσα μὲ τὰ «ἄχρηστα» κομμένα χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ συνέχισαν κανονικὰ τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τους.

Ὅταν οἱ φίλοι κατάλαβαν ὅτι παρακολουθοῦνται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία κατέφυγαν στὸ Σολάτσι. Αὐτὸς τοὺς καθησύχασε.

—Μὴ σᾶς νοιάζει καθόλου τοὺς εἶπε. 'Αρκεῖ νὰ πληρωθῶ. 'Εκεῖ ποὺ θὰ σᾶς στείλω, ἡ 'Αστυνομία δὲν πρόκειται νὰ σᾶς βρῇ ποτέ. Καὶ ὅταν ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, θὰ πᾶτε στὸ καλό.

Φώναξε τὴν ἀδελφή του Μαργαρίτα καὶ τῆς ἔδωσε ὡρισμένες ἐντολές. Τὴ νύχτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 Αὐγούστου, κατέβηκαν στὸν Πειραιᾶ. 'Εκεῖ ἡ Μαργαρίτα βρῆκε ἕνα βαρκάρη στὸ λιμάνι, συνένοχο τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ σὰν ἄκουσε τί θέλανε ζήτησε 8.000 δραχμές. Τὶς δώσανε εὐχαρίστως. Αὐτὸς τοὺς συνέστησε ἕνα καπετάνιο ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ βαποράκι, κλείσανε τὴ δουλειὰ καὶ βάλανε ἀμέσως πλώρη γιὰ τὴ Πάτρα, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ντύθηκαν ναυτικοὶ γιὰ νὰ μὴ κινήσουν ὑποψίες. Κατὰ τὶς 1,20' τὸ μεσημέρι τῆς 11-8-1929 φτάσανε στὰ Βραχνέϊκα τῶν Πατρῶν, ζητῶντας τὸν Πολλατσὲκ ποὺ τοὺς εἶχε συστήσει ὁ Σολάτσι. 'Αλλὰ ἀντὶ γιὰ τὴ φιλοξενία τοῦ 'Αχιλλέα βρῆκαν τὸν ὑποχρεωτικὸ Γιάννη Παντέα, ποὺ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσῃ.

'Ο ἐπίλογος γράφτηκε σὲ λίγο. Στὶς 21-2-1930 ὁ Δημητρόπουλος καὶ ὁ Νονίνο κατεδικάσθησαν σὲ 9 ἐτῶν εἱρκτή. 'Ο Νονίνο ἀπεφυλακίσθη τὴν 13-8-1936 ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῶν Χανίων καὶ ἀπελάθη. 'Ο Τραμοντάνα, στὰ κρατητήρια τῆς 'Ασφαλείας ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ἔκανε τὸν τρελλὸ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, κλείστηκε στὸ Δαφνί. 'Εκεῖ, εἶχε τὴν τύχη νὰ γνωρίσῃ ἕνα «κολοσσὸν» τοῦ 'Αστυνομικοῦ Πανθέου. (ὁ πειρασμὸς μᾶς βάζει νὰ γράψουμε ὅλα τὰ ὀνόματα τοῦ «κολοσσοῦ» αὐτοῦ, ἔτσι γιὰ τὴν ἱστορία). 'Η γνωριμία τοῦ «τρελλοῦ» Τραμοντάνα ἦταν ὁ Παπαγεωργίου ἢ Χρηστίδης ἢ Γεωργιάδης ἢ Χριστόπουλος ἢ Χρυσανθακόπουλος ἢ Κυπραῖος ἢ Κωνσταντινίδης ἢ 'Αστεριάδης ἢ 'Αστερίου ἢ Βασιλάκης ἢ Νικολαΐδης ἢ Πάντης ἢ Σισιλιάνος ἢ Γεωργίου Κωνσταντῖνος ἢ 'Αλφρέδος τοῦ Νικολάου ἢ τοῦ Πέτρου ἢ τοῦ Γεωργίου ἢ τοῦ Στεφάνου ἢ τοῦ 'Αστερίου καὶ τῆς 'Ελένης ἢ τῆς Αἰκατερίνης ἢ τῆς Μαρίας ἢ τῆς "Ολγας, ἐξ 'Ιωαννίνων ἢ ἐξ 'Ιταλίας ἢ ἐκ Ρόδου ἢ ἐκ Θεσσαλονίκης, δημοδιδάσκαλος ἢ φαρμακοποιὸς ἐτῶν 41. 'Εκρατεῖτο ὡς ὑπόδικος κατηγορούμενος δι' ἐκβίασιν κι' ἔκανε τὸν τρελλὸ ὅπως καὶ ὁ Τραμοντάνα. Μιλοῦσε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν 'Ελληνική, τὴν 'Αγγλική, τὴν Γαλλική, τὴν Γερμανικὴ καὶ τὴν Τουρκική. "Ηταν πολὺ μορφωμένος, ἀπόφοιτος τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος ὡς κλέπτης ξενοδοχείων καὶ ἐκβιαστὴς ὅπως τὸν χαρακτήριζε ἡ 'Αστυνομία.. Αὐτόν, εἶχε τὴν τύχη νὰ γνωρίσῃ ὁ Τραμοντάνα. Οἱ δυό τους τὰ κουβέντιασαν σὰν...«τρελλοὶ» κι' ἕνα βραδάκι, λίγο μετὰ τὸ κλείσιμό τους, ἔγιναν ἄφαντοι. 'Απὸ τότε ὁ Τραμοντάνα δὲν ξανάδωσε σημεῖα ζωῆς. Τί ἔγινε; Μυστήριο. Πάντως κατεδικάσθη ἐρήμην σὲ 12 ἐτῶν εἱρκτὴ μετὰ τὴ δρακπέτευσί του. 'Ο Δημητρόπουλος στὰ χρόνια τῆς ξενικῆς κατοχῆς ὑπηρέτησε στὸν 'Ιταλικὸ στρατὸ κατοχῆς στὴ Κέρκυρα καὶ τὸν θυμοῦνται ἀσφαλῶς οἱ Κερκυραῖοι καὶ ἰδίως οἱ πολιτικοὶ κρατούμενοι ποὺ τοὺς ἐξεβίαζε γιὰ νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ χρήματα. Γιὰ τὴ δρᾶσι του αὐτή, καταδικάστηκε σὲ 17 χρόνια εἱρκτὴ ἀπὸ τὸ Εἰδικὸ Δικαστήριο Δοσιλόγων ἐρήμην καὶ σήμερα, δρᾷ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη σὰν διαρρήκτης καὶ μαζί του μάλιστα ἔχει ἀσχοληθεῖ ἡ 'Ιντερπόλ.

10. 'Επίλογος.

Προσπαθήσαμε νὰ δώσουμε μὲ λίγες ἁδρὲς γραμμές, τὸ σκίτσο τῶν διεθνῶν διαρρηκτῶν χρηματοκιβωτίων καὶ τὴ μοναδική τους δρᾶσι στὴν 'Ελλάδα. Πορίσματα ἀπὸ τὴν ἀφήγησι αὐτή, μπορεῖ νὰ βγάλῃ ὁ καθένας εὔκολα ὅπως εὔκολα μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσο ἐπικίνδυνοι εἶναι οἱ κακοποιοὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν περιορίζουν τὴ δρᾶσι τους στὸν κύκλο μόνον ἑνὸς Κράτους, ἀλλὰ τὴν ἐπεκτείνουν σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Σήμερα, οἱ ὅροι ἀσφαλείας τῆς 'Ελλάδος, δὲν ἐπιτρέπουν τέτοιου εἴδους «ἐπιχειρήσεις». "Αν ὅμως, μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς σπεῖρες τῶν διεθνῶν διαρρηκτῶν, «κτυπήσῃ τὴ πόρτα μας», δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίσουμε τὴν εὐφυΐα τῶν μελῶν της, οὔτε τὴν πραγματικὰ ἔξυπνη στρατηγική τους καὶ θὰ πρέπῃ ἡ ἀντιμετώπισίς των νὰ γίνῃ μὲ ἀνάλογο ἔξυπνο τρόπο, μὰ καὶ μεθοδικότητα.

ΡΕΤΖΑΙΟΙ
● Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ●
— ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ —

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

8.—Ἡ ἐξαφάνισις τῶν Ρετζαίων καὶ ἡ πρώτη ἀναζήτησίς τους στὸ ἐξωτερικό.

***

8. Ἡ ἐξαφάνισις τῶν Ρετζαίων καὶ ἡ πρώτη ἀναζήτησίς τους στὸ ἐξωτερικό.

Μὲ τὴν νέα ἐξόρμησι τῶν Ρετζαίων, ποὺ ἐγκαινιάστηκε μὲ τὴν πολυαίμακτη λῃστεία τῆς Πέτρας, ἄρχισαν πιὰ τὸ δεύτερο στάδιο τοῦ λῃστρικοῦ τους βίου. Ἡ λῃστεία αὐτὴ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὰ θύματα τῶν στυγερῶν αὐτῶν κακούργων, ν' ἀνέλθουν στὰ 50 περίπου, πρωτοφανὴς ἀριθμὸς στὰ λῃστρικὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Δυστυχῶς ὅμως τὰ θύματα δὲν ἔμειναν στὸν ἀριθμὸ αὐτό, ἀλλὰ αὐξήθηκαν μετὰ τὴ δεύτερη ἄνοδο τῶν Ρετζαίων στὰ βουνά, τὴ δεύτερη δηλαδὴ περίοδο τῆς λῃστρικῆς τους δράσεως.

Ἀφοῦ ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες ἔπαιξαν μὲ τοὺς ἀνακρίνοντας καὶ τὴ δικαιοσύνη, ὅταν ἔμαθαν τὴν σύλληψι τῶν συνενόχων τους, καὶ φυσικῶν αὐτουργῶν τῆς λῃστείας, κατάλαβαν ὅτι ὥρα μὲ τὴν ὥρα θὰ συνελαμβάνοντο. Ἔτσι λοιπὸν γνωρίζοντας καλὰ ὅτι συλλαμβανόμενοι θ' ἀντιμετώπιζαν τὶς κάννες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ἐγκατέλειψαν τὰ Ἰωάννινα κι' ἀνέβηκαν στὰ βουνὰ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ ἡ δικαιοσύνη ἦταν ἕτοιμη νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτῶν. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικὰ γι' αὐτούς. Οἱ Ρετζαῖοι γνωρίζοντας τὰ τεράστια ποσὰ μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐπικηρυχθεῖ καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψει τους τὸ γνωστὸ νόμο περὶ ἀλληλοεξοντώσεως τῶν λῃστῶν, ὑποπτεύοντο κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἐρχόνταν σ' ἐπαφὴ μ' αὐτούς, ἀκόμη καὶ τοὺς τροφοδότες κι' ἐκείνους ποὺ τοὺς ὑπέθαλπταν.

Σταθερὰ λημέρια δὲν εὕρισκαν πιὰ κι' ἐκινοῦντο συνεχῶς καὶ μάλιστα σὲ νέα μέρη, πρὸς τ' Ἀλβανικὰ σύνορα, ὅπους ἦσαν ἄγνωστοι. Φοβούμενοι τώρα πιὰ τὴν πρυδοσία προέβησαν σὲ σειρὰ ἀπὸ φόνους καὶ δολοφονίες κι' ἔτσι ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ὅλο κι' ἀνέβαινε. (Λέγεται ὅτι ὅλα μαζὶ τὰ θύματα τῶν Ρετζαίων ἀνῆλθαν σὲ 80, ὁ ἀριθμὸς ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένος).

Ἡ ὅλη αὐτὴ κατάστασις εἶχε δημιουργήσει γιὰ τοὺς λῃστάρχους μιὰ ἀτμόσφαιρα πνικτική. Μὲ τὴν συμπεριφορά τους στὸ δεύτερο στάδιο τῆς λῃστρικῆς τους δράσεως οἱ πληθυσμοὶ τῆς περιοχῆς ξέχασαν τὶς ἀγαθοεργίες καὶ ἀπόβαλαν ἀπὸ τὶς σκέψεις τους τὸ φόβο τῶν ἀντιποίνων. Τὸ μῖσος ἐναντίον τους μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε κι' οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν πιὰ νὰ κινοῦνται φανερὰ γιὰ τὴν ἐξόντωσί τους. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τὰ ἀποσπάσματα ποὺ εἶχαν σημαντικὰ ἐνισχυθεῖ ἔσφιγγαν συνεχῶς τὰ λημέρια τους, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ κινοῦνται νύχτα-μέρα.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ Ρετζαῖοι κατάλαβαν ὅτι ἡ παραμονή τους στὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου ἦταν ἀδύνατος καὶ πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος, μετὰ δὲ ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, κατώρθωσαν καὶ πέρασαν, μᾶλλον, τ' Ἀλβανικὰ σύνορα.

Ἀφοῦ ἐπὶ μιὰ 10ετία καταδυνάστευσαν ἕνα ὁλόκληρο τμῆμα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, κι' ἔβαψαν τὰ χέρια τους μὲ τὸ αἷμα τόσων καὶ τόσων ἀθῴων ἀνθρώπων, κατώρθωσαν τελικὰ νὰ διαφύγουν τὴ σύλληψί τους στὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος καὶ πέρνοντας

μαζί τους ένα τεράστιο χρηματικό ποσό, έξαφανίστηκαν χωρίς κανείς νά γνωρίζη ποῦ κατέφυγαν. Ἡ δυναστεία τῶν Ρετζαίων ἔσβυσε πιά γιά πάντα.

Μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῶν Ρετζαίων, ἡ ὀρεινὴ Ἤπειρος ἀνέπνευσε!

Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν μὲ πραγματικὴ ἀνακούφισι ἐπανηγύρισαν τὸ γεγονὸς τῆς ἀπαλλαγῆς τους ἀπὸ τὴν αἱμοχαρῆ λῃστρικὴ «Βασιλεία» τῶν Ρετζαίων. Τὸ αἷμα ὅμως τῶν θυμάτων τῶν στυγερῶν αὐτῶν κακούργων βοοῦσε κι' ἡ Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη δὲν μπόρεσε ν' ἀπαγγείλῃ ἐναντίον τους τὴν καταδικαστικὴ ἐτυμηγορία της, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐπεβάλλετο στοὺς ἐγκληματίες αὐτοὺς ἡ ἐσχάτη ποινὴ ποὺ τοὺς ἄρμοζε. Ὁ θάνατος.

Μετὰ τὴν διαφυγὴ τῶν λῃστῶν στὸ ἐξωτερικὸ ἕνας πέπλος φαινομενικῆς σιωπῆς ἐκάλυψε τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς οὔτε μιὰ πληροφορία νὰ ἔχουν οἱ Ἀρχὲς περὶ τῆς τύχης των. Ἀπὸ τὴν πόλι τῶν Ἰωαννίνων μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐξαφανίστηκαν δυὸ ἀκόμα ἄτομα, ἕνας ὀνόματι Ματσάγκος καὶ ὁ ἄλλος Λάμπρος Στάθης, πρωτοπαλλήκαρο τῶν Ρετζαίων, ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν εἶχε κινηθεῖ κἂν ἡ ἀνάκρισις. Πιθανὸ καταφύγιο τῶν προσώπων αὐτῶν, ἕνα ἀπ' τὰ Βαλκανικὰ Κράτη. Μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες στὸ Κακουργιοδικεῖο Κερκύρας, ἀπόντων τῶν Ρετζαίων, ὡδηγοῦντο οἱ συλληφθέντες λῃσταὶ καὶ συνεργοὶ γιὰ νὰ δικασθοῦν. Ἡ ἀπόφασις δὲν ἄργησε νὰ ἐκδοθῇ κι' ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς κατεδικάστηκαν σὲ θάνατο, κι' ἄλλοι σὲ βαρειὲς ἐγκληματικὲς ποινές.

Βρισκόμαστε στὰ μέσα τοῦ 1927. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων νεοσύστατος ἀκόμα θεσμὸς εἶχε δεχθεῖ μίαν ἄδικη μεταχείρισι. Τῆς εἶχαν ἀφαιρεθεῖ τὰ καθήκοντα Ἀσφαλείας κι' εἶχε περιωρισθεῖ στὰ καθήκοντα Τάξεως καὶ Τροχαίας. Μόνον ἡ Ὑπηρεσία Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν, ἀπ' τὰ καθήκοντα Ἀσφαλείας, τῆς εἶχε ἀπομείνει. Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ ἀπ' τὸ ἕνα μέρος, καὶ τὸ ὅτι ἀσκοῦσε τὰ καθήκοντά της τόσο μακρυὰ ἀπ' τὴν περιοχὴ ποὺ ἔδρασαν οἱ φοβεροὶ λῃσταρχοι ἀπ' τὸ ἄλλο, δὲν τὴν ἐπηρέασαν ὥστε νὰ θεωρήσῃ ὅτι ἔληξε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῶν λῃστάρχων καὶ τὸν τερματισμὸ τῆς λῃστρικῆς τους δράσεως, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔθεσαν ὡς σκοπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ κρυσφυγέτου των καὶ τὴ σύλληψι καὶ παράδοσί τους στὴν Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη. Διετάχθησαν λοιπὸν οἱ Ἀστυνομικὲς Διευθύνσεις Πατρῶν καὶ Κερκύρας ὅπως παρακολουθοῦν τὴν κίνησι τῶν λιμένων, μὲ τοὺς ὁποίους διεξήγετο τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἡ συγκοινωνία μὲ τὴν Ἤπειρο. Ἡ παρακολούθησις τῶν ἀφικνουμένων καὶ ἀναχωρούντων Ἠπειρωτῶν γινόταν συστηματική. Ἐξ ἄλλου ἡ Ὑπηρεσία Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐργαζόταν κι' αὐτὴ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Μετὰ ἀπὸ ἀφάνταστη ἐπιμονή, ὑπομονὴ καὶ μεθοδικὴ ἐργασία ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ εἶχε τὴν πρώτη της πληροφορία, ὅτι οἱ Ρετζαῖοι κατέφυγαν σ' ἕνα ἀπ' τὰ Βαλκανικὰ Κράτη.

Ἡ πληροφορία ὅμως αὐτή, ἦταν ἀόριστη, γιατὶ δὲν προσδιώριζε τὸ Κράτος ποὺ εἶχαν καταφύγει καὶ ζοῦσαν οἱ λῃσταρχοι. Κι' αὐτὸ ὅμως δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ γνωστό, κι' ἔτσι μετὰ ἀπὸ ἐπίμονη κι' ἐντατικὴ ἔρευνα οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμαθαν ὅτι οἱ λῃσταὶ κατέφυγαν στὴν Ἀλβανία καὶ μάλιστα στὴν Βόρειο Ἤπειρο, ὅπου τὸ Ἑλληνικὸ στοιχεῖο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν μεγάλο κι' ἀνθοῦσε. Ἀπ' ἐκεῖ ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ διαβατήρια, μὲ πλαστὰ πιστοποιητικά, πέρασαν πρὸς τὰ Σερβικὰ σύνορα. Πιὸ ἐντατικὴ ἔρευνα εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ γνωστῇ ὅτι εἶχαν ἐγκατασταθεῖ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Σερβίας. Τὸ Κιούπρι. Ἡ πληροφορία αὐτὴ φαινόταν ἀσφαλὴς κι' ἔτσι ὁ τότε Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννης Καλυβίτης, ἀπεφάσισε ν' ἀναφερθῇ στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποστολὴ ἀστυνομικῶν στὴ Σερβία, γιὰ τὴ σύλληψι τῶν Ρετζαίων.

Μετὰ τὶς σχετικὲς διατυπώσεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν πρὸς τὶς Σερβικὲς Ἀρχές, ἐδόθη ἡ σχετικὴ ἄδεια γιὰ τὴ μετάβασι τῶν ἀστυνομικῶν μας στὴ Σερβία κι' ἔτσι τὸ φθινόπωρο τοῦ 1927 ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Βελιγράδι ὁ

Διοικητὴς τῆς Ὑπηρεσίας Ἠθῶν καὶ Λεσχῶν τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν Ἀστυνόμος τότε κ. Κουτσουμάρης Ἀριστ. καὶ ὁ τέως Ἀρχηγὸς, Ὑπαστυνόμος τότε, κ. Ἰωαννης Πανόπουλος. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔφερναν μαζί τους ἦσαν πολὺ φτωχά. Δυὸ παλῃὲς φωτογραφίες τῶν Ρετζαίων ὅταν πρωτοβγῆκαν στὸ βουνὸ καὶ τὰ τωρινὰ χαρακτηριστικά τους συγκεχυμένα.

Κατ' ἀρχὴν πῆγαν στὸ Βελιγράδι καὶ παρουσιάστηκαν στὸ Ἑλληνικὸ Προξενεῖο, τὸ ὁποῖον ἐζήτησε ἀπ' τὶς ἁρμόδιες Σερβικὲς Ἀρχὲς τὴ συνδρομή τους γιὰ τὴν ἐνέργεια σχετικῶν ἐρευνῶν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν κακούργων. Ἡ ἐνίσχυσις δὲν ἄργησε νὰ δοθῇ ἀπ' τὶς Σερβικὲς Ἀρχές, γιατὶ εἶχε προηγηθεῖ διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ σχετικὴ συνεννόησις καὶ ὑπῆρχε ἡ συγκατάθεσίς τους.

Τὰ ὀνόματα τῶν Ρετζαίων ἐτηρήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς μας ἀπολύτως μυστικὰ καὶ εἰς τοὺς ἐρωτῶντας Σέρβους ἀστυνομικοὺς ἀπαντοῦσαν ἁπλῶς ὅτι καταζητοῦν δυὸ ἄτομα, τὰ ὁποῖα διώκονται ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης. Μετὰ ἀπὸ ἕνα κουραστικὸ ταξίδι ἔφθασαν στὸ χωριὸ Κιούπρι, ὅπου κατὰ τὴν πληροφορίαν εἶχαν καταφύγει οἱ Ρετζαῖοι. Οἱ σχετικὲς ἔρευνες δὲν εἶχαν κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Οἱ ἀστυνομικοί μας γιὰ μιὰ στιγμὴ κλονίστηκαν ἀλλὰ δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους, γιατὶ ἡ πληροφορία τὴν ὁποίαν εἶχαν πάρει, τὴν εἶχαν τόσο καλὰ καὶ τόσο λεπτομερῶς ἐξετάσει ποὺ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε κατὰ τὴ γνώμη τους οἱ λῃσταὶ νὰ εὑρίσκωνται στὸ Σερβικὸ ἔδαφος.

Ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῶν Σέρβων συναδέλφων τους κι' ἡ προθυμία τῶν Σερβικῶν Ἀρχῶν στὴ παροχὴ τῆς συνδρομῆς τους, τοὺς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν τὴν συνέχισι τῶν ἐρευνῶν τους καὶ σ' ἄλλα μέρη. Ἔτσι λοιπὸν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνευρέσεως τῶν λῃστάρχων, ποὺ τοὺς δρόσιζε τὴν σκέψι, ἀλλὰ καὶ μὲ πολὺ μεγάλα ἐμπόδια λόγῳ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ δράσουν, καθ' ὅσον εὑρίσκοντο σὲ ξένο ἔδαφος, ξεκίνησαν γιὰ ἕνα μεγάλο καὶ κουραστικὸ ἀστυνομικὸ τουρνέ. Προορισμός; Νὰ περάσουν ἀπὸ κάθε πόλι—κωμόπολι καὶ βλαχοχώρι, ὅπου μποροῦσε νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ πρόσφεραν καταφύγιο στοὺς Ρετζαίους. Γύρισαν σχεδὸν ὅλη τὴ Σερβία, ἰδιαίτερα ὅμως στὸ νότιο τμῆμα αὐτῆς καὶ πιὸ ἐμπεριστατωμένη ἔρευνα ἔκαμαν στὸ Βελιγράδι, στὰ Σκόπια καὶ στὰ Βελεσσά, ποὺ ἦσαν κοντὰ στὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, πρὸς τὸ Κιλκίς. Δυστυχῶς ὅμως οἱ Ρετζαῖοι δὲν ἀνευρέθησαν.

Οἱ Σέρβοι ἀστυνομικοὶ ποὺ τοὺς συνώδευαν δὲν ἔπαυαν νὰ ἐκδηλώνουν φανερὰ τὴ λύπη τους γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς ποὺ συνωδεύτηκε μάλιστα μὲ τόση κούρασι. Οἱ ἀστυνομικοὶ μας μπορεῖ νὰ μὴ εἶχαν βρῇ καὶ νὰ μὴ εἶχαν συλλάβει τοὺς Ρετζαίους, εἶχαν ὅμως συγκεντρώσει πληροφορίες, οἱ ὁποῖες ἔλεγαν ὅτι τὰ βήματά τους πατοῦσαν πάνω στὰ ἴχνη ποὺ εἶχαν ἀφίσει τὰ πατήματα τῶν καταζητουμένων λῃστάρχων.

Καὶ ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲν ἦταν μεγάλη. Νά, ὅτι δυὸ ἄτομα μὲ Ἀλβανικὰ διαβατήρια, ἀφοῦ μῆναν γιὰ λίγο σὲ διάφορα μέρη τῆς νοτίου Σερβίας, πέρασαν πρὸς τὰ Ρουμανικὰ σύνορα. Αὐτὴ ὅμως ἡ πληροφορία ἦλθε νὰ συσχετισθῇ ἀργότερα μὲ κάποια ἄλλη, ἡ ὁποία ὡδήγησε τελικὰ στὴ σύλληψι τῶν καταζητουμένων.

Ἔτσι τελείωσε, κι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα εἶχε ἡ πρώτη ἀποστολὴ τῶν ἀστυνομικῶν μας στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ τὴ σύλληψι τῶν Ρετζαίων.

(Συνεχίζεται)

«ΜΑΝΝΑ...»

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

«... Μάννα! Δὲν βρίσκεται λέξη καμμία
νἄχῃ στὸν ἦχο της τόση ἁρμονία...»

Μ' ἐτοῦτο τὸ ἁπλό, μὰ ζεστὸ-ζεστὸ κι' ἀνθρώπινο δίστιχο τραγούδησεν ὁ ποιητὴς τὴ θεία μορφὴ ποὺ μαγνητίζει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου τὶς καρδιὲς τῶν λαῶν καὶ ἀποτελεῖ τὴ γαλάζια συνισταμένη τῶν πανανθρωπίνων Ἰδανικῶν... μὲ κατάνυξη καὶ δέος προφέρει ἐτούτη τὴ μαγικὴ λέξη, ποὺ εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ ὕστερη, ἡ ὑπέρτερη καὶ παντοδύναμη, ἡ κεντρικὴ λέξη τῆς ζωῆς, γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν κινεῖται ὁλόκληρη ἡ πλάση...

«...Μάννα!..» Λέξη παληά, πανάρχαιη καὶ αἰώνια μαζί, ποὺ τραγουδᾷ τὴν παντοτεινὴ Ἄνοιξη καὶ τὴν ἀδιάκοπη Ἀνάσταση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους... Ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας στάθηκε ἡ κυρίαρχη μορφὴ στοὺς λαοὺς καὶ στὰ Ἔθνη, καὶ ἀγκάλιασε μὲ τὶς ζεστὲς φτεροῦγες της ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ... τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, τοὺς ἀδύναμους καὶ τοὺς ἰσχυρούς, τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς πλούσιους, τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς καταφρονεμένους... Λογῃῶν–λογῃῶν ἀγάπες καὶ ἔρωτες ὑπάρχουν στὴ ζωὴ... φιλίες καὶ πάθη, συγγένειες καὶ ἀγχιστεῖες, δεσμοὶ καὶ συμφέροντα....Μά, ἡ ἀγάπη τῆς μάννας γιὰ τὸ παιδί της εἶναι κάτι ἄλλο πρᾶγμα... κάτι δυνατὸ καὶ ἄπιαστο, κάτι ἀπέραντο καὶ παντοδύναμο... Πάνω ἀπ' τ' ἀνθρώπινα πάθη, τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς φυσικοὺς δεσμοὺς ἐκτείνεται ὁ κόσμος τῆς μητρικῆς στοργῆς ποὺ εἶναι φτειαγμένος «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος....

...Τὴν ὥρα ποὺ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας της δίνει τὰ πρῶτα σκιρτήματα ζωῆς, τὴν ὥρα ποὺ ἡ γυναίκα γίνεται δημιουργός, μιὰ ὁλάκαιρη κοσμογονία θεμελιώνεται μέσα της, ποὺ τὴν ἀναστατώνει, τὴν ἀνυψώνει σὲ ὕψη δυσθεώρητα, τὴν βαπτίζει μέσα στὸ ἀθάνατο πνεῦμα τοῦ πλάστη τῶν ὅλων...

Σκιρτᾷ μέσα της ἡ ζωή, ἡ φύση, ὁ Οὐρανός, ὁ κόσμος τῆς Δημιουργίας... Τότες πεθαίνει ἡ φιλάρεσκη γυναίκα, τὸ «ἀσθενικὸ φύλλο» τῆς βιοπάλης, καὶ μιὰ Παναγιὰ ἀνασταίνεται ἀπ' τὸ χάος τῆς ζωῆς...Μιὰ μάννα γεννιέται μαζὶ μὲ τὸ παιδί καί, παίρνοντας τὴ σκυτάλη τῆς Δημιουργίας ποὺ παράδωσε ὁ Θεὸς στοὺς πρωτοπλάστους, συνεχίζει τὴ ζωὴ... τὴν μακραίνει... τὴν ἀνανεώνει... τῆς δίνει περιεχόμενο...

Μιὰ τρομακτικὴ δύναμη ξεπετάγεται ἀπ' τὸν παράδεισο τῆς μητρικῆς καρδιᾶς. Εἶναι ἡ ἀνεξάντλητη καὶ ἀκατανόητη φλόγα τῆς Αἰωνιότητος ποὺ ἀδιάκοπα ἀνανεώνει τὴν ἀνθρώπινη ζωή....

Ἕνα παιδὶ σκιρτᾷ... κυοφορεῖ μιὰ μάννα...Ὑμνοῦν μὲ δέος οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνά, οἱ θάλασσες καὶ τ' ἀκρογιάλια, τὰ ἄστρα καὶ τὰ δειλινά, τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀγρῶν τὰ κρίνα... Ὁ κόσμος ἀνασταίνεται... Ὁ θάνατος νικιέται... Χρόνια καὶ χρόνια τώρα, ἀμέτρητους αἰῶνες ἡ μάννα στέκει ὁ ἀκούραστος Οἰκοδόμος τῆς ζωῆς, ἡ μάγισσα τῆς βιοπάλης...

Ναί! Ἀπὸ τὴν σκονισμένη καὶ σκοτεινὴ στράτα τῶν χιλιετηρίδων, ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ χάνεται μέσα στὸ χάος τοῦ χρόνου, ἀπὸ τότες ποὺ ὁ ἄνθρωπος

ἐζοῦσε σὰν ἀγρίμι στὶς σπηλιὲς καὶ στὶς χαράδρες τῆς ἀσχημάτιστης γῆς, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς καταθλιπτικῆς ἀδυναμίας τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου νὰ μιλήσῃ, νὰ γευθῇ τήν ποίηση τοῦ Σύμπαντος, ξεπροβέλνει ἡ μορφὴ της γαληνεμένη, γλυκειά, πανέμορφη γιὰ νὰ θεμελιώσῃ ἕναν πανάρχαιο καὶ ἀκατάλυτο πολιτισμό... τὸν πολιτισμὸ τῆς ἀδιάκοπης ζωῆς.

Κι' ἂν ὁ ἡμιάγριος καὶ ἀπολίτιστος ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ ἐκφράσῃ μὲ λόγια τὴν ποίηση τῆς ἄγριας φύσης ποὺ τὸν περιβάλλει, ἂν δὲν ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ φτειάξῃ σονάτα τὸ κατρακύλησμα τοῦ ρυακιοῦ, νὰ φτειάξῃ ὕμνο τῶν πουλιῶν τὰ τιτιβίσματα, νὰ φτειάξῃ ποίημα τὴν ἀστρόφεγγη ἀνοιξιάτικη νύχτα, νὰ τραγουδήσῃ τὴν ἁρμονία καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς πλάσης, ἔρχεται αὐτή, ἡ Μάννα τοῦ πρώτου ἀνθρωπου, ἡ μάννα τοῦ ἡμιάγριου καὶ ἀπολίτιστου ἄνδρα, νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀδυναμία τοῦ ἰσχυροῦ προστάτη της καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸν πρῶτο λογοτεχνικὸ ρωμαντισμὸ στὴν γῆ... Καταφέρνει νὰ ἐκφράσῃ τὸ πάθος της γιὰ τὴ ζωὴ γαλουχῶντας στὰ σπλάγχνα της τὴν ἴδια τὴν ζωή, φτειάχνει σονάτα τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ παιδί της, κάνει τραγούδι τὴν φωνούλα του, κάνει ποίημα τὸ γλυκονανούρισμα του, κάνει τὴ στοργή της μιὰ θεία μελλῳδία ποὺ ἀντηχεῖ ἑκατομμύρια τώρα χρόνια πάνω σ' ἐτοῦτο τὸν πλανήτη καὶ χαιρετίζει τὴ ζωή... Εἶπε κάποιος παράξενος φιλόσοφος τοῦ περασμένου αἰῶνα: «Μιὰ μάννα δίνει στρατούς, δίνει τεχνίτες, δίνει φιλόσοφους, δίνει ζωή».

Θἄθελα εὐλαβικὰ νὰ προσθέσω κάτι πιὸ ἀληθινό... Ὅλοι οἱ στρατοὶ τοῦ κόσμου, ὅλοι οἱ τεχνίτες τῆς γῆς, ὅλοι οἱ φιλόσοφοι τῶν καιρῶν, ὅλες οἱ ἐποχὲς τῆς ἱστορίας θυμίζουν μιὰ μάννα... Γιατὶ μιὰ μάννα εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωή... Μὲ τ' ὄνομά της ἀνατράφηκαν οἱ γενεὲς τῶν ἀνθρώπων, μὲ τ' ὄνομά της ζοῦν καὶ πεθαίνουν οἱ λαοί...

«Μάννα!» κράζει τὸ παιδάκι...
«Μάννα!» ὁ νηὸς καὶ «μάννα!» ὁ γέρος...
«Μάννα!» ἀκοῦς σὲ κάθε μέρος...
Ἄ! Τί ὄνομα γλυκό!!!».

Ναί! Ἡ ἀγάπη τῆς μάννας γιὰ τὸ παιδί της δὲν συγκρίνεται μὲ καμμιὰ ἄλλη ἀγάπη... Γι' αὐτὸ καὶ τ' ὄνομά της εἶναι, στ' ἀλήθεια, τὸ πιὸ γλυκὸ τῆς ζωῆς...

Τὴν ὥρα ποὺ πρωτάκουσε νὰ σπαρταρᾷ στὰ σπλάχνα της μιὰ ζωή, βυθίστηκε στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς Δημιουργίας, ἀνηρπάγη ἐν νεφέλαις μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, λούστηκε μέσα στὸν καυτὸ χείμαρρο τῆς Αἰωνιότητος κι' ἐγίνηκε Ἀθάνατη...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐχρίστηκε μικρὸς Θεός... Δὲν ξαίρει, δὲν ἀκούει, δὲν βλέπει, δὲν θυμᾶται τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὸ παιδί της...

Πονᾷ καὶ ὑποφέρει γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πρώτη ζωή... Μιὰ ἀπερίγραπτη ὀδύνη τὴν ἀναστατώνει... Καὶ θέλει νὰ τὴν λυγίσῃ... Μά, ἀνάμεσα στὸν πόνο καὶ τὸν σωματικὸ σπαραγμό, σὰν ἀκούσῃ τὸ ἄναρθρο κλάμμα του, σὰν φτάσῃ ὡς τ' αὐτιά της, ἡ ἀδύναμη φωνούλα του, τινάζεται... τώρα δὲν πονᾷ... τὰ ξέχασε ὅλα... Ἐτοῦτο τὸ ἀσχημάτιστο μωρούλι, αὐτὸ τὸ ἀπροσδιόριστο κλάμμα εἶναι ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της... Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ ἐρωτεύεται παράφορα... Τοῦ ἀφοσιώνεται σὰν σκλάβα, τ' ἀκολουθεῖ καρτερικὰ ὅπου κι' ἂν πάῃ... Τοῦ δίνεται ὁλόκληρη... Καμμιὰ θυσία δὲν τὴν φοβίζει... κανένα ἐμπόδιο δὲν τὴν σταματᾷ.

Μιὰ ἀτέλειωτη θυσία εἶναι ὁλάκαιρη ἡ ζωή της... μέχρι τὰ στερνὰ γηρατειά της...

«Πόσο ἀξίζει ἡ μαννούλα,
ρωτῆστε κι' ἕνα ὀρφανό...» λέει ἕνα ἁπλὸ μὰ τόσο ἐπιτυχημένο λαϊκὸ τραγουδάκι... Κι' αὐτὴ εἶναι μιὰ μεγάλη καὶ φιλοσοφημένη ἀλήθεια.... Ὁποιος ὀρφανεύει ἀπὸ μάννα, ὀρφανεύει διπλᾶ... χάνει τὴν πνοὴ τῆς ζωῆς του, χάνει τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀναπνέει... Τὴν μάννα τίποτε καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικατα-

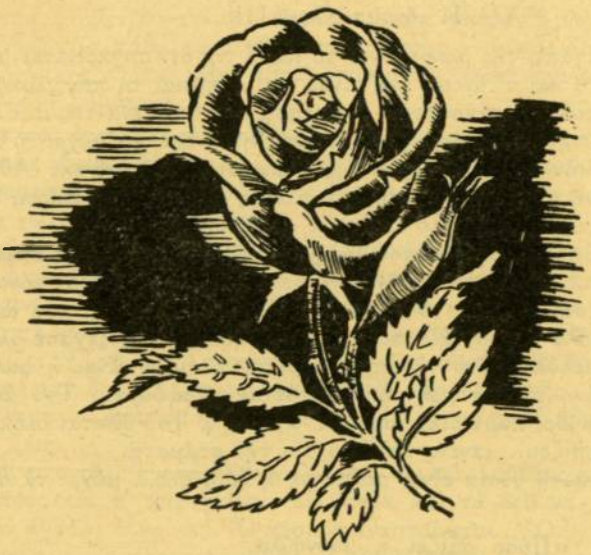
στήσῃ... Μπορεῖ νὰ σὲ προδώσουν οἱ φίλοι σου, νὰ σ' ἀρνηθοῦν τ' ἀδέλφια σου, νὰ σὲ μισήσῃ τὸ παιδί σου... Ὅμως ἡ μάννα σου ποτὲ δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ... Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ὁ δεύτερος ἑαυτός σου, ἡ σκιά σου, ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξή σου... Πόσες φορὲς τὴν πικραίνουμε, πόσες φορὲς τὴν ποτίζουμε φαρμάκια... Μά, ἐκείνη δὲν μνησικακεῖ, δὲν θυμώνει... Πικραίνεται.... Ὅμως τὸ νοιώθει χρέος της νὰ πονᾷ... Εἶναι ἡ ἄδολη προσφορά της πρὸς τὶς γενεὲς τῶν ἀνθρώπων, τὶς χτεσινές, τὶς σημερινές, αὐτὲς ποὺ θὰ τὶς διαδεχτοῦν. Εἶναι ἕνας ἄγγελος παρηγοριᾶς, κι' ἐλπίδος... Ἕνας ἀκλόνητος βράχος καθήκοντος... φωτεινὸ μετέωρο στοὺς λαούς, ποὺ φωτίζει τὸ δρόμο τῆς πιὸ μεγαλειώδους θυσίας.

Κυκλωμένοι ἀπ' τὰ δεινὰ τῆς βιοπάλης κάπου-κάπου τὴν ξεχνᾶμε... Λησμονοῦμε τὶ τῆς ὀφείλουμε σὰν ἄτομα, σὰν ἄνθρωποι, σὰν Ἔθνη...Μὰ αὔριο εἶναι ἡ μέρα ἡ δική της... Ἡ παγκόσμια γιορτὴ τῆς μάννας...Σ' αὐτὴν λοιπὸν ἂς στρέψουμε μ' εὐλάβεια κι' εὐγνωμοσύνη τὴ σκέψη μας...Γιὰ νὰ τῆς στείλουμε, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας, τὴν ἀγάπη μας ὁλόκληρη... Καὶ νὰ τῆς ποῦμε ὅτι ὡ ζωή μας τῆς ἀνήκει... Ἡ κυρίαρχη μορφὴ τῆς Χριστιανωσύνης, ἡ Γλυκειὰ καὶ πονεμένη Μάννα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀειπάρθενη Παναγιὰ τῆς Πίστης μας, καθαγίασε ὅλες τὶς μαννάδες τοῦ κόσμου... κι' ἀπόμεινε τὸ σύμβολό τους...

Ἂς γονατίσουμε μπροστά της μ' εὐλάβεια... Κι' ἂς τὴν παρακαλέσουμε νὰ σκέπῃ καὶ νὰ φυλάῃ τὶς μαννάδες τῆς γῆς, ποὺ μέσα στὴν ἀλλοπρόσαλλη καὶ ταραγμένη ἐποχή μας, εἶναι οἱ μόνες ἀχτῖδες χαρᾶς, παρηγοριᾶς καὶ Δημιουργίας...

Ἡ μάννα ἦταν καὶ θὰ μείνῃ πάντα ὁ νοσταλγικώτερος ἀνθρώπινος πόθος καὶ ἡ π.ὸ γλυκειὰ ὀπτασία μέσα στὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης.

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

Ἂν ἀκουμπήσουμε τὸ αὐτί μας στὴν καρδιὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας καὶ ἀκούσουμε τοὺς παλμούς της, τότε θὰ μπορέσουμε ν' ἀξιολογήσουμε σωστὰ τὴν συμβολὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν στὴν δημιουργία τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ δεσμοῦ. Τότε θὰ σταθοῦμε, μὲ δέος καὶ ἀνυπόκριτο θαυμασμό, μπροστὰ στὴν Ἅγια μνήμη τῶν κολοσσῶν αὐτῶν τοῦ πνεύματος καὶ θὰ συμφωνήσουμε, ὅτι ὁ ἐρχομός τους στὴν γῆ ἦταν τῆς θείας πρόνοιας εὐτυχὴς σύμπτωσις.

Ἦρθαν τὴν πιὸ κατάλληλη ὥρα. Τὴν ὥρα, ποὺ ἡ Θρησκεία τοῦ Θείου Ναζωραίου ἦταν ἀκόμη νεαρὸ βλαστάρι καὶ σκληρὰ ἀγωνιζόταν νὰ ἀνοίξῃ δρόμο στὴν ἀνθρώπινη ψυχή. Τὴν ὥρα, ποὺ, ἐνῷ ἐφαίνετο βέβαιη ἡ ἐπιβολή της κατὰ τῆς σκοτεινῆς εἰδωλολατρείας, ἄρχισε νὰ διαγράφεται θανάσιμη ἐσωτερικὴ ἀπειλή. Ἡ ἀπειλὴ τῶν αἱρέσεων.

Ὥριμοι πνευματικῶς, ξέχειλοι ἀπὸ γνώσεις τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, πυρωμένοι ἀπὸ τὰ αἰώνια ρήματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, διέκριναν τὴν ἀνυπολόγιστη δύναμη τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Δὲν δίστασαν νὰ τὸ χρησιμεύσουν γιὰ τὴν ἑδραίωση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Παρέκαμψαν τὴν ἀποστροφὴ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν πρὸς τὸν εἰδωλολατρικὸ Ἑλληνισμὸ μὲ θαυμαστὴ μαεστρία.

Ξεχώρισαν τὰ ὑψηλὰ του νοήματα, τὶς κρυστάλλινες ἀλήθειες του, τὴν ἀσύλληπτη ἐξευγενιστική του δύναμη καὶ μ' αὐτὰ προίκισαν τὴν νέα θρησκεία:

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἄσκησε μεγάλη ἐπίδραση στὴν μετέπειτα πορεία της. Τὸ ἔργο της ἔγινε ἔτσι πιὸ εὔκολο καὶ ἀποδοτικό, γιατὶ δὲν ἦταν μόνη. Εἶχε γιὰ ὑποστηριχτὴ τὸ θαυμάσιο Ἑλληνικὸ πνεῦμα.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀντιλογήσῃ ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς κι' ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ὑπῆρξαν οἱ δυὸ ὄχθες τοῦ ἀστείρευτου ποταμοῦ τῆς αἰωνίας ἀληθείας. Τῆς ἀληθείας ποὺ ὁ Θεὸς δώρησε στὸν ἄνθρωπο γιὰ νάβρῃ ἔτσι τὸν χαμένο προορισμό του!

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες χωρὶς ὑπερβολὴ ἔγιναν οἱ γεφυροποιοὶ τοῦ ποταμοῦ. Αὐτοὶ μὲ τὸν καταπληκτικὸ ὄγκο τῶν γνώσεών τους, τὸν ψυχικὸ δυναμισμό των καὶ τὴν ἀκατάβλητη ἀγωνιστικὴ διάθεση, ἔστησαν τὸ χρυσὸ γεφύρι κι' οἱ δύο ὄχθες ἀγκαλιάστηκαν. Ἕνα ἀνώλεθρο ἀπὸ τοῦ χρόνου τὸ ἀδιάκοπο κινητὸ ἀγκάλιασμα ἔγινε τότε. Ἕνας ἄλυτος ἀρραβώνας. Τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα ἐμνηστεύθηκε τὸ ὑπέροχο πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ!

Ἐτούτη εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία ὑπηρεσία τῶν σεμνῶν Ἱεραρχῶν κατὰ τὸν χρόνο τῆς πολυκύμαντης ζωῆς τους. Ἡ τροφοδότηση τῆς αἰωνίας, τῆς τέλειας θρησκείας τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἀθανάτου φωτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ ὀργασμοῦ.

Ὑπῆρξαν οἱ γίγαντες, οἱ ἡγέται τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος. Ἄφθαστοι γλύπται, μὲ τὴν σμίλη τῆς πανσοφίας τους λάξευσαν τὸν ἀνδριάντα τῆς ἀγνῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἀποτύπωσαν σ' αὐτὴ τὸ πλῆθος τῶν ἀρετῶν, ποὺ πρέπει νὰ δονοῦν τὴν καρδιὰ τοῦ Χριστιανοῦ!

Ἀγωνίσθηκαν σκληρά, ἐπίμονα, μαχητικὰ γιὰ νὰ διοχετεύσουν τὸν ἥλιο τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ καὶ τὴν σελήνην τῆς καταπληκτικῆς Σοφίας τοῦ Σωκράτη, τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Ἀριστοτέλη στὰ μύχια τῆς ἀνθρωπινης ὕπαρξης.

Μὲ τὸ ἄροτρον τῆς ἀλάθητης πίστης τους ὠργωσαν καὶ ξερρίζωσαν τὶς αἱρέσεις, ποὺ, μικρόβια φθοροποιά, ὑπόσκαπταν τὴν ὑγεία, τὴν γαλήνη τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῶν Ἐκκλησιῶν καυτηρίασαν τὴν σαπίλα τῆς ἀνηθικότητας καὶ τὸν βοῦρκον τῆς κραιπάλης μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν λερωθῆ, ἰδίως οἱ ἡγεμόνες τῆς ἐποχῆς. Ἔγιναν οἱ κατήγοροι τῶν Βασιλέων σὰν αὐτοὶ λησμονοῦσαν τὴν ὑψηλὴ

ἀποστολή τους. Δὲν τοὺς κύρτωνε ἡ δύναμή τους. Ἀλύγιστοι, ἄφοβοι καταδίκασαν τὴν κολασμένη ζωὴ Αὐτοκρατόρων.

Τὸ θάρρος τους αὐτὸ τὸ πλήρωσαν μὲ ἐξορίες, μὲ βασανιστήρια. Τί σημασία ὅμως ἔχει αὐτὸ σ' ἐκείνους, ποὺ ἔχουν τὸν θαυμαστὸ προορισμὸ νὰ γίνουν οἱ τεχνίτες τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης!

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες, οἱ μεγιστάνες τοῦ πνεύματος, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τὰ τρία χρυσᾶ ἀστέρια, ποὺ μιὰ φορὰ κάθε χρόνο, τὴν 30 Ἰανουαρίου γίνονται ἕνας λαμπερὸς ἥλιος. Εἶναι ἡ ἡμέρα, ποὺ γιορτάζει ἡ Χριστιανωσύνη τὴν Ἅγια μνήμη τους σ' ἕνα κοινὸ προσκύνημα.

Ἡ γιορτὴ καθιερώθηκε τὰ μέσα τοῦ 1100 μ.Χ. Ἐκτὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μορφῆς της ἔχει καὶ χαρακτῆρα ἐκπαιδευτικόν. Θεωρεῖται σὰν γιορτή, ἂς ποῦμε, τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, γιατὶ καθὼς γράψαμε οἱ τρεῖς Ἱεράρχες συνετέλεσαν στὴν ἀνάπτυξη τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ Ἑλληνικὰ σοφὰ γράμματα.

Ὁ Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε τὸ 335 μ.Χ. στὴν Καισάρεια. Στὴν γενέτειρά του ἔγινε ἀργότερα Ἐπίσκοπος. Ἀνάπτυξε μεγάλη φιλανθρωπικὴ δράση γιὰ ν' ἀνακουφίσῃ τοὺς πάσχοντας. Ἵδρυσε νοσοκομεῖα, γηροκομεῖα, βρεφοκομεῖα. Καθιέρωσε λαϊκὰ συσσίτια γιὰ τοὺς φτωχούς. Ἀγκάλιασε στοργικὰ τὰ ὀρφανά, τοὺς ἀνάπηρους. Τὸ ἀσύλληπτο ἔργο του ἦταν ἡ βροχὴ ποὺ δρόσισε τὴν πάσχουσα κοινωνία τῆς ἐποχῆς του.

Ὅλοι σ' αὐτὸν ζητοῦσαν βοήθεια. Ὅλους τοὺς συνέδραμε. Στὴν πορεία τῆς ἀνθρώπινης Ἱστορίας ἔμεινε ἡ προσωποποίηση τῆς φιλανθρωπίας. Ἡ μνήμη του γιορτάζεται τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ Ἰανουαρίου, ἡμέρα, ποὺ παράδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Θεό.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ δέχτηκε τὰ πρῶτα του πυρωμένα χάδια τὸ 329 μ.Χ. στὴν Ἀριανζὸν τῆς Καππαδοκίας. Ἔλαβε τὶς πρῶτες του σπουδὲς στὴν Καισάρεια, ὅπου κι' ἐγνώρισε τὸν Μ. Βασίλειον. Ὁ μαγνήτης τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας τράβηξε τὰ βήματά του στὴν Ἀθήνα, ποὺ ἦταν ἀκόμη σὲ πνευματικὴ ἄνθηση. Ἐδῶ συνφοίτησε καὶ πάλι μὲ τὸν Μ. Βασίλειον. Μιὰ δυνατὴ φιλία εἶχε ἑνώσει τὶς δυὸ νεανικὲς καρδιές. Τὸ 380 μ.Χ. μετέβη στὴν Κωνσταντινούπολη, πρωτεύουσα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὰ γιομάτα πλάνη κηρύγματα τῶν Ἀρειανῶν. Τόση μεγάλη ἦταν ἡ γοητεία καὶ ἡ πιστικότητα τῶν λόγων του, ὥστε, διὰ μαγείας, ἀραίωσε τὸ στρατόπεδο τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀρείου. Ἐργάστηκε ἀκατάπαυστα γιὰ νὰ διαλύσῃ τὰ ἀπατηλὰ σύννεφα τῶν αἱρέσεων ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τῆς θρησκείας μας.

Ἡ μνήμη του γιορτάζεται τὴν 25 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γεννήθηκε τὸ 345 μ.Χ. στὴν Ἀντιόχεια. Ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμώτερο κεφάλαιο τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν συγγραφικὸ τομέα. Εἶναι ἐπίσης ὁ πιὸ φτασμένος ρήτορας τῆς Ἐκκλησίας μας. Μποροῦμε ἄφοβα νὰ τὸν χαρακτηρίσουμε Δημοσθένη τῶν Χριστιανῶν.

Διδάχτηκε φιλοσοφία καὶ ρητορικὴ ἀπὸ τὸν περίφημο ρήτορα Λίβανο. Τόσο σπάνια ἦταν ἡ πνευματικὴ φύση τοῦ νεαροῦ φοιτητῆ, ὥστε, ὅταν ὁ καθηγητὴς του ρωτήθηκε ποιὸν θ' ἀφίσῃ διάδοχον, ἀποκρίθηκε ἀδίσταχτα: «Τὸν Χρυσόστομον εἰ μὴ τοῦτον Χριστιανοὶ ἐσύλησαν».

Τὸ 398 μ.Χ. χειροτονήθηκε Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς πρωτεύουσας τοῦ Βυζαντίου.

Ἀμέτρητο ἔτρεχε τὸ πλῆθος ν' ἀκούσῃ τὴν ρητορικὴ μουσικὴ τῆς ὁμιλίας του. Ἀστείρευτο χρυσορυχεῖο πνευματικοῦ χρυσοῦ ἡ ψυχή του, χάριζε τὴν λάμψη της στοὺς πιστούς! Διαμάντια οἱ λόγοι του ἔφτιαναν τὸ ὑπέροχο περιδέραιο τῆς ἠθικῆς ποὺ πρέπει νὰ κοσμῇ κάθε Χριστιανικὴ ὕπαρξη.

Ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς Ἐκκλησίας σκόρπιζε τὸν σπόρο τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
•Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ•
— ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ —

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος
κ. **ΦΩΤΙΟΥ ΜΠΟΥΓΑ**

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ νόσον δι' ἣν ἄπασαι αἱ ἰατρικαὶ συμβολαὶ καὶ ἐπεμβάσεις ἄφισαν ἄκαρπα ἀποτελέσματα, καταφεύγει αἰτῶν θεραπείαν εἰς τὴν δημιουργὸν δύναμιν, τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ γιοῦ του Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τῆς Θεομήτορος καὶ τῶν Ἁγίων.

Ἀπὸ τοιούτου εἴδους ἀνίατον ἀσθένειαν ἔπασχε καὶ μία 20ετὴς γυναίκα ἡ ὁποία κατέφθασεν εἰς Κέρκυραν τὸν Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1957. Ἐγκατέλειψεν ἔλεγε τὴν γενέτειρα πατρίδα της, τὴν Πάτραν, μὲ μίαν φίλην της διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Θαυματουργὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τὴν πολύτιμον ὑγείαν της, δι' ἣν ἐπιστήμονες καὶ ἰατροὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη ἠσχολήθησαν, χωρὶς νὰ δυνηθοῦν νὰ καλλιτερεύσουν τὴν κατάστασίν της. Ἡ πάθησις δὲν ἦτο σωματικὴ ἀλλὰ ψυχικὴ καὶ τοιαύτης φύσεως ποὺ ἡ ἰασίς της δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ μὲ φάρμακα καὶ χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις. Ἦτο δαιμονισμένη καὶ τρόπον τινὰ φορεὺς σατανικῶν δυνάμεων. Ἦτο θῦμα καὶ ὄργανον τοῦ σατανᾶ, δι' αὐτὸ εἶχεν ἀνάγκη ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις θὰ τὴν ἐβοήθη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς της, ἵνα τὴν ἐμποδίζῃ νὰ πράττῃ πράξεις ἀκαταλογίστους.

Ὡρισμένας ὥρας εἶχε ἠρεμίαν συνειδήσεως καὶ ἀντιλαμβάνετο ὅτι δὲν ἐμίλησε καὶ ἔπραξε καλῶς κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας καθ' ἃς ἦτο ὑποχείριον τῆς ἀνεξηγήτου δι' αὐτὴν δυνάμεως τοῦ κακοῦ.

Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ ἀρχίσῃ καὶ πάλιν ἡ τρικυμία εἰς τὸν ἐσωτερικόν της κόσμον, διὰ νὰ συσκοτίζῃ τὴν σκέψιν καὶ λογικήν της μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πράττῃ τὰ ἴδια καὶ σοβαρώτερα ἀκόμη.

Κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς ἐβασίλευεν ἡ γαλήνη μέσα της, ἐκυριαρχοῦσε ἡ ἑστία τῆς ἐλπίδος ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦτο, καὶ πλησίον αὐτῆς τὸ ἀκαλλιέργητον σπέρμα τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἂν ἠδύνατο νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰς ἄυλους ἀλυσσίδας τῆς ὡς ἄνω δυνάμεως, θὰ ἐδραιοῦτο καὶ θὰ καρποφοροῦσε ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος...

Ἦτο παραμονὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὸν

ἐκτόξευε τὰ πύρινα βέλη τοῦ μαχητικοῦ κατηγορητηρίου του, κατὰ τῶν ἀσεβῶν.

Ἱστορικοὶ ἔμειναν οἱ κατὰ τῆς ἔκφυλης αὐτοκράτειρας Εὐδοξίας ρητορικοὶ ραπισμοί του. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ ἐξορισθῇ κατ' ἐπανάληψη. Ἀπέθανε τὸ 407 μ.Χ. στὴν ἐξορία. Ἡ μνήμη του γιορτάζεται τὴν 13 Νοεμβρίου.

Οἱ σφυγμοὶ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς καρδιᾶς, τὴν 30 Ἰανουαρίου, θὰ συνθέσουν ἕναν ἀνυπέρβλητο ὕμνο εὐγνωμοσύνης, γιὰ τοὺς τρεῖς φωσφορίζοντας ἀπὸ σοφία ἥλιους τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὰ χείλη τοῦ χρόνου εὐλαβικὰ θὰ τὸν ψιθυρίσουν. Ἡ μουσικὴ του, νότες βγαλμένες ἀπὸ τὰ μύχια κάθε Χριστιανικῆς καρδιᾶς, ἁπαλή, σὰν χάδι βελούδινη, θὰ σκίσῃ τὰ σύννεφα καὶ τὰ φτάσῃ στὰ οὐράνια, στοῦ Θεοῦ τὸν Θρόνο! Καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι Ἱεράρχες, ποὺ θἄναι σιμά του θὰ νοιώσουν σίγουρα ἱκανοποίηση γιὰ τὸ ὑπέροχο ἔργο τους, ποὖναι μιὰ ἀδιάκοπη πορεία στὰ πελάγη τοῦ πνευματικοῦ ὠκεανοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἄφθαρτης Ἑλλάδας.

Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

'Αξιωματικὸν 'Υπηρεσίας τοῦ Α' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος Κερκύρας καὶ ἐζήτησε διὰ τῆς φίλης της ἀπὸ τοῦτον νὰ τὴν συνδράμῃ τὴν ἑπομένην δι' ἑνὸς ἢ δύο ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων προκειμένου νὰ εἰσέλθῃ κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος. "Ητο ἀπαραίτητος, ὡς ἐδήλωσεν ἡ φίλη της, ἡ ἰδική μας βοήθεια, διότι ἡ ἐν λόγῳ ἐπὶ τῇ Θέᾳ Ναοῦ ἢ 'Αγίας Εἰκόνος ἢ ἱερέως ἐτρέπετο εἰς φυγὴν βλασφημοῦσα καὶ ὑβρίζουσα μεγαλοφώνως.

"Ετυχε νὰ παρευρίσκωμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ 'Αξιωματικοῦ 'Υπηρεσίας κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἔδωσα οὕτω ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὰς αἰτούσας καὶ εἰς τὸν ὑπὸ ἐνίσχυσιν σκοπόν των.

—'Η ἐνίσχυσις σας ὀφείλεται, διευκρίνησεν ἡ φίλη της, εἰς τὸ νὰ μᾶς βοηθήσητε νὰ τὴν ὁδηγήσωμεν, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεώς της εἰς τὴν 'Εκκλησίαν διὰ τῆς βίας.

'Ο 'Αξ/κὸς 'Υπηρεσίας ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ κατόπιν ἀπεφάσισε νὰ ἀναφέρῃ πάντα ταῦτα εἰς τὸν Διοικητήν τοῦ Τμήματος. 'Ο κ. Διοικητὴς, εἷς εὐγενέστατος καὶ μορφωμένος κύριος, ἀφοῦ τὸν ἤκουσεν ἐδέχθη εὐχαρίστως νὰ ἐξυπηρετηθοῦν αἱ προσελθοῦσαι εἰς τὸ Τμῆμα καὶ διέταξεν ὅπως τύχωσιν τῆς ἐνισχύσεώς μας.

'Η ἐνίσχυσίς μας παρεσχέθη τὴν ἑπομένην ἡμέραν διὰ δύο ἀστυφυλάκων οἵτινες εἶχον ἐπικεφαλῆς τὸν 'Ανθ/μον κ. Δαγρὲν Δημήτριον. 'Ενῷ ἐπορεύοντο πρὸς τὸν Ναὸν ἡ ψυχικῶς ἀσθενοῦσα ἐφαίνετο ἥσυχη καὶ ἤρεμη. Τὸ παχουλό, ἀλλὰ χλωμό, πρόσωπόν της καὶ τὸ ἡμιάγριον βλέμμα της ἐδείκνυον ὅτι τὸ χαμόγελό της εἶχε πολλὰ ἔτη νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὴν μορφήν της, ἡ χαρὰ δὲ καὶ τὰ ἄλλα συναισθήματα ἀσφαλῶς θὰ τῆς ἦσαν τελείως ἄγνωστα.

Εἰς τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς της ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ὅτι εἰς τὸ ἀφρόπλαστον γυναικεῖον σῶμα της ἐκυριαρχοῦσε μία δύναμις ἀνωτέρα ἀπὸ τὰς σκέψεις της καὶ τὴν θέλησίν της, ἡ ὁποία κατηύθυνε τὴν ὅλη δρᾶσιν της εἰς ἔργα ἀπεχθῆ καὶ ἀντίθετα τῶν ἠθικῶν νόμων.

"Οταν ἐπλησίασαν πρὸς τὸν Ναὸν τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος ἤρχισε τὸ βλέμμα της νὰ κινῆται ἀστραπιαίως δεξιὰ καὶ ἀριστερά. 'Εζήτει τρόπον τινὰ ὁδόν, ἵνα ἀπομακρυνθῇ τὸ ταχύτερον. 'Η φίλη της ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν στάσιν της καὶ ἔκανε ἕνα νεῦμα εἰς τὸν 'Ανθ/μον νὰ τὴν προσέχῃ, διότι ἐπρόκειτο νὰ τραπῇ εἰς φυγήν.

'Ατενίσασα τὴν 'Εκκλησίαν ἀγρίεψε τὸ βλέμμα της καὶ ἤρχισε νὰ συσφίγγῃ τοὺς ὀδόντας της καὶ νὰ ἐξάγῃ ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα της. Τῇ βοηθείᾳ καὶ ἐμοῦ, ποὺ εἶχον διαταχθῇ νὰ παρευρίσκομαι εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐν λόγῳ Ναοῦ πρὸς λῆψιν μέτρων τάξεως ὡς καὶ τῶν συνοδευόντων τὴν εἰσαγάγαμεν εἰς τὸν Ναὸν πρὶν εἰσέτι ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασίς της. "Οταν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἀντίκρυσε τοὺς ἱερεῖς ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ, νὰ βλασφημῇ 'Ιερὰ καὶ "Οσια καὶ νὰ ὑβρίζῃ. Τὴν ἐκρατούσαμεν τρεῖς καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσωμεν καὶ τὴν βοήθειαν ἄλλων. Αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ βλασφημίαι της ἐσυνεχίσθησαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας. "Οταν τέλος διεκόπη διὰ νὰ γίνῃ περιφορὰ τοῦ 'Αγίου Λειψάνου, αὕτη κραυγάζουσα ἔτι περισσότερον, ἔστρεφε εἰς ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπόν της ἵνα μὴ τὸ "Αγιον Λείψανον γίνῃ ὁρατὸν ὑπ' αὐτῆς. "Οταν τὸ σκήνωμα τοῦ 'Αγίου ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἔπαυσεν ἀμέσως τὰς κραυγὰς καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν ἀπελευθερέσωμεν, ἀφιεμένη δὲ ἐλευθέρα ἔκανε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

'Η πίστις της ἐθριάμβευσεν. Αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ ἀπωθήθησαν ἀπὸ τὸ ἄπλετο φῶς τῆς Θρησκείας μας. Σύσσωμος ὁ ἐκκλησιαζόμενος κόσμος κατασυγκεκινημένος ἐγονάτισε δοξάζοντας τὸν Κύριον.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ ἰαθεῖσα ἀσθενὴς ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρῶτον εἰς τὸν πολιοῦχον καὶ προστάτην τῆς πόλεως "Αγιον Σπυρίδωνα καὶ δεύτερον εἰς ἡμᾶς οἵτινες τῆς προσεφέραμεν χεῖρα βοηθείας, ἵνα παραμείνῃ πλησίον τοῦ 'Αγίου Λειψάνου καὶ οὕτω ἰαθῇ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν παρέμεινεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ τὴν ἑπομένην τὸ ἀπόγευμα

μετὰ τῆς φίλης της ἦλθεν εἰς τὸ Α' Τμῆμα, Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας τοῦ ὁποίου καὶ ἐτύγχανον.

Ἀφοῦ ἐκάθισεν ἤρχισε νὰ μοῦ λέγῃ : «Ἦλθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σᾶς » εἰπῶ λίγα λόγια διὰ τὸ παρελθόν μου. Ἤμουν 12 ἐτῶν ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου. » Ἡ πτωχὴ μητέρα μου ἐσκέφθηκε νὰ μὲ στείλῃ γιὰ λίγο καιρὸ μετὰ τὸν θάνατον » τοῦ πατέρα μου σ' ἕναν ἀδελφόν της ποὺ ἔμενε μονίμως στὴν Ἀθήνα. Πράγματι » μόλις ἐτελείωσα τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο ἔφυγα γιὰ τὴ μεγάλη Πρωτεύουσα ὅπου » καὶ ἔμεινα ἀρκετὸ καιρὸ στὸ θεῖο μου».

«Ὅσον καιρὸ ἔμεινα ἐκεῖ ἐστενοχωριόμουνα πρῶτον γιατὶ ἤμουνα μακρυὰ ἀπὸ » τὴν πατρίδα μου καὶ δεύτερον γιατὶ ἤμουνα μακρυὰ ἀπὸ τὴ χήρα μητέρα μου. » Ἡ στενοχώρια μου ἦταν ἀπελπιστική. Ἡ ὄρεξή μου γιὰ παιχνίδια καὶ φαγητὸ » εἶχε χαθεῖ τελείως. Ὁ θεῖος μου βλέποντας ὅλην αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς μου » μιὰ μέρα ποὺ καθόμαστε στὸ τραπέζι γιὰ φαγητό, ἐκνευρισμένος γιατὶ δὲν ἔτρωγα » τὸ φαγητό μου, ἐξεστόμισε τὸν σατανᾶ. Ἀπὸ 'κείνη τὴ στιγμὴ ἔγινα ἄλλος ἄν- » θρωπος. Ἔχασα ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα καὶ ἐπλημμύρισε ἡ ψυχή μου » ἀπὸ ἄλλα τελείως διαφορετικά. Ἤθελα νὰ εἶμαι ἀνεξάρτητη, νὰ δέρνω, νὰ βλαστη- » μῶ, νὰ βρίζω καὶ νὰ ἀπομακρύνουμαι, ἀπὸ κάθε πρᾶγμα ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴν » Ἐκκλησία. Κάποτε-κάποτε ἔνοιωθα κάτι νὰ μοῦ πιέζῃ τὰ στήθη ἀφόρητα ποὺ μὲ » ἐξανάγκαζε νὰ φωνάζω καὶ νὰ βρίζω καὶ νὰ τρέχω μακρυὰ ἀπὸ τὴ πόλι. Ἑπτὰ » ὁλόκληρα χρόνια ὑπέφερα αὐτὸ τὸ μαρτύριο καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ἔλθω ἐδῶ. » Τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου καλά, τὸ νοῦ μου καθαρὸ καὶ εὔστροφο καὶ τὴ » ζωή μου μὲ προορισμὸ καὶ σκοπό...».

Ὡς προαναφέρωμεν εἰς τὴν ἀσθενοῦσαν ὑπῆρχεν ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπὶς νὰ ἰαθῇ ἀπὸ τὴν Ἀνωτέραν Δύναμιν συνεπείᾳ τῆς ὁποίας καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα εἰς τὴν Κέρκυραν.

Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ πραγματικὴ πίστις τῆς ἐχάρισε τὸν φωτοστέφανον τῆς Νίκης. Εἷς ἐσωτερικὸς κόσμος ἄϋλος καὶ ἀόρατος μιᾶς ἀφελεστάτης κοπέλλας ἔγινεν ὑποχείριον μιᾶς σατανικῆς δυνάμεως. Εἶναι φυσικὸν ὅμως ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ νὰ γίνεται συντρίμματα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ δικαίου, ὅπως τὸ σκότος εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἡ ἀληθὴς Θρησκεία μας ἐνσαρκωθεῖσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγινε πανίσχυρον ἠθικὸν μετέωρον ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, αἰώνιον καὶ ἀνέσπερον, ἵνα κατευθύνῃ τὰ βήματα τῶν ἐν αὐτῇ βιούντων ἀτόμων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Χριστιανωσύνης.

Καὶ πράγματι μᾶς κατευθύνει καὶ μᾶς καθοδηγεῖ, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβανόμεθα, ὅπως δὲν αἰσθανόμεθα τὸ βάρος τῆς πανύψηλης στήλης ἀέρος τὴν ὁποίαν διαρκῶς ἔχομεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μας.

Ἡ μικρὰ νέα ἀθεράπευτος ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἰατρικὰ μέσα, ἅτινα διαθέτει σήμερον ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη καὶ ἰαθεῖσα ἀπὸ τὴν ὕπαρξιν τῆς Θείας Δυνάμεως ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἂς γίνῃ φωτοδότρια, γνωστοποιοῦσα εἰς πάντας τὸ Θεῖον τοῦτο Θαῦμα καὶ ἂς δοξάζῃ τὸν Κύριον ὅστις τὴν ἀπελευθέρωσεν ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα δεσμὰ τῆς σατανικῆς δουλείας.

Φ. ΜΠΟΥΓΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ

Ἀγλαυριδῶν.

Πάροδος Ἀμφικράτους 25 στὴ Γούβα. Οἱ Ἀγλαυρίδες ἢ Ἀγραυλίδες παρθένες ἦσαν τρεῖς κόρες τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος, μὲ τὰ ὀνόματα: Ἄγλαυρος, Ἔρση καὶ Πάνδροσος. Οἱ Ἀγραυλίδες ἀποτελοῦν τὴ προσωποποίησι τῆς Ἀττικῆς δρόσου. Εἰδικώτερα ἡ Ἄγραυλος, τῆς γονιμότητος τοῦ ἐδάφους ἀλλὰ καὶ τοῦ λαμπροῦ φωτὸς τῆς Ἀττικῆς ἀτμοσφαίρας.

Ἀγλαύρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 121, στοῦ Φιλοπάππου. (Σχετικὰ βλέπε ἱστορικὸ προηγουμένης ὁδοῦ).

Ἀγνάντων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γεν. Κολοκοτρώνη 56 στὸ Κουκάκι. Τὰ Ἄγναντα εἶναι κοινότης τῆς Ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ Ἄρτης. Ἔχει πλούσια κτηνοτροφία, παράγει δὲ ἐπίσης ὄσπρια καὶ ὀπωρικά.

Ἀγοναρίδου.

Ἀπὸ Διαμαντῆ 11 τοῦ Κυνοσάργους. Ὁ Ἀγοναρίδης, ἀγωνιστὴς τοῦ 21 καὶ ἀρχηγὸς σώματος τακτικοῦ στρατοῦ σκοτώθηκε στὴ μάχη τοῦ Ἀναλάτου τὸ 1827.

Ἀγορακρίτου.

Βρίσκεται στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὸν ἀπὸ τὴ Πάρο περίφημο ἀγαλματοποιό, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Φειδίου. Εἶχε τόσο ἀφομειώσει τὴν τεχνοτροπία τοῦ δασκάλου του, ὥστε μερικὰ ἔργα τοῦ ἑνὸς ἀποδίδονται στὸν ἄλλο. Τὰ πλέον ἀξιόλογα ἔργα του ἦσαν: Τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας, ὀνομαστώτερο δὲ ἡ Νέμεσις τῆς Ραμνοῦντος ποὺ ἔμεινε μὲ τὴν προσωνυμία «Ραμνουσία Νέμεσις»

Ἀγραίων.

Πάροδος Σωσικλέους 5 στὴ Γούβα. Ἡ Ἀγραία ἦτο περιοχὴ τῆς Αἰτωλίας. Οἱ κάτοικοί της, Ἀγραῖοι ἢ Ἀγραεῖς ζοῦσαν κυρίως ἀπὸ τὸ κυνήγι. Ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας πίστευε, ὅτι δὲν ἦσαν Ἕλληνες. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἀληθές. Ὁ

Θουκυδίδης ἀναφέρει πολλὰ γι' αὐτοὺς στὸ τρίτο βιβλίο του (106, 107, 111, 112). Ἦτο μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον σημαντικὲς Αἰτωλικὲς φυλές.

Ἄγρα.

Κοντὰ στὸ Στάδιο, πάροδος τῆς ὁδοῦ Φωκιανοῦ 3. Ἄγρα ἢ Ἄγραι ἦτο στὴν ἀρχαία Ἀθήνα ἡ λοφώδης περιοχὴ ἀπὸ τὸ Παναθηναϊκὸ στάδιο μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως. Ἀφιερωμένη στὴ θεὰ τοῦ κυνηγίου Ἄρτεμι, ἐλέγετο καὶ Ἀγροτέρα. Παλαιότερα ἐλέγετο Ἑλικών, στὴ κορυφὴ δὲ τοῦ Ἀρδηττοῦ ὑπῆρχε βωμὸς τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος. Κοντὰ στὸ στάδιο ὑπῆρχε ἐπίσης ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Λίγο χαμηλότερα ἦτο ἡ περίφημος πηγὴ Καλλιρρόης, τὴν ὁποίαν οἱ σημερινοὶ τοποθετοῦν κοντὰ στὰ λαξεύματα ποὺ σώζονται πλησίον τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισσοῦ μετὰ τὸ ναὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἀγράφων.

Κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο τοῦ Φιλοπάππου. Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος ποὺ περιλαμβάνει τὸ ΒΔ. τμῆμα τῆς Εὐρυτανίας. Εἶναι ὀρεινὴ περιοχὴ καὶ ὠνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν μπόρεσαν οἱ Τοῦρκοι νὰ τὴν ὑποτάξουν καὶ νὰ τὴν περιλάβουν στὰ φορολογικὰ των βιβλία (στὰ γραμμένα). Στοὺς χρόνους τῆς μακρᾶς δουλείας, στ' Ἄγραφα δὲν ἔσβυσε καθόλου ἡ φλόγα τῆς ἐλευθερίας. Οἱ Κατσαντωναῖοι, ὁ Μπουκουβάλας, ὁ Γεροδῆμος, ὁ Στουρνάρας, ὁ Καραϊσκάκης καὶ ἄλλοι, εἶδαν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου στ' Ἄγραφα.

Τ' Ἄγραφα λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως διετήρησαν, μὲ τὴ γνωστὴ συνθήκη τοῦ Ταμασίου (10 Μαΐου 1525), τὴν αὐτόνομη διαβίωσι κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸ ζυγό. Στ' Ἄγραφα καὶ εἰδικώτερα στὴ Ρεντίνα λειτούργησαν τὸ καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας ξακουστὰ σχολεῖα. Ἱστορικὴ δὲ εἶναι ἡ μονὴ τῆς Ρεντίνας.

Ἀγρινίου.

Πάροδος Ἀχαρνῶν 191. Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Αἰτωλ)νίας, τὸ Ἀγρίνιο ἢ Βραχώρι, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μεγαλύτερη πόλις τῆς δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ πρωτεύουσα τῆς Τριχωνίδος. Εἶναι κτισμένη στοὺς πρόποδες τοῦ Παναιτωλικοῦ ὄρους καὶ πολὺ κοντὰ στὴ Τριχωνίδα λίμνη. Πῆρε τ' ὄνομα ἀπὸ τὸν Ἅγριο, ἥρωα τῆς Καλυδῶνος. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι ἐλέγετο Βραχῶρι. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1822 συνεστήθη στὸ Ἀγρίνιο ἡ Γερουσία τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος ἡ ὁποία προήγαγε στὸ βαθμὸ τοῦ χιλιάρχου τοὺς ὁπλαρχηγοὺς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ διώρισε Ἀρχιστράτηγο τὸν Γεώργιο Βαρνακιώτη. Εἶναι κέντρο καπνοπαραγωγικό.

Ἀγυιᾶς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ 5 στοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἡ Ἀγυιᾶ ἢ Ἀγιᾶ εἶναι κωμόπολις καὶ κοινότης τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιᾶς τοῦ νομοῦ Λαρίσης. Ἀπέχει ἀπὸ τὴ Λάρισα 30 χιλ. καὶ συνδέεται μ' αὐτὴ δι' ἀμαξιτῆς ὁδοῦ.

Ἀγχιάλου.

Βρίσκεται στὰ Σεπόλια κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεπολίων 61. Ἡ Ἀγχίαλος ἀρχαία Ἑλληνικὴ πόλις στὰ παράλια τῆς Θράκης, στὸν Εὔξεινο Πόντο, κτίστηκε τὸν 6ο π. Χ. αἰῶνα ἀπὸ ἀποίκους τῆς Μηλίτου. Τὸ 1206 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Φράγκους καὶ ἀργότερα διαδοχικὰ ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ Ἕλληνες. Τὸ 1878 βάσει τῆς Βερολινείου συνθήκης, παραχωρήθηκε στὴ Βουλγαρικὴ Ἀνατ. Ρωμυλία. Τὸ 1907 δύο χιλιάδες, ἀπὸ τὶς ἕξ χιλιάδες Ἑλλήνων ποὺ ἔμειναν ὕστερα ἀπὸ τὶς βουλγαρικὲς θηριοδεῖες, ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα κι' ἔτσι ἔγινε ἡ νέα Ἀγχίαλος τῆς Θεσσαλίας.

Ἀγχίσου.

Πάροδος Ἀμφικράτους 26, στὴ Γούβα. Ὁ Ἀγχίσης ἦτο κατὰ τὴ μυθολογία ἄρχων τῆς Δαρδανίας, πατέρας τοῦ ἥρωος Αἰνείου. Μητέρα του ἦτο ἡ Θεμιστὴ ἢ Θέμις κόρη τοῦ Ἴλου, ἱδρυτοῦ τοῦ Ἰλίου καὶ γυιοῦ τοῦ Κάπυος, συγγενῶν τοῦ Πριά-

μου τῆς Τροίας. Ἕνεκα τοῦ ἀρρενωποῦ του κάλλους ἐρωτεύθη παράφορα ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη. Εἶχε δύο παιδιά, τὸν Αἰνεία καὶ τὸν Λύρο.

Ἀδάνων.

Κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς, πάροδος Λιοσίων 94. Τὰ Ἄδανα εἶναι πρωτεύουσα ὁμωνύμου Τουρκικοῦ νομοῦ στὴ ΝΑ. Μ. Ἀσία. Κατὰ τὸν Στάβωνα, κτίστηκαν στοὺς μυθικοὺς χρόνους μὲ τὸ ὄνομα Βάτνα. Κατὰ τὸν Στέφανο τὸν Βυζαντινό, κτίστηκαν ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν Ἄδανο καὶ τὸν Σάρο. Ὁ ἕνας ἔδωσε τὸ ὄνομα στὴ πόλι, ὁ ἄλλος στὸ ποταμὸ ποὺ τὴ διαρρέει. Μὲ τὴ συνθήκη τοῦ 1840 μεταξὺ Αἰγυπτίων καὶ Πύλης, ἀπεδόθη στὴ Πύλη. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν στὰ Ἄδανα ἔμειναν 46.200 Ἕλληνες. Τόσο ἡ πόλις ὅσον καὶ ὁ νομὸς μετωνομάστηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους σὲ Σεϊχάν.

Ἀδμήτου.

Πάροδος Παρασίου 40, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς. Κατὰ τὴ μυθολογία ὁ Ἄδμητος, γυιὸς τοῦ Φέρητος καὶ ἔγγονος τοῦ Κρηφέως καὶ τῆς ὡραίας Τυροῦς, εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῶν Φερῶν. Θεοσεβής, φιλόξενος καὶ μεγαλόψυχος εἶχε τὴν εὔνοια τοῦ Ἀπόλλωνος. Παντρεύτηκε τὴν ὡραιότατη κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελία, τὴν Ἄλκιστι, ἀφοῦ προηγουμένως κατώρθωσε νὰ ζεύξῃ ἕνα κάρρο μ' ἕνα λιοντάρι. Κατὰ τὴ μυθολογία πάλι, ἡ Ἄλκιστις δέχθηκε νὰ θυσιασθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ σύζυγός της. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχουν πολλὲς γνῶμες. Παιδιὰ τοῦ Ἀδμήτου ἦσαν: ὁ Εὔμηλος, ὁ Ἱππάσης καὶ ἡ Περιμήλη, σύζυγος τοῦ Ἄργου, γυιοῦ τοῦ Φρίξου.

Ἀδράστου.

Ἀπὸ Δημοφῶντος 79, στὰ Ἄνω Πετράλωνα. Ὁ Ἄδραστος μυθολογικὸς βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἦτο γυιὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης θυγατρὸς τοῦ Ἀβαντος. Μαζὶ μὲ τούς: Πολυνείκην, Ἐτεοκλέα, Ἀμφιάραον, Καπανέα, Ἱπποδέμοντα καὶ Παρθενοπαῖον (ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις), ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Θηβῶν. Ἡ ἐκστρατεία του αὐτὴ ἀπέτυχε καὶ σκοτώθηκαν οἱ συνεργάτες του. Ὁ ἴδιος σώθηκε, χάρις στὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου του. Κατέφυγε τότε στὸ Θησέα ὁ ὁποῖος καὶ τὸν βοήθησε νὰ πάρῃ τοὺς νεκρούς του. Ἀργότερα, σὲ νέα ἐκστρατεία κατὰ τῶν Θηβῶν, νίκησε καὶ ἔβαλε βασιλιᾶ τὸ γυιὸ τοῦ Πολυνείκου, τὸν Θέρσανδρον. Στὴ μάχη αὐτὴ σκοτώθηκε ὁ γυιός του Αἰγιαλεύς. Γυρίζοντας στὸ Ἄργος, πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ του, στὰ Μέγαρα.

Ἀδριανοῦ.

Διασχίζει τὴ Πλάκα. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸ Ρωμαῖο Αὐτοκράτορα Ἀδριανό, ὁ ὁποῖος διαδέχθηκε τὸν Τραϊανὸ κατόπιν πλαστῆς διαθήκης ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὴ σύζυγό του. Γυιὸς τοῦ συγκλητικοῦ Αἰλίου γεννήθηκε τὸ 76 μ. Χ. στὴ σημερινὴ Ἀνδαλουσία (Ἱσπανία). Πῆρε τ' ὄνομα ἀπὸ τὴ πόλι «Ἀδρία» τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας.

Κυβέρνησε μὲ ἐξαιρετικὴ φρόνησι καὶ ἀγαποῦσε τοὺς Ἕλληνας. Στόλισε τὴν Ἀθήνα μὲ πολλὲς πλούσιες οἰκοδομὲς καθὼς καὶ μὲ τὸ ναὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐρείπια τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη. Ἔφτιαξε ἐπίσης κοντὰ στὸ ναὸ καὶ τὴ πύλη ποὺ καὶ σήμερα φέρει τὸ ὄνομά του. Σ' αὐτὴ ὑπάρχουν δύο ἐπιγραφές: Στὴ πλευρὰ ποὺ βλέπει πρὸς τὴν Ἀκρόπολι γράφει «Αἵδ' εἰσὶν Ἀθῆναι, Θησέως ἡ πρὶν πόλις». Στὴν πρὸς τὸν Ἰλισσὸ πλευρὰ γράφει «Αἵδ' εἰσὶν Ἀδριανοῦ κ' οὐχὶ Θησέως πόλις». Γυρνοῦσε στὴν Ἀθήνα ὄχι σὰν δυνάστης ἀλλὰ σὰν ἁπλὸς Ἀθηναῖος μὲ Ἑλληνικὴ περιβολὴ συζητῶντας μὲ τοὺς σοφιστὰς καὶ φιλοσόφους. Ἄλλο ἔργο εἶναι τὸ Ἀδριάνειο ὑδραγωγεῖο, τὸ ὁποῖο μέχρι τοῦ 1930 ἦτο σχεδὸν τὸ μόνον μέσο ὑδρεύσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ γι' αὐτὸ θεωρήθηκε σὰν τὸ πλέον ἀξιόλογο ἔργο.

Τὸ μόνο γεγονὸς ποὺ τάραξε τὴ γαλήνη τῆς αὐτοκρατορίας του, ἦτο ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἰουδαίων. Νικητὴς καὶ σ' αὐτὴν ἔκτισε ναὸ τοῦ Διὸς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Πέθανε στὶς 10 Ἰουλίου 138 π. Χ. *(Συνεχίζεται)*

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

—«... Ἀλήθεια;...» ρώτησεν ὁ Ἀντεισαγγελεὺς μὲ κάποια ὀξύτητα, ὥστε ὅλα μποροῦν νὰ χαθοῦν κάποιο πρωϊνό;...».

—«Ἦ νὰ σωθοῦν, κύριε;...» ἀπάντησεν ἥσυχα κι' ἀποφασιστικὰ τὸ «Ἄσπρο Δόντι».

...Τελευταῖα δυνατὰ φιλιά, ποὺ πέφτουν τέσσαρα-τέσσαρα... τελευταῖες συστάσεις, ποὺ πνίγονται στὸν γενικὸ θόρυβο τοῦ ἀποχωρισμοῦ... τελευταῖα κουνήματα χεριῶν... Κι' ὕστερα μένουν μονάχα τὰ παιδιὰ νὰ παρατηροῦν μὲ πόνο τὶς πλάτες ποὺ ἀπομακρύνονται... νὰ παρατηροῦν ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶν, καθὼς ἀργοπερπατοῦν στὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐλευθερία... Νοιώθουν τότες θυμό... Τάχουν μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ τὰ κρατοῦν φυλακισμένα ἐδῶ μέσα... τάχουν μὲ τοὺς συντρόφους τους... μὲ ὅλον τὸν κόσμο... Καὶ ξαφνικὰ κρυώνουν... Δὲν εἶναι μονάχα τὸ κρῦο... Εἶναι κυρίως ἡ μοναξιὰ ποὺ τὰ τυλίγει ξαφνικά...

Κουρασμένοι οἱ δικοί τους φεύγουν σχεδὸν κουτσαίνοντας, χάνονται στὴν γωνιὰ τοῦ δάσους, ἐνῷ σκουπίζουν μὲ τὸ μαντήλι τὰ μάτια...

Ἄ! τὰ ξέρει ὅλα ἐτοῦτα ἡ Ἀρχηγός... Ἐπαναλαμβάνονται κάθε Κυριακή... Φτάνει νὰ παρατηρήσῃ ἕνα-ἕνα τὰ, ἀλλαγμένα ἀπ' τὶς ἐπισκέψεις, πρόσωπα τῶν παιδιῶν γιὰ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀγωνία τους, τὰ δάκρυα, τοὺς σιωπηλοὺς ἀναστεναγμούς, τοὺς ἐφιάλτες ποὺ θὰ τὰ κύκλωναν τὴν νύκτα...

Αὐτὴ ἡ νύκτα!!!... Δὲν πρόκειται καὶ πάλι ἀπόψε νὰ κοιμηθῇ ἡ Ἀρχηγός!... Θὰ στριφογυρνᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ κρεββάτι σὲ κρεββάτι, θὰ πλησιάζῃ ἕνα-ἕνα παιδί, θὰ νοιώθῃ τὴν παγωνιὰ τῶν χεριῶν τους, θὰ ἀγγίζῃ τὰ καυτερά τους μέτωπα... Μά, τὶ νὰ γίνῃ;... Οἱ Κυριακάτικες ἐπισκέψεις εἶναι ἕνα ἀναγκαῖο φάρμακο, ποὺ φέρνει ὅμως πυρετό...

...Ὁ Μάρκ, ποὺ κανένας δὲν ἦρθε νὰ τὸν δῇ γιὰ τρίτη κατὰ σειρὰν Κυριακή, μονολογεῖ σὲ μιὰν ἄκρη: «Γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν κάτι θὰ τοὺς συνέβῃ... Θἄναι ἄρρωστος ὁ Ζωζώ... θὰ σέρνεται ἐπιδημία γρίππης στὸ Παρίσι...». Αὐτὰ μονολογεῖ ὁ Μάρκ... Δὲν πιστεύει ὅμως τίποτα ἀπ' αὐτά... Εἶναι ἁπλῶς αὐτὴ μιὰ δικαιολογία γιὰ ν' ἀπαλύνῃ τὸν πόνο του...

...Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ὀλάφ, ποὺ τὸν πρόδωσαν πρὶν λίγο οἱ δυὸ μοναδικοί του φίλοι, ὁ Κλεμανσὼ κι' ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ, ἀνέβηκε νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ δειπνήσῃ... Ἁπλώνει στὸ πρόσωπό του ἕνα χαρτί... Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν χάρτινη τέντα, προσποιεῖται ὅτι κοιμᾶται... Μά, θὰ προτιμοῦσε νὰ ἦταν πεθαμένος...

...Ὁ «Παρὰ-νὰ» ξαναγυρίζει ἀναστατωμένος ἀπ' τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἀφοῦ ἔσπασε, πάτησε μὲ λύσσα, ἔθαψε ἕνα στεφάνι καὶ μιὰ σβούρα... Ἦταν τὰ δῶρα ποὺ τοὔφερεν ὁ πατέρας του, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια... Ἦταν αὐτὴ «ἡ ἔκπληξη» ποὺ —ὅπως ἔγραφε—τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει... Καὶ τὶ τοὔφερε; Μιὰ σβούρα... Μπᾶ... Δὲν ἦρθε γιὰ τὸ παιχνίδι... Ἦρθε ἁπλῶς γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι θυμᾶται ἀκόμα τὸ παιδί του τῶν

ὀκτὼ χρόνων... Ἀπὸ τότε ἔχει νὰ τὸ δῇ... Σήμερα ὁ «Παρὰ-νὰ» εἶναι 14 χρόνων, ἕνας κόκκινος διάβολος, μὲ χοντρὰ γυαλιὰ καὶ μὲ χνούδι κάτω ἀπ' τὴ μύτη του... Μόλις τὸν εἶδε ὁ πατέρας του τρόμαξε... Δὲν περίμενε νὰ ἔχῃ τόσο ἀλλάξει τὸ παιδί του, καὶ ξανάφυγε μὲ τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο...

Τώρα, ὁ «Παρὰ-νὰ» θἄχῃ μπροστά του πολλοὺς μῆνες, γιὰ νὰ ξαναφτειάξῃ μὲ τὴν φαντασία του, τὴν εἰκόνα ἑνὸς στοργικοῦ πατέρα, ἑνὸς πατέρα ποὺ θὰ μπορῇ νὰ τὸν σκέπτεται κάθε βράδυ μὲ ζεστὸ καρδιοχτύπι.

—«Μισέλ!... Μισέλ!... Ποιὸς εἶδε τὸν Μισέλ; Κανένας δὲν τὸν εἶδε;...».

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ συγκεντρώνει μιὰ μικρὴ ὁμάδα καὶ ρίχνεται εἰς ἀναζήτησιν τοῦ παιδιοῦ...

Μά, ὁ Μισὲλ εἶναι σὲ ἕνα ἀπίθανο σημεῖον... Καθισμένος πάνω στὴν κολῶνα τῆς εἰσόδου ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπογεύματος, περιμένει ἀκόμα κάποιον δικό του...

Ἡ καρδιά του κτυπᾷ δυνατὰ κάθε φορὰ ποὺ ἐμφανίζεται μιὰ καινούργια σιλουέττα στὸ δρόμο...

«Μπορεῖ νἄναι ἡ μητέρα μου!!! Ἴσως νἄρθῃ...»

Τώρα πιὰ ἡ ὥρα τοῦ τελευταίου τραίνου ἔχει περάσει. Ἡ μέρα τελειώνει... Πάει... Ἔφυγε...

Πέρασε μιὰ ἀκόμα βρωμερὴ ἑβδομάδα, μὲ ταχυδρομεῖο χωρὶς γράμματα!!!... Κι' ἀκόμα μιὰ βρωμερὴ Κυριακή, ποὺ ἡ μητέρα του ἐπῆγε στὸν κινηματογράφο, ἐνῷ αὐτὸς περιμένει ἐδῶ!!!...

Ἀκούει τότες ὁ Μισὲλ τὴ φωνὴ τῆς Ἀρχηγοῦ... «Τί μὲ θέλει αὐτή;»... Γυρνᾷ καὶ βλέπει τὴ Φρανσουάζ, περιτριγυρισμένη ἀπ' τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ ποὺ δέχτηκαν ὅλα ἐπισκέψεις σήμερα, καὶ ποὺ ἔχουν τὰ χέρια γεμᾶτα δέματα...

Ἀπ' τὸ παγωμένο παρατηρητήριό του τοὺς εἶδε ὅλους νὰ φθάνουν καὶ νὰ ξαναφεύγουν... Καὶ κυρίως, τὶς μητέρες τῶν ἄλλων!!!...

Σηκώνεται ξαφνικὰ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα... Ἡ ὁμάδα σταματᾷ κατάπληκτη... Καὶ προτοῦ ἡ νεαρὴ κοπέλλα, ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ, μπορέσει νὰ προφέρῃ μιὰ λέξη, ἀκούγεται ἄγρια, σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ πονεμένου Μισέλ, σ' ἕνα τόνο ἀπερίγραπτης ἀπελπισίας:

—«Οἱ μάννες σας εἶναι βρωμιάρες!» οὐρλιάζει τὸ μικρὸ παιδί, τὸ πιὸ δυστυχισμένο τοῦ Τερνεραί... «Ὅλες οἱ μάννες σας εἶναι βρωμιάρες!!!... Θὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ... Θὰ πάω σπίτι μου... Θὰ σπάσω τὰ τζάμια... Θὰ βάλω φωτιά... Πρέπει νὰ πληρώσῃ γιὰ καλὰ αὐτή...Θὰ τὴν καταστρέψω... Θὰ τὴν κάνω νὰ σκάσῃ... νὰ σκάσῃ ἡ παλιογυναίκα... Θὰ τὴν ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν ἀδιαφορία της... θά...». Μὰ ξαφνικὰ ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό του... Ἡ τρικυμία ποὺ συγκλόνισε τὴν ψυχή του τὸν ἐτσάκισε... Σκέπασε τότες τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια, καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἀτέλειωτο σπαρακτικὸ κλάμμα, μὲ λυγμούς: «Ὤχ! μαμμά!!!... μάννα!!!! μάννα!!! μαννούλα μου!!!...».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

«ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΕΞ ΕΤΩΝ»

... Ὁ Μερλερὲν Πιέρ, ποὺ τὸν λένε: «Κάϊδ», ἔφθασε τὴν ἄλλην μέρα... Τὸ Τερνεραὶ τελείωνε τὸ χώνεμα τοῦ χορταστικοῦ προγράμματος τῆς χτεσινῆς Κυριακῆς: ἐπισκέψεις, λιχουδιές, συγκινήσεις, χαρές, μίση...

Τώρα τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν στὴν ὥρα τῆς ψυχαγωγίας... ἔρριχναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μικρὰ γλυκίσματα, ἄλλαζαν μέσα στοὺς κοιτῶνες ἕξη βιολετιὲς καραμέλλες (ποὺ κανεὶς δὲν τὶς ἤθελε) μὲ δυὸ κόκκινες, ποδοπατοῦσαν στοὺς διαδρόμους σπόρους ἀπὸ σταφύλια... ἐνῷ ὁ Τόντον Ραντὰρ (ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βαπτισθῇ μιὰ ἀνηψιά του) παζάρευε σὲ χαμηλὴ τιμὴ κουφέτα γλυμμένα μόνο μέχρι τὸ ἀμύγδαλο... Τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ, κουκουλωμένη στὸ μεγάλο χειμωνιάτικο παλτό της, ὠνειρευότανε τὸ καλοκαίρι, ποὺ ἀκόμα ἦταν μακρυά...

Ὁ Κάϊδ ἔφθασε στὸ Τερνεραὶ μαζὶ μὲ τὸν χειμώνα, ποὺ τόσο τοῦ ἔμοιαζε... Τὸ χέρι του μὲ τὰ ροζιασμένα δάκτυλα δὲν ἔσφιξε κανένα ἄλλο, καὶ τὸ στόμα του δὲν ἄνοιξε, παρὰ μονάχα μιὰ φορά, ὅταν ἀντάμωσε τὸν Μάρκ:

—«Μπά!!! Κι' ἐσὺ σ' αὐτὸ τὸ τσαντήρι;..» Τὸν ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἔκπληξη... Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ἦταν κι' ὁ Μάρκ στὸ Τερνεραί... Τοῦ τὸ εἶχε πῆ ὁ κ. Λαμύ, ὅταν τὸν εἶχε καλέσει γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι θὰ τὸν ἔστελνε στὸ Τερνεραί...

—«Θὰ ξαναβρῇς ἐκεῖ κάτω καὶ τὸν φίλο σου τὸν Μάρκ» τοῦ εἶχε πῆ... Μὰ ὁ Κάϊδ, κατὰ τὴν συνήθειά του, προσποιήθηκε τὸν ἀνίδεο:

—«Ποιόν Μάρκ; Μάρκ... Μάρκ... Ποιός εἶναι αὐτός;..» εἶχε ρωτήσει... Ἔτσι ἀνάγκασε τὸν κ. Λαμὺ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ξερὰ καὶ ἐπιτιμητικά:

—«Ἔ!.. Ὄχι δά!!! Μὴν κάνεις πὼς δὲν τὸν ξέρεις... Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτε νὰ προσποιῆσαι τὸν ἠλίθιο, Μερλερέν!!! Τὸ ξέρω... Εἶναι τὸ σύστημά σου αὐτό: νὰ κάνῃς τὸν ἠλίθιο... Μά, τὸ κακὸ εἶναι ὅτι εἶσαι πολὺ ἔξυπνος. Ναί! Ναί! Ξέρω τὶ λέω... Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο σὲ στέλνω στὸ Τερνεραί... Ἐκεῖ δὲν εἶναι τόπος γιὰ κουτούς... Ἡ πόρτα βέβαια εἶναι πάντοτε ἀνοιχτή, ἀλλὰ μονάχα οἱ ἠλίθιοι θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ. Γιατί, ἁπλούστατα, μέσα σὲ ὀκτὼ τὸ πολὺ μέρες θὰ ἐστέλλοντο στὸ Μπωφόρτ... Ἄκουσες ποτὲ νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ τὸ Μπωφόρτ;.. Ὁ Θεὸς νὰ μὴ σ' ἀξιώσῃ νὰ τὸ γνωρίσῃς ποτὲ ἀπὸ κοντά... Ἔλα, Κάϊδ... Προσπάθησε νὰ κρατήσῃς τὶς ὑποσχέσεις σου, κι' ἐγὼ θὰ κρατήσω τὶς δικές μου... Μὴν ξεχνᾶς ὅτι σὲ δυὸ χρόνια θὰ ἔχῃς μάθει ἕνα ἐπάγγελμα, θὰ μάθῃς ἔτσι νὰ κερδίζῃς μόνο σου τὸ ψωμί σου καὶ θὰ ἔχῃς παχύνει συγχρόνως κατὰ δέκα κιλά... Τί; Δὲν τὸ πιστεύεις; Πόσα λοιπὸν βάζεις στοίχημα;.. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἂν κάτι δὲν σ' ἀρέσει στὸ Τερνεραὶ γράφτο μου... Θ'ἀρθῶ κι' ἐγώ, ἄλλως τε, νὰ σὲ δῶ ἐκεῖ κάτω... Αὐτὰ μὴν τὰ ξεχνᾶς, Μερλερέν... Καὶ δῶσε καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ μένα στὸν σύντροφό σου τὸν Μάρκ... Ἄντε, καλὴν ἀντάμωσιν...».

Αὐτὰ τοῦ εἶχε πῆ ὁ κ. Λαμύ... Ὅμως ὁ «Κάϊδ» εἶχεν ὑποκριθῆ τὸν ἔκπληκτο μόλις ἀντίκρυσε τὸν Μάρκ...

—«Κι' ἐσὺ ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν τρύπα;» τὸν ρώτησε...

—«Ναί!.. Μένω στὸ κτίριο 3. Κι' ἐσύ;» ἐρώτησε κι' ὁ Μάρκ...

—«Μά... δὲν ξέρω ἀκόμα!..» ἀπάντησε ὁ Κάϊδ, ἂν καὶ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι τοῦ εἶχαν ὁρίσει τὸ Κτίριο 1 γιὰ διαμονή του... Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε ἀποφασιστικά:

—«Ἄλλως τε δὲν ἔχω πρόθεση νὰ μουχλιάσω ἐδῶ μέσα...».

Ὁ Μάρκ ἔκανε ὅτι δὲν πρόσεξε τὰ λόγια τοῦ παληοῦ του φίλου καὶ ξαναρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

—«Πῶς τὰ περνοῦν οἱ φίλοι στὶς Καριέρ; Τί κάνει ὁ Λουσιέν; ὁ Μανουέλ; ὁ Ντεντέ; Ὁ μεγάλος Ζάκ; Γιὰ λέγε, τί γίνονται;»

—«Ὁ Ζάκ; Ξέγραψέ τον αὐτόν. Εἶναι στὸ σανατόριο...».

—«Τί λές, βρὲ παιδί μου!!! Κι' ὁ Νταριέ; κι' ἡ παράγκα ;».

—«Θὰ πρέπῃ νὰ ὑποφέρῃς πολὺ ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ μὲ ρωτᾶς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα» εἶπε πονηρὰ ὁ ἀδιόρθωτος Κάϊδ...

—«Μπά! Καθόλου» ἀπάντησε κοκκινίζοντας ὁ Μάρκ, καὶ συνέχισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή: «Πὲς μου σὲ παρακαλῶ, ἡ μητέρα μου τί κάνει; Τὴν εἶδες στὴ γειτονιὰ αὐτὸν τὸν καιρό;..».

Ὁ Κάϊδ ἅρπαξε αὐτὴν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ χύσῃ τὸ δηλητήριό του, καὶ μὲ προσποιητὴ ἔκπληξη ρώτησε:

—«Μά , καλά... Γιατί ρωτᾶς; Δὲν ἔρχεται ἐδῶ; Δὲν τὴν βλέπεις;...».

Τὸ μέτωπο τοῦ Μάρκ γέμισε ἱδρῶτα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι ντροπιασμένος καὶ εἶπε παραπονεμένα:

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: 'Αντωνόπουλος 'Αναστάσιος, Σωτηρόπουλος Δημήτριος, Σαλάπας Δημήτριος καὶ Σκλαβενίτης Δημήτριος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας οἱ ἀστυφύλακες: 'Ιωαννίδης Μωϋσῆς καὶ Κυριακάκης Σάββας.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Τζικόπουλος Βασίλειος, ἀποβιώσας.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Λεωτσάκος 'Ιωάννης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: 'Αστυνόμον Β' κ. Μπούραν 'Ηλίαν, Ὑπαστυνόμον Α' κ. Μαντούβαλον 'Απόστολον, 'Ανθυπαστυνόμον κ. Τσικόγιαννην Φώτιον, 'Αρχιφύλακας: 'Αντωνόπουλον 'Αριστοτέλην καὶ Καμάραν Ταξιάρχην ὡς καὶ τοὺς ἀστυφύλακας: Τζουμάνην Δημήτριον καὶ 'Αγγελόπουλον Εὐάγγελον, διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ προθυμίας, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν σοβαρωτάτης σπείρας λαθρεμπόρων συναλλάγματος, τὴν βεβαίωσιν τῆς γενομένης ὑπὸ ταύτης ἐξαγωγῆς ἐκ τῆς Χώρας 36.000 δολλαρίων καὶ τὴν σύλληψιν τῶν μελῶν τῆς σπείρας προκαλέσαντες διὰ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας των τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Ὁμοίως ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυνόμον Β' κ. Κουλουριώτην Δημήτριον καὶ Ὑπαστυνόμον Α' κ. 'Αναστασίου 'Αναστάσιον, διότι χειρισθέντες λίαν ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς τὴν προανάκρισιν, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 'Αστυνόμον Β' κ. Καραχάλιον Χρῆστον, Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. 'Αναστασίου 'Αναστάσιον καὶ Μαντούβαλον 'Απόστολον, 'Αρχιφύλακα Σύρον Κωνσταντῖνον, ἀστυφύλακα Πανουτσόπουλον Παναγιώτην καὶ γυναίκα ἀστυφύλακα Συμεωνίδου Δέσποινα, διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου ἐνεργήσαντες ἐπιδεξίως καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ πρωτοβουλίας, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας, ἐπέτυχον τὴν βεβαίωσιν σοβαρωτάτης παραβάσεως λαθραίας ἐξαγωγῆς ἐκ τῆς Χώρας 20.000 δολλαρίων, ἡ ὁποία ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν ἀπησχόλησε τὸν τύπον καὶ προεκάλεσε εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας: Θεοδωρακόπουλον Κωνσταντῖνον, Κουτρουφάτσον Δημήτριον καὶ Καλλῆν Θεόδωρον, διότι ὄντες ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐπὶ τοῦ πλέοντος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν S/S «Μεντιτεράνια» καὶ ἐνεργήσαντες μετ' ἐξαιρετικῆς δραστηριότητος καὶ ταχύτητος κατόπιν τηλεγραφήματος διαβιβασθέντος εἰς τὸν Πλοίαρχον ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Υ.Π.Ε.Ν. ἐπέτυχον τὴν ἀνεύρεσιν καὶ κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ ταξιδεύοντος λαθρεμπόρου συναλλάγματος Κασιμάτη Παναγιώτου τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ δολλαρίων εἰς 103 ἐπιταγάς.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22/15-12-58 ἐμπιστευτικῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Πειραιῶς ἀπενεμήθη εὐαρέσκεια πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Ἀναστασίου Εὐάγγελον, διότι οὗτος διαρκοῦντος τοῦ ἔτους 1958 ὑπηρετήσας ἐν τῷ Ἐπιτελείῳ τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως καὶ ὡς Προϊστάμενος τῆς Α' Ἀστυν. Ὑποδιευθύνσεως ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ προθυμίαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του καὶ ἐπέτυχε τὴν τακτοποίησιν διαφόρων ὑπηρεσιακῶν θεμάτων, ἅτινα κατὰ καιροὺς ἀνετέθησαν αὐτῷ.

—Ὁμοίως διὰ τῆς αὐτῆς Ἐμπιστευτικῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς ἀπενεμήθη εὐαρέσκεια εἰς τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω Ἀστυν. Διευθυντὴν Β' κ. Ἀναστασίου Εὐάγγελον καὶ τοὺς: Ἀστυνόμον Α' κ. Γάτσην Ἰωάννην καὶ Ἀστυνόμους Β' κ. κ. Ἀρβανίτην Βασίλειον καὶ Παναγάκον Θεοδόσιον διότι ἐπικεφαλῆς ὄντες ἀστυνομικῆς δυνάμεως κατὰ τὴν λῆψιν μέτρων τάξεως κατὰ τὰς τελετὰς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Ἁγ. Νικολάου καὶ Σπυρίδωνος, χάρις εἰς τὸν ἐπιδειχθέντα παρὰ τούτων ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμελεστάτην ἐκτέλεσιν τῶν διαταχθέντων μέτρων ἐπέτυχον τὴν τήρησιν παραδειγματικῆς τάξεως, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῶσιν εὐμενῆ σχόλια τῶν τε Ἀρχῶν καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Ὁμοίως ἀπενεμήθη εὐαρέσκεια καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ὑπαλλήλους τοὺς διατεθέντας εἰς ὑπηρεσίαν εἰς τὰ ὡς ἄνω μέτρα.

—Ὁμοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθησαν ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, κατὰ Παραρτήματα Ἀσφαλείας.

1) ΙΖ' Παράρτημα Ἀσφαλείας. Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Κουντουριώτην Νικόλαον καὶ Κατσούρην Στυλιανόν, Ἀρχιφύλακα Μακρῆν Δημήτριον, Ὑπαρχιφύλακας: Ρόζον Νικόλαον καὶ Κορόγιαννην Νικόλαον καὶ ἀστυφύλακας : Κορομπίλην Ἰωάννην, Ἀγγελῆν Ἰωάννην, Ματσούκαν Εὐθύμιον, Μητρόπουλον Παναγιώτην, Βάγιαν Σπυρίδωνα, Σαμπάκον Θωμᾶν, Εὐαγγελινὸν Ἀθανάσιον, Διαμαντόπουλον Νικόλαον καὶ Ἀρκούδαν Ἀντώνιον.

2) ΚΔ' Παράρτημα Ἀσφαλείας: Ὑπαστυνόμον Α' κ. Καραθανάσην Χρῆστον Ἀνθυπαστυνόμον κ. Τσέκον Νικόλαον, Ἀρχιφύλακας: Γιαμπουρᾶν Ἐμμανουὴλ καὶ Δρανᾶν Παναγιώτην, Ὑπαρχιφύλακα Τσατούχαν Δημήτριον καὶ ἀστυφύλακας: Παγώνην Νικόλαον, Σπανὸν Βασίλειον, Σαράμπαλον Παναγιώτην, Γκοτσόπουλον Γεώργιον, Τσάλταν Ἰωάννην, Μουσαμᾶν Χρῆστον, Πανδῆν Στέφανον, Ἀντωνόπουλον Γεώργιον καὶ Σπήλιον Κωνσταντῖνον.

3) ΙΑ' Παράρτημα Ἀσφαλείας: Ἀστυνόμον Β' κ. Ψαλλίδαν Νικόλαον, Ὑπαστυνόμους: κ.κ. Μιχαλᾶν Εὐστάθιον καὶ Γεωργίου Γεώργιον, Ἀρχιφύλακα Λάσκαρην Κωνσταντῖνον καὶ ἀστυφύλακας: Ἀποστολόπουλον Νικόλαον, Βασιλάκην Νικόλαον, Γαλάνην Προκόπιον, Γκίκαν Ἀθανάσιον, Καναβᾶν Ἀνδρέαν, Κοντὸν Δημήτριον, Λέλον Βασίλειον, Μαθιουδάκην Νικόλαον, Παπαγεωργίου Φώτιον, Παΐσιον Ἐμμανουὴλ, Συκιώτην Δημήτριον καὶ Τάγκαλον Χαράλαμπον.

4) ΙΗ' Παράρτημα Ἀσφαλείας: Ὑπαστυνόμον Α' κ. Ζιάννην Διονύσιον, Ἀρχιφύλακας: Κωτσάκην Χρῆστον καὶ Μπαϊρακτάρην Πέτρον, καὶ ἀστυφύλακας: Ἀντωνόπουλον Θεοφάνην, Καλαμπόκην Δημήτριον, Τσαγγαρᾶν Ἀνδρέαν, Γραμμένον Κωνσταντῖνον Γριζιώτην Νικόλαον, Ρομπόκον Βασίλειον, Μωρογιάννην Βασίλειον, Βενιέρην Ἰωάννην, Χυτήρην Κωνσταντῖνον καὶ Μαρκάκην Σταῦρον. Διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, εἰδικώτερον δὲ τῶν ΙΖ' καὶ ΚΔ' Παραρτημάτων Ἀσφαλείας, ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, πρωτοβουλίαν καὶ ἐργασθέντες μεθοδικῶς, ἀόκνως καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός των ἕκαστος, κατώρθωσαν κατὰ τὸ ἀπὸ 11-5-1958 καὶ ἐντεῦθεν χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἡ κομμουνιστικὴ δραστηριότης, ἡ προπαγάνδα κατὰ τῆς κρατούσης καταστάσεως, ὁ προσηλυτισμὸς καὶ ἐν γένει τὸ διαβρωτικὸν ἔργον τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐνετάθη,

διὰ διαφόρων νομίμων καὶ λεγογισμένων ἐνεργειῶν των, νὰ ἐξαρθρώσουν τὰς κομμουνιστικὰς ὀργανώσεις τῶν περιοχῶν των καὶ νὰ μειώσουν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν κομμουνιστικὴν δραστηριότητα, ἀναπτερωθέντος οὕτω τοῦ ἠθικοῦ τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν οἵτινες κατ' ἐπανάληψιν παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τοὺς κ.κ. Διοικητὰς τῶν ὡς ἄνω Παραρτημάτων καὶ ἐσχολίασαν εὐμενῶς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τῆς 'Αστυνομίας ἐν γένει.

—'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 'Υπαρχιφύλακα Κῖτσον 'Ανδρέαν καὶ ἀστυφύλακας: Καναβὸν 'Ανδρέαν καὶ Παπαδᾶτον 'Ανδρέαν, διότι οὗτοι λαβόντες γνῶσιν κλοπῆς διαρρήξεως ἀρτοποιείου καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον ἐντὸς ἡμισείας ὥρας τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου Καραβαλῆ Κωνσταντίνου, σεσημασμένου κακοποιοῦ, προκαλέσαντες διὰ τῆς ἐπιτυχίας των τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ, ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Λυγνὸν 'Αλέξανδρον καὶ Γῶγον 'Ιωάννην, διότι οὗτοι ἐνεργήσαντες αὐτοψίαν καὶ κατευθύναντες καταλλήλως τοὺς ἀνωτέρω ὑπ' αὐτῶν ὑπαλλήλους, συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ὡς ἄνω διαρρήκτου, ὁ ὁποῖος ἀνακριθεὶς ὑπ' αὐτῶν καταλλήλως, ὡμολόγησεν ὅτι ἦτο δράστης καὶ ἑτέρων ἐννέα κλοπῶν διαρρήξεως.

—'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Υπαστυνόμον Α' κ. Παπακώσταν Σεραφείμ, διότι οὗτος ὡς ἀξιωματικὸς ἐπιθεωρήσεως, λαβὼν γνῶσιν σοβαροῦ τραυματισμοῦ μαθητρίας, ὑπ' ἀγνώστου αὐτοκινήτου καὶ ὁδηγοῦ καὶ ἐνεργήσας μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, πρωτοβουλίας καὶ μεθοδικότητος, κατευθύνας δὲ λίαν ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους ἐπέτυχε τὴν ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἀγνώστου ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς: ἀρχιφύλακα Τσιμιτάκην 'Ιωσὴφ καὶ ἀστυφύλακας: Γεωργόπουλον Κυριᾶκον καὶ Πασπάλαν Γεώργιον, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος καὶ ἐκτελέσαντες ἕκαστος μετὰ προθυμίας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτοῖς ἀποστολήν, συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ταχεῖαν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν ὑπαιτίου τοῦ τραυματισμοῦ ὁδηγοῦ καὶ τὴν παραπομπὴν τούτου εἰς τὴν δικαιοσύνην.

—'Ωσαύτως διὰ διαταγῆς τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἀπενεμήθη εὐαρέσκεια εἰς τοὺς: 'Αστυνόμον Β' κ. Κρύον Βασίλειον, 'Υπαστυνόμον Β' κ. Κουβέλην Κωνσταντῖνον, 'Υπαρχιφύλακα Τριανταφυλλόπουλον Νικόλαον καὶ ἀστυφύλακας: Μπέλμπαν Κωνσταντῖνον, Σεργεντάνην 'Ιωσήφ, Φωτόπουλον Γεώργιον, Γκίνην Σπυρίδωνα, Καλφακάκου Δημήτριον καὶ Ψύρραν Δημήτριον, διότι οὗτοι μετασχόντες τῶν Πανελληνίων Σκοπευτικῶν 'Αγώνων 'Ενόπλων Δυνάμεων 1958 τελεσθέντων ἐν 'Αθήναις κατὰ τὸ δεύτερον 10ήμερον παρελθόντος μηνὸς Νοεμβρίου 1958 συναγωνισθέντες ἐπιτυχῶς τὰς Σκοπευτικὰς 'Ομάδας Στρατοῦ, Ναυτικοῦ 'Αεροπορίας καὶ Χωροφυλακῆς κατήγαγον λαμπρὰς νίκας ἀναδείξαντες τὴν 'Αστυνομικὴν Σκοπευτικὴν 'Ομάδα Πρωταθλήτριαν 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος διὰ τὸ ἔτος 1958 εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ συγγενὲς πρὸς τὸ ἀστυνομικὸν ἐπάγγελμα 'Εθνικὸν ἄθλημα τῆς Σκοποβολῆς.

***

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΑΣΤΥΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Τὴν 13-1-1959, διὰ Διαταγῆς τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Διεύθυνσιν 'Εκδόσεως 'Αστικῆς Ταυτότητος 'Υφυπουργείου 'Εσωτερικῶν, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Κωνσταντῖνος Τσίπης, ἄχρι τοῦδε 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πατρῶν. 'Ο κ. Τσίπης, διακρινόμενος διὰ τὴν ἄκραν προσήλωσίν

του εἰς τὸ καθῆκον τὴν πολυμάθειαν καὶ ἐργατικότητά του, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του ὡς καὶ τὸν θερμὸν ὑπηρεσιακόν του ζῆλον, ἀφῆκεν εἰς τὴν Πόλιν τῶν Πατρῶν τὰς πλέον ἐκλεκτὰς ἐντυπώσεις, ἀγαπώμενος καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν εὐγενῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης τῆς Πελοποννήσου. Τὰς αὐτὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις ἀφῆκεν εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν τῶν Πατρῶν, οἱ ἄνδρες τῆς ὁποίας εὗρον ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν ἄξιον καὶ δίκαιον Προϊστάμενον καὶ στοργικὸν ἀντιλήπτορα καὶ καθοδηγόν. Ὑπὸ τὴν σεμνὴν καὶ ἱκανὴν κατεύθυνσίν του αἱ Πάτραι ἐγνώρισαν ἡμέρας διακεκριμένης ἀστυνομεύσεως καὶ προόδου.

Ἤδη, καὶ ἀπὸ τῆς νέας θέσεως ἣν ἐπαξίως κατέλαβεν, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Κωνσταντῖνος Τσίπης θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρῃ καὶ ἄλλας εἰσέτι ἀγαθὰς ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ τὸ ἀστυνομευόμενον κοινόν, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ μέν, στενῶς δὲ συνδεομένου μετὰ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ τάξεως, τομέως τῆς ἐκδόσεως νέου τύπου ἀστικῶν ταυτοτήτων.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», συγχαίροντα τὸν κ. Τσίπην διὰ τὴν ἐν γένει λαμπρὰν ὑπηρεσιακήν του ἀπόδοσιν, εὔχονται εἰς αὐτὸν ἄκραν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὸν νέον αὐτὸν τομέα ἀστυνομικῆς δραστηριότητός του. Παραθέτουσι δὲ κατωτέρω, χάριν ἐπικαιρότητος, ἐμπνευσμένην ἡμερησίαν Διαταγὴν αὐτοῦ, ἣν ἐξέδωκε πρὸς ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας τῆς Πόλεως τῶν Πατρῶν ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει του ἐκ ταύτης ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως:

«Ὅταν τὸ πρῶτον ἐπεκοινώνησα μεθ' ὑμῶν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ὑπευθύνου ἡγέτου καὶ ὁδηγοῦ τῶν ἀστυνομικῶν ἐνεργειῶν ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ τῶν Πατρῶν, παρήγγειλον νὰ συμβαδίσητε πλησίον μου μετὰ θάρρους καὶ πίστεως πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὑψηλοῦ ἰδεώδους τῆς παροχῆς ἐνεργοῦ βοηθείας εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα παντὸς πολίτου ἀδιακρίτως τάξεως, καταγωγῆς καὶ ἐπαγγέλματος.

Διὰ μέσου τῶν στενωπῶν καὶ δυσβάτων ὁδῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπαγγέλματος δι' ἐπιμόχθου καὶ συνετῆς προσπαθείας εἰσήλθομεν εἰς τὰς ὑποδειχθείσας Λεωφόρους τῶν γενικῶν ἐπιτυχιῶν διὰ τῆς κοσμιότητος, τῆς εὐγενείας, τῆς προσηνείας καὶ προθυμίας πρὸς τὸν πολίτην.

Συνοδοιπορήσαμεν οὕτω εἰς τὸν χῶρον τῶν ἀναγκῶν καὶ ἐλπίδων τοῦ Κοινοῦ τῆς Πόλεως καὶ ἤδη διὰ τῆς παρασχεθείσης προθύμου συμπαραστάσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιτευχθείσης ἀγαθῆς συνεργασίας, παντοχόθεν ἠχεῖ ἡ ἀναγνώρισις ὅτι εὐσυνειδήτως μοχθήσαντες, ἱκανοποιητικῶς ἀντεπεκρίθημεν εἰς τοὺς πόθους του καὶ ἀπέβημεν κατὰ τὴν εὐθύνην τῶν ἀστυνομικῶν μας ὑποχρεώσεων, πραγματοποιοῦ τῆς εὐρύθμου κινήσεως τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας.

Ἐπιχαίρω ὅτι καλούμενος εἰς νέα ἔργα παρὰ τῷ Σεβαστῷ Ὑπουργείῳ, ἀποχωρῶν τῆς παρούσης θέσεως καταλείπω Ὑμῖν, πυρσὸν ὁδηγόν σας, τὴν ἀγάπην τῆς Πόλεως ἀλλεπαλλήλως ἐκδηλωθεῖσαν δι' ἐπαινετικῶν σχολίων παρ' ὅλων τῶν τάξεων. Ἐπὶ τούτοις σᾶς παραινῶ πάλιν· διατηρήσατε καὶ ἐνισχύσατε αὐτὴν τὴν εὐγενῆ ἀναγνώρισιν τὴν ὁποίαν ἐγέννησε ἡ συμπεριφορὰ τῶν πρώτων θεμελιωτῶν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ καὶ παραμείνατε συνεχισταὶ αὐτῆς τῆς ὑψηλῆς παραδόσεως.

Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, παρακαλῶ οἱ κ.κ. Ἀξιωματικοί περιβάλλατε μετὰ στοργῆς καὶ προσωπικῆς εὐθύνης τοὺς κατωτέρους σας. Ὑμεῖς δὲ οὕτω προστατευόμενοι φρουροὶ τῶν λεγομένων ὁδηγιῶν αὐτῶν, συσπειρωθῆτε μετὰ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως περὶ τοὺς Ἀνωτέρους σας καὶ πρὸς ἑαυτούς, ἵνα πάντες ὁμοῦ, ὡς ἓν σύνολον εὐγενοῦς προσπαθείας ἀνταποδίδητε συνεχῶς εἰς τὴν Πόλιν ταύτην ἴσην τὴν ἀγάπην μεθ' ἧς περιέλαβε πάντοτε, πάντας τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Περαίνων σᾶς γνωστοποιῶ ὅτι θὰ διατηρήσω ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῆς συνεργασίας μας ταύτης καὶ ἀπονέμω Ὑμῖν τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὸν ἐπιδει-

χθέντα ἔνθερμον ζῆλον σας εἰς τὴν ὅλην πλησίον Ὑμῶν προσπάθειάν μου, τεἰνων δὲ θερμῶς τὴν χεῖρα εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ Ὑμῶν, σᾶς ὑπομιμνήσκω ἐπ' ὠφέλει τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος τὴν δύναμιν ἐν τῇ ἑνώσει, ἥτις ἐπιτυγχάνεται μόνον ἐν τῇ ἐνεργῷ ἐκδηλώσει τῆς Θείας ἐπιταγῆς τῆς Χριστιανικῆς μας Πίστεως «Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους».

Πάτραι τῇ 13 Ἰανουαρίου 1959
Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας
ΚΩΝ. Π. ΤΣΙΠΗΣ
Ἀστυν. Δ/ντὴς Α'».

***

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐξεδόθη εἰς γ' ἔδοσιν ὁ Β' τόμος τῆς «Ἐγκληματολογίας» τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντίνου Γαρδίκα.

Ὁ τόμος ἐπιγράφεται «Ἀ σ τ υ ν ο μ ι κ ὴ» νέος ὅρος διὰ τοῦ ὁποίου δηλοῦται ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐξετάζουσα τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν διαφόρων κλάδων τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιουμένας ἐπιστημονικὰς καὶ τεχνικὰς μεθόδους. Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἐκ 420 σελίδων μετὰ 45 εἰκόνων καὶ λεπτομεροῦς πίνακος περιεχομένων· περιέχει ἀλφαβητικὸν πίνακα ὀνομάτων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων (800 περίπου) καὶ ἀλφαβητικὸν πίνακα καθ' ὕλην.

Ὁ συγγραφεὺς σελ. 1—156 ἀναπτύσσει τὴν ἀνέλιξιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὰς κυρίας αὐτῆς λειτουργίας, ἐν σελ. 157—404 τὰς ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας χρησιμοποιουμένας τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς μεθόδους. Ἐκθέτει ἱστορικῶς περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Σωμάτων Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς, περὶ τῶν ἐξαιρετικῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν (ἤτοι ἀστυνομία μεταλλείων, ἀγροτική, λιμενικὴ οἰκονομικὴ κ.λ.π.). Ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὴν Κρατικὴν καὶ οὐχὶ Δημοτικὴν Ἀστυνομίαν. Αὕτη πρέπει νὰ περιέχῃ εἰδικωτέρους κλάδους ἀλλ' ὑπὸ ἑνιαίαν διεύθυνσιν. Προβαίνει εἰς ἀνάπτυξιν τῶν εἰδικωτέρων τούτων κλάδων τῆς συγχρόνου Ἀστυνομίας οἷοι εἶναι ἡ Ἀστυνομία κινήσεως, ὑγείας, ἐπαγγελμάτων, καταδιώξεως, ἀλλοδαπῶν, ἡ πολιτικὴ Ἀστυνομία. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἀναφέρονται πάντες οἱ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντες νόμοι. Εἰδικώτερον ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, τῆς στρατολογίας καὶ ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως τῆς Ἀστυνομίας. Ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα ἀποδίδει εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν πταισμάτων ἵνα εἶναι ταχεῖα καὶ δικαία, διασφαλίζουσα τὴν τάξιν.

Περαιτέρω ἐξετάζονται αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ τεχνικαὶ μέθοδοι ἐξακριβώσεως ταυτότητος (σελ. 157—230), ἡ λειτουργία Ποινικοῦ μητρῴου (σελ. 231—250), ἡ διεθνὴς ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας (251—257)· ὁ συγγραφεὺς ὑπῆρξε ἐκ τῶν πρώτων ὑπερμάχων τῆς διοργανώσεως διεθνοῦς συνεργασίας τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκτενὴς καὶ διδακτικὴ εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς ψυχολογίας τῆς μαρτυρίας καὶ τοῦ κατηγορουμένου (σελ. 258—308) ὡς καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς διὰ τῶν ἰχνῶν ἀποδείξεως (309—402). Πανταχοῦ παρέχεται εἰκὼν τῆς λειτουργίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἧς ὁ συγγραφεὺς τυγχάνει διευθυντής, μετὰ λεπτομερῶν στατιστικῶν καὶ πολλῶν περιπτώσεων σχετικῶν μὲ τὴν ἀπόδειξιν διὰ τῶν ἰχνῶν, λίαν ἐναργῶν καὶ διδακτικῶν. Ἡ ὅλη ἄλλως τε συγγραφὴ ἔχει τὸ σπουδαῖον πλεονέκτημα ὅτι ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ καὶ κρίνει στηριζόμενος εἰς προσωπικὴν τεσσαρακονταετῆ πεῖραν ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ καὶ εἰς λεπτομερῆ γνῶσιν καὶ παρακολούθησιν τῆς διεθνοῦς βιβλιογραφίας καὶ τριακονταετῆ περίπου ἀκαδημαϊκὴν διδασκαλίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν.

Τὸ βιβλίον εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τοὺς ποινικοὺς δικαστὰς καὶ δικηγόρους, εἰσαγγελεῖς καὶ ἀνακριτὰς καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς καὶ τοὺς σωφρονιστικοὺς ὑπαλλήλους.

Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ

***

ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΙΔ' ΕΚΠΑΙΔ. ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Τὴν μεσημβρίαν τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. εἰς τὴν αἴθουσαν διδασκαλίας τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ἔλαβεν χώραν Ἁγιασμός, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς Α' τάξεως τῆς ΙΔ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως, ἱερουργοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Εὐθυμίου Ἐλευθεριάδη καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, τοῦ Κοσμήτορος, ἁπάντων τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς καὶ τῶν δευτεροετῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἁγιασμοῦ ὡμίλησε πρὸς τοὺς νέους δοκίμους Ὑπαστυνόμους ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, συστήσας ἐπιμέλειαν, ἀνάπτυξιν εὐγενοῦς ἁμίλλης, τάξιν καὶ πειθαρχίαν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Διοικητοῦ ἐπεσφράγισαν τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν παραστάντων.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Πλούσια, εὐχάριστη καὶ διδακτικὴ ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, συνεχίζει τὰ διαλεχτὰ ραδιοφωνικά της προγράμματα, μὲ τὴν ἴδια πάντα μεγάλη ἐπιτυχία.

Μὲ ξένες ρομάντζες ἄνοιξε κι' ἔκλεισε ἡ ἐκπομπὴ τῆς 14-1-1959, καὶ μὲ περιγραφικὲς εἰκόνες ἀπ' τὴ φύση. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἐθνικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, ἀνεπτύχθη τὸ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ὑπεγραμμίσθη ζωηρὰ ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος ποὺ καραδοκεῖ νὰ πλήξῃ τὴν πατρίδα. Μετεδόθησαν ἐπίσης ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια μὲ τὸν Μαρούδα, τὴν Μαρέλλη, τὸν Πολυμέρη, τὴν Χατζοπούλου καὶ τὸν Λογοθέτη, δημοτικοὶ σκοποὶ καὶ καντάδες μὲ τὴν Μαντολινάτα Τσιλίφη.

*

Μὲ συνθήματα γιὰ τοὺς νέους καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 21-1-1959, ποὺ συγκίνησε ξεχωριστὰ μὲ τὸ ἁπαλὸ λογοτεχνικὸ του στύλ καὶ τὴν βελούδινη μουσική του ὑπόκρουσι. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτή, ποὺ μετεδόθησαν ἐπιτυχίες τοῦ Γούναρη, τῆς Κωνσταντοπούλου, τοῦ Κορώνη—Φίλανδρου, τοῦ Πατέτσου καὶ δημοτικὰ τραγούδια μὲ τὸν Ζάχο, μετεδόθη καὶ ἀστυνομικὴ, λογοτεχνικὴ ἱστοριούλα, παρμένη ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας, ποὖγραψεν ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος Σπῦρος Πηλός, μὲ τίτλο: «Μιὰ νύχτα τοῦ Γενάρη».

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κ.λ.π. Τμήματος Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν. Δίσκοι: ἐκ τοῦ καταστήματος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος Σπῦρος Πηλός).